

Giới thiệu Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt

Thể loại: Ngôn tình, truyện teen

Tình yêu thường bắt đầu bằng sự ngọt ngào và kết thúc khi nó trở nên nhạt nhẽo.

Em là ai? Vì sao em lại đi ngang qua đời tôi, để lại những kỉ niệm khiến tôi chẳng thể nào xóa nhòa?

Ừ, em chính là người vợ đã cũ của tôi.

Liệu em có còn nhớ chúng ta đã từng ngọt ngào thế nào không?

Em à, tôi nhớ em

Tôi nhớ đôi môi em

Và sự lười biếng của em nữa.

Tôi yêu em

Mong môi em trở về bên tôi.

Em trở về rồi?

Nhưng đôi mắt em đã không còn thấy gì...

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Có người cho vợ tôi đôi mắt

Hắn và cô lấy nhau vì hôn ước tuy thế hắn thích cô... còn cô yêu người khác. Hôn lễ cô đã đào hôn, hắn không tìm vì biết nếu đã đào hôn cãi lời ba mẹ hắn là cô yêu người kia nhiều lắm.

Nhưng đây mới là bắt đầu cuộc sống mới hắn với cô bé đáng yêu luôn theo đuổi hắn khi cô đào hôn.

Hắn lấy cô bé đấy, hắn làm tròn trách nhiệm một người chồng, đó là khi hắn chưa yêu cô bé.

Mười lăm tháng hai.

"Ông xã." Cô bé gọi hắn.

"Đây, mời bà xã ăn." Hắn đưa cô bé đĩa đùi gà rán thơm lừng.

"Bón..." Cô bé chu môi nói với hắn, hắn hôn nhẹ lên cánh môi chu ra của cô bé.

"Bà xã, anh có phải chiều hư em rồi?" Hắn vừa nói vừa cầm một đùi gà rồi xé miếng thịt vừa vừa cho vào mồm đang há to của cô bé.

"Hừm... có lẽ vậy. Theo đuổi anh là quyết định sáng suốt mà." Cô bé nhún vai, vui vẻ nhai thịt gà.

"Là vậy hả? Há mồm." Hắn nhếch môi, tiếp tục hầu cô bé ăn.

...

Cô bé ấy quả thực như mật ngọt làm tim hắn ngọt lịm đến say mê không dứt.

...

Hai mốt tháng hai.

"Không đi đâu, không đi mà... lười lắm." Cô bé trong chăn kêu.

"Bà xã, dậy đi... anh sắp hết sức rồi." Hấn nài nỉ rồi tiếp tục hành trình giằng co với heo lười.

"Không mà... buông đôi tay nhau ra! Hiện tại chúng ta không thuộc về nhau!" Cô bé gào rú lên.

"..." Đi ra ngoài ăn thôi cũng lười là sao? Ham lười hơn ham ăn! Hấn lấy phải cô vợ lười nhất hệ mặt trời rồi?!

Sau một hồi kéo qua kéo lại...

"Phục em rồi! Ăn gì anh nấu?" Hấn bắt đắc dĩ nói.

"Com gà rán. Yêu ông xã!" Giọng cô bé vui vẻ xen lẫn chút đáng yêu.

"Chỉ thế là giỏi!" Hấn cho cô bé cái liếc yêu thương.

...

Nếu ai hỏi hấn có hối hận khi lấy cô bé hay không thì... chắc chắn là không. Hấn đã yêu cô bé ấy hơn cả mạng sống hấn.

...

Ba mươi tháng bảy.

"Bà xã, hôm nay anh rảnh, hai ta đi chơi chút." Hấn nói.

"Không đi đâu." Cô bé hơi dịch người ra xa hấn.

"Giận à? Anh xin lỗi." Hấn ôm lấy cô bé.

"... Xin lỗi gì? Em chỉ muốn nằm xuống thôi, thả ra cho bản tiểu thư!" Cô bé đẩy hấn ra, khoe môi hơi cong rất nhanh thành cứng đờ và biến mất nhanh chóng không để hấn thấy.

"Hừm... Bà xã, nằm trong lòng anh đi, anh ôm em liền không muốn buông." Hấn ôm chặt hơn.

"Biến đi nấu com, ôm ấp cái gì giờ này." Cô bé đẩy hấn ra.

"..." Muốn ôm vợ cũng khó!

Hấn ngoan ngoãn đi nấu com.

...

Cô bé như rời mà không rời khi cạnh hấn...

...

Ngày một tháng mười hai.

"Bà xã." Hấn nhìn cô bé.

Im lặng.

"Bà xã, em sao vậy?" Hấn lại gần, cô bé đứng dậy cách xa hấn.

"Bà xã?" Hấn gọi.

"Không, em mệt." Cô bé nói xong đi vào phòng.

"Em không yêu anh nữa?" Hấn bỗng hỏi.

"Có, từ trước tới giờ đều có chút." Cô bé lạnh nhạt đáp.

Hấn khẽ cười khổ, trái tim tự dưng lạnh đi thêm cảm giác đau đau.

...

Vì sao? Một chút yêu vì sao trước theo đuổi hấn chứ? Vì sao lúc trước ngọt ngào thế? Vì sao cũng là một chút yêu mà bây giờ cảm xúc em cho anh khác thế?

...

Hai tám tháng một.

"Bà xã." Hấn gọi.

Im lặng.

"Bà xã, gà rán em thích này..." Hấn giơ đĩa gà rán đến trước mặt cô bé.

Cô bé vẫn im lặng.

"Bà xã, anh biết lỗi rồi..." Hấn ỉu xiu.

Cô bé hờ hững đứng lên.

Hấn nhìn bóng lưng cô bé.

...

Bà xã, có phải nên kết thúc khi tình nhạt? Nhưng anh không muốn.

...

Mười lăm tháng hai.

"Bà xã, hôm nay kỉ niệm ngày chúng ta cưới nhau..." Hấn chưa nói hết tờ giấy ly hôn đập vào mắt hấn.

"Ly hôn." Hai chữ cô bé nói ra, sự vui vẻ hy vọng trong mắt hấn biến mất.

"Anh xin lỗi, bà xã đừng giận..." Hấn cố chấp.

"Anh không có lỗi, ông xã, chắc anh muốn biết lý do em thay cảm xúc bên anh. Em là người tùy hứng, ngày trước theo đuổi anh là tùy hứng thêm nữa em đang cần vị ngọt để xoa dịu trái tim vừa tổn thương của mình và em cũng một chút yêu anh, một chút yêu vẫn còn nhưng tùy hứng tổn thương đã hết nên kết thúc ở đây, đừng hỏi em sao lấy anh, tùy hứng cả." Từng lời cô bé đâm sâu vào tim hấn, ghim sâu tim hấn.

Hấn ký lên giấy ly hôn và nói: "Nếu một ngày em bị tổn thương hãy nhìn lại, bước tới anh nhé! Anh đợi em cả đời." Hấn rời đi.

Cô bé cười.

...

Nếu ai đó hỏi người nào sẵn sàng chờ tôi, tôi sẽ nói tên người thành người đứng đó... Lưu Nhiệm.

...

Anh mãi đứng sau em, khi em cần hãy nhìn lại người đứng là anh. Lưu Nhiệm mãi dành quan tâm cho Nguyệt Linh.

Sẽ chẳng còn

Ngọt ngào trước

Sẽ chẳng còn

Cảm giác xưa

Sẽ chẳng còn

Yêu thương kia

Hãy nhìn lại

Anh luôn chờ

Người đứng à.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Có người cho vợ tôi đôi mắt 2

Ai đã nói tình yêu xây dựng bởi hai trái tim trung thành? Tình yêu cũng có thể xây dựng bởi một trái tim trung thành, chỉ là nó sẽ nhanh chóng đổ vỡ thôi.

...

Mười lăm tháng hai.

"Bà xã, hôm nay kỉ niệm ngày chúng ta cưới nhau..." Hấn chưa nói hết tờ giấy ly hôn đập vào mắt hấn.

"Ly hôn." Hai chữ cô bé nói ra, sự vui vẻ hy vọng trong mắt hấn biến mất.

"Anh xin lỗi, bà xã đừng giận..." Hấn cố chấp.

"Anh không có lỗi, ông xã, chắc anh muốn biết lý do em thay cảm xúc bên anh. Em là người tùy hứng, ngày trước theo đuổi anh là tùy hứng thêm nữa em đang cần vị ngọt để xoa dịu trái tim vừa tổn thương của mình và em cũng một chút yêu anh, một chút yêu vẫn còn nhưng tùy hứng tổn thương đã hết nên kết thúc ở đây, đừng hỏi em sao lấy anh, tùy hứng cả." Từng lời cô bé đâm sâu vào tim hấn, ghim sâu tim hấn.

Hấn ký lên giấy ly hôn và nói: "Nếu một ngày em bị tổn thương hãy nhìn lại, bước tới anh nhé! Anh đợi em cả đời." Hấn rời đi.

Cô bé cười.

...

Nếu ai đó hỏi người nào sẵn sàng chờ tôi, tôi sẽ nói tên người thành người dung đó... Lưu Nhiệm.

...

Anh mãi đứng sau em khi em cần hãy nhìn lại người dung là anh. Lưu Nhiệm mãi dành quan tâm cho Nguyệt Linh.

Ngày kỉ niệm ngày cưới là ngày hai ta thành người dung. Em à, đã hai năm, anh vẫn giữ nguyên lời nói kia, chờ em về, chờ em trở lại vòng tay của anh và ngọt ngào hai ta ngày đó cũng trở lại. Anh nhớ em, Nguyệt Linh.

...

Cô là Hữu Siêu, một cô gái chưa từng yêu, khi thấy anh liền là tình yêu sét đánh.

...

Ngày sáu, tháng bốn, năm ****

"Anh Nhiệm! Em có làm com hộp cho anh nè." Cô đặt com hộp lên bàn anh, nhìn anh, anh không hề nhìn cô chỉ chăm chú vào máy tính.

Mãi không thấy anh nói gì cô kêu lên: "Anh Nhiệm!"

"Anh ăn rồi, em đem về đi." Anh hững hờ đáp.

Cô hậm hực: "Anh nói dối! Cả sáng anh ở đây có ăn gì đâu"

"Anh không muốn ăn." Anh nói thẳng.

Cô vẫn đứng nói: "Anh ghét em nhưng cũng không nên nhỏ nhen đến mức ghét cả đồ ăn em làm chứ?"

"Anh ăn gì không liên quan đến em! Em về đi!" Anh hơi cau có.

Cô buồn bực quay đi nhưng không nghe anh mang đồ ăn về.

Anh không để ý, tiếp tục làm việc.

...

Anh là ai? Là người trái tim em rung động, mà sao anh lạnh lùng với em thế?

...

Ngày ba, tháng sáu, năm ****

"Anh Nhiệm, anh đi đâu vậy? Tối nay rảnh không?" Cô kéo tay anh, anh nhúu mày, gạt tay cô ra.

"Anh không rảnh." Anh thẳng thừng nói.

"Huhu... vì sao lúc nào cũng bơ em?" Cô đột nhiên òa khóc, mọi người xung quanh quay lại nhìn.

"..." Là em gái này tự khóc! Đừng nhìn anh như kẻ tội phạm thế chứ!

"Thôi, thôi, nín, nín, anh rảnh rồi." Anh nhẹ nhàng nói.

"Thật không?" Cô nín khóc, ngẩng đầu nhìn anh.

"Giờ thì không." Anh mỉm cười rồi tắt ngúm, vứt bỏ câu nói kia cho cô rồi bước xa.

"..." Cô dậm chân, liền đuổi theo.

...

Em đã cố, cố theo đuổi anh, nhưng anh cho em đều là không quan tâm.

...

Ngày tám, tháng bảy, năm ****

"Em về đi! Đừng theo anh nữa." Anh nhìn cô, nghiêm túc nói.

"Không." Cô bịt tai.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu nói tiếp: "Anh đã nói, anh không thể! Đừng theo anh, anh không thay đổi hay rung động gì đâu." Anh quay đi, diu dắt một cô gái nhỏ khác, xinh đẹp nhưng cô ấy không nhìn thấy gì.

Cô bật khóc, đã bịt tai nhưng sao những lời kia vẫn đi vào tai, vẫn đâm sâu vào tim cô vậy?

...

Em rất đau, đau thì sao? Anh sẽ không quan tâm đâu.

...

Ngày mười, tháng mười hai, năm ****

"Bác sĩ, cô ấy..." Anh nhìn cô bé ngồi ở trên giường qua cửa kính nhỏ.

"Phải chờ, có người hiến mắt mới được, mà phải là mắt phù hợp, tôi đã nói cậu không phù hợp." Bác sĩ chậm rãi đáp.

Anh im lặng, phải chờ bao lâu chứ?

Cô ấy đã trở về với anh... nhưng đôi mắt cô đã không nhìn được, anh hỏi cô ấy không nói, anh muốn dùng mắt anh thì bác sĩ nói không hợp... giờ anh phải làm sao?

...

Ba tháng sau, có người hiến mắt và rất phù hợp, phẫu thuật diễn ra thành công, cô ấy đã nhìn lại được, anh muốn cảm ơn người kia nhưng đã rời đi không để lại dấu vết, bác sĩ nói: "Người đó biết anh định cảm ơn nên trước khi rời đi đã nói không cần. Tôi không thể tiết lộ thông tin người đó được." Anh có chút thất vọng, nhưng đã nhờ bác sĩ đó đưa tiền cho người đó hộ anh thay lời cảm ơn và biết ơn.

...

Cô ấy ở với anh ba tháng, rồi rời đi, anh lại tiếp tục chờ.

...

Là vì tôi mãi không thể bên anh ấy được. Lưu Nhiệm, sẽ có người cho anh hạnh phúc, đừng yêu tôi, một cô gái ích kỷ nữa.

...

Ừm, anh sẽ không nghe em, anh mãi yêu và chờ em, vẫn là khi tổn thương hãy quay về với anh nhé!

...

Đã rất lâu anh không thấy cô gái theo anh kia, cô ấy ở cùng công ty anh nhưng đã xin nghỉ việc từ lâu... Lúc anh gặp cô ấy đã là hơn một năm sau.

...

Cô ấy đi trên đường, tay cầm một tờ giấy, đôi mắt to tròn kia dường như đang nhắm và nó che bởi chiếc kính đen. Cô ấy thật tiều tụy, cô ấy lúc trước tươi tắn, dễ thương cỡ nào thì hiện tại như một cái xác không hồn.

"Lưu Nhiệm..." Cô khẽ gọi tên anh mà không hề biết anh đang sau lưng mình.

Nếu anh ấy không hờ hững, nếu anh ấy không lùi lại, thì có lẽ cô đã không đau khổ như thế, chỉ là, nghe thấy tiếng cười của anh khi thấy cô gái kia có thể nhìn được... cô đã vui mặc dù lòng đau lắm.

Cô nở nụ cười... rồi cả người ngã xuống đất.

Khoảng khắc ấy, anh chỉ ngơ ngác đứng nhìn...

...

Lẽo đẽo theo sau anh, quan tâm lo lắng, cố gắng gây chú ý chỉ đổi lại ba chữ lạnh nhạt: "Em Về Đi." Thôi, em chọn buông tay, vì em không còn đủ sức để tiếp tục cuộc tình không có kết quả, quãng đường em phải chạy quá xa, anh thì đi quá nhanh... con đường anh đi thì quá dài rồi. Tạm biệt. Cho phép em gọi anh là người từng thương. Hãy hạnh phúc nhé người em từng thương, Lưu Nhiệm.

...

Từng có cô gái âm thầm mang đôi mắt của mình cho người anh yêu chỉ để thấy anh cười và hạnh phúc. Anh nợ em Hữu Siêu... nếu kiếp sau có, anh sẽ bù đắp cho em.

Duyên phận không chung lối

Càng không chung lối ở kiếp sau

Xin đừng hứa hẹn để em chờ mong

Một mối đan xen, không thể yêu nữa

Dù lòng còn vương nắng, dù còn yêu anh

Nhưng phải buông tay đi thôi, để con tim yên bình

Ai là ai của ai, em biết anh không phải của em

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Độc được

| Đoàn |

Năm nàng mười tuổi chàng hai mươi tuổi. Chàng là quân gia trong phủ nàng, nàng là tiểu thư, là nửa chủ tử chàng.

"Hiền quân gia!" Nàng gọi chàng.

"Tiểu thư có gì dặn dò?" Chàng cung kính cúi đầu.

Nàng từ ghế chạy tới chỗ chàng đứng, nàng cao chưa tới ngực chàng nên có thể nhìn thấy gương mặt chàng, chàng vẫn cúi đầu đôi mắt không nhìn nàng, nàng bấu môi giờ tay kéo cổ chàng, bắt chàng cúi thấp xuống gần mặt nàng.

"Hiền ca... Huyền nhi thích người..." Nàng nỉ non với chàng.

"Tiểu thư, nô tài không có phúc phận ấy." Chàng phủ nhận một cách bình thản.

Nàng làm như không nghe thấy kiễng chân nhỏ nhấm môi chàng mà hôn lên, mắt to nhắm lại cảm thụ xúc cảm trên môi chàng.

"Tiểu thư, nô tài còn có việc." Chàng đẩy nàng ra lạnh nhạt rời đi.

"Hiền ca..." Nàng thấp giọng gọi.

Nàng sẽ cố gắng!

Năm nàng mười ba tuổi chàng hai ba tuổi. Chàng rời phủ, không làm quân gia nữa.

"Hiền ca... Huyền nhi phiền phức nên người rời đi sao?" Nàng hỏi chàng.

Chàng im lặng nhìn sao trời.

Nàng khẽ cười trao nụ hôn tựa chuồn chuồn cho chàng rồi nàng chạy đi thật nhanh.

Chàng sờ lên môi mình mắt nhìn bóng lưng nàng lòng thấy có lỗi.

"Tiểu thư, người sẽ nhanh quên ta." Chàng bỏ lại lời nói như muỗi kêu kia quay đi.

Ba năm sau.

Chàng quay về Diệu phủ quyền quý ngày trước đã chìm trong huyết hỏa.

Chàng bước vào dưới đất toàn những xác chết.

Giữa sân, hai thiếu nữ một lạnh một bi, thiếu nữ nét mặt lạnh lùng tay cầm kiếm nhuộm máu.

Thiếu nữ còn lại ngồi dưới đất gương mặt ngơ ngác.

"Phụ thân tỉnh lại đi mà... mẫu thân... tỉnh lại nhìn Huyền nhi này..." Nàng nước nở kêu lên.

Tay nàng lay động hai thân xác đã sớm lạnh ngắt, cả người nàng phủ máu tươi.

"Tiểu thư..." Chàng ôm lấy nàng.

Đôi mắt nàng đỏ hoe đầy mắt tràn ngập thù hận.

"Phù Phù, nàng đã hứa những gì với ta?" Chàng nhìn thiếu nữ cầm kiếm.

"Hứa thì sao? Ta hứa nhưng ta không nói không thất hứa, Diệu gia nợ ta tám bảy mạng người nay ta giết đủ rồi, ả ta, nếu người thích cứ việc đem đi." Thiếu nữ cầm kiếm hờ hững đáp.

"Từ nay nàng sẽ không còn là người của Âu Hiền này, trở về nhận trừng phạt rồi liền cắt." Chàng âm u nói.

"Nam nhân đúng là loại dễ thay lòng." Thiếu nữ cầm kiếm khinh thường.

Chàng điểm huyết ngủ nàng, để nàng ngủ trong lòng mình, chàng bế nàng lên rời khỏi Diệu phủ...

Nàng lên mười bảy chàng hai bảy. Chàng thành thái tử Đông quốc nàng là thái tử phi tương lai của chàng. Hôm nay là hôn lễ chàng và nàng chỉ là...

"Huyền nhi... vì sao?" Chàng sờ lên gương mặt tái nhợt của nàng.

"Ta không thể lấy kẻ đào tạo ra người giết cả nhà ta." Giọng nàng chua chát.

"Có rất nhiều cách, tại sao phải chọn chết?" Chàng đau lòng nói.

"Ta muốn ở với phụ mẫu, ta muốn thấy chàng đau lòng." Nàng đáp.

"Chỉ thế?" Chàng cười bi ai trái tim đau thắt.

"Ừm, chỉ thế." Nàng nhắm mắt, cơ thể nàng từ từ lạnh.

Chàng ôm nàng cảm lộ độc được trong tay giờ lên uống hết.

Hối hận vì lỗi lầm xưa

Thề hẹn muộn màng

Đổi lại xác lạnh

Tình duyên còn đó

Sao người bỏ dờ

Để nguyệt lão tiếc hận

Lương duyên hai ta.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhật ký hoa đại

[Đoạn] #Nhật_Ký_Hoa_Dại

Ngày sáu, tháng bảy.

Hai ta kết hôn... Dù là em yêu anh, anh yêu chị em đi chăng nữa..

Em yêu anh, sẽ cố gắng làm tròn nghĩa vụ của người vợ bằng hành động do con tim em điều khiển, quan tâm anh bằng cả lý trí..

Hứa bên anh trọn đời muôn kiếp.

....

Ngày sáu, tháng mười.

Anh đi, kể từ lúc cưới nhau... anh đi đâu? Sao để em chờ?

Ba tháng, em chỉ có một mình, ngồi trong đêm quạnh hiu, không khóc, không cười, nhớ thương, vẫn vương bóng dáng, nụ cười anh. Ba tháng, những thứ em làm em tự nhìn, tự biết... đã muốn thể hiện để anh thấy, vậy sao anh không thấy vậy?

...

Ngày sáu, tháng mười hai.

Anh và em đã động phòng... đêm hôm ấy em vui, vừa vui vừa hơi nhói.

Anh say, anh gọi tên chị ấy, em biết anh gọi tên chị ấy rất nhiều ở tâm trí anh rồi nó truyền qua men rượu...từ từ thốt ra ở miệng anh, lúc anh ní non chị, anh đang ôm hôn em. Biết, em rõ anh không để ai trong lòng ngoài chị em, thế nên là em phải ngừng đau, ngừng buồn, ngừng nhớ, hơn hết ngừng nghĩ, suy nghĩ nhiều ba cái trên lại càng hiện hữu.

...

Ngày sáu, tháng một.

Em mang thai, thật tuyệt, cảm giác bụng có thêm sinh linh nhỏ, theo thời gian dần lớn... con chúng ta đang lớn lên ở trong bụng em đấy anh.

Tiếc thay anh không nhìn... ừ, em có làm, có mang gì anh cũng không nhìn... Như em yêu anh chỉ mình em biết... như em biết anh dù là một điều nhỏ còn anh một điều nhỏ của em, anh cũng không thêm biết.

...

Ngày sáu, tháng bốn.

Vô tình em biết anh và chị ấy đang liên lạc với nhau, hình như tình cảm hai người tốt lên rồi? Bề ngoài em thật mừng rỡ, trong đầu thất con tim.

Lòng tự hỏi em sắp rời khỏi vị trí là vợ anh rồi? Ừ... em nên làm gì? Khi lý trí chỉ toàn dấu hỏi to và nhỏ? Ước một điều, có người nào đó cho em lời khuyên, giải thoát em khỏi mớ hỗn độn mang tên đau thương, cố chấp này.

Con à... mẹ xin lỗi, mẹ ngu ngốc, yếu đuối không thể làm điều khiến mọi thứ thay đổi... để mai sau con ra đời có một gia đình ấm áp.

...

Ngày sáu, tháng sáu.

Con hai ta lớn rồi, sắp chào đời, nhưng nó chưa từng một lần nghe anh gọi nó, chưa bao giờ cảm nhận được hơi ấm, tình thương từ anh.

Anh không dao động, một chút dao động với con được không? Em quý xuống cầu anh... anh mặc kệ. Đứa trẻ là con anh mà, em không hiểu tại sao anh vô tình với con mình thế? Là trong người nó có máu của em à? Hay em làm anh ghét nó? Em xin lỗi, em sai, em sẽ là người ngoài cuộc sống lớn của anh, theo ý anh luôn muốn, anh thương nó đi...

Anh lạnh lùng cất bước, một câu không nói...

...

Ngày sáu, tháng tám.

Người ta nói, anh và chị ấy nắm tay nhau dạo bước trên phố, người ta nói, anh và chị ấy mặn nồng, tình tứ lắm, người ta nói, anh và chị ấy xứng đôi vừa lứa, bao người ngưỡng mộ, người ta nói, em là vật cản chân của hai người, em không nên có mặt, không nên đứng ở vị trí là vợ anh, em không xứng, người ta nói, chắc gì con trong bụng em đã là của anh? Anh hồ hững vậy mà chắc gì đã động em.

Em khẽ cười, miệng đời cay nghiệt, tại sao phải để tâm, để trong lòng? Thực tế em hèn nhát, không đáp trả được họ, vẫn nên an ổn sinh ra con...

...

Ngày mười sáu, tháng chín.

Con ơi... con ở đâu? Con đừng đi mà.

Mẹ nhớ con... trở về đi...

Có phải con hận? Con ghét mẹ không?

Mẹ có lỗi... đừng mà.

Một người con gái... à không là vợ tôi, cô ấy đã ngừng trang nhật ký còn đang dở dang khi con chúng tôi mất đi.

Tôi mới không xứng bên cô ấy, tôi tội tệ, hơn một năm, số lần tôi tránh cô ấy nhiều hơn số lần chúng tôi gặp nhau, bên nhau.

Tôi tổn thương cô ấy rất nhiều, hàng đêm để cô ấy chờ tôi trong hiu quạnh, cho cô ấy đau thương vạn phần.

Tôi làm thế đơn giản là hành hạ cô ấy thôi.... nếu cô ấy không nói yêu tôi... có lẽ người tôi từng yêu sẽ không rời bỏ tôi.

Yêu sinh hận, hận sinh ghét... nhưng sao tôi không ghét mà yêu cô ấy? Đến khi người tôi yêu quay về, cảm giác tôi với người đó mất đi lúc nào...

Điều đó không quan trọng... mà vợ tôi, cô ấy đã thay đổi.

Con mưa nỗi đau tôi tạo đã hòa vào biển tình yêu của cô ấy... để rồi dần dần tình yêu, đau thương thành tuyệt vọng.

Hiện tại tôi chỉ biết chăm sóc cô ấy từng ly từng tí... bù đắp lỗi lầm kia.

Anh yêu em...

(Hết)

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngọt sủng, ngược

|Đoản| #Hôn_Nhân_Một_Mình

"Chồng, anh đâu rồi?"

"Chồng ơi, em lạnh."

"Chồng ơi, anh về đi."

"Chồng ơi, con nhớ anh."

"Chồng ơi, anh ở đâu?"

"Chồng ơi..."

"Chồng ơi, em sợ mỗi khi đêm về thiếu vắng bóng anh."

"Chồng ơi, em bối rối mỗi khi con hỏi ba đâu hả mẹ."

"Chồng ơi, em sợ miệng đời, sợ câu nói anh tay trong tay với tình cũ."

"Chồng ơi..."

"Chồng ơi, em nhớ anh."

"Chồng ơi, em yêu anh."

Kết.....

...

"Vợ..." Anh hét lên, người bật dậy, giơ tay ra, bắt lấy hư vô.

Giọt nước mắt lạnh lạnh rơi xuống thấm chần.

"Vợ ơi... anh nhớ em" Tiếng anh gọi.

Nhưng không một ai đáp lại anh, chỉ có se lạnh lẫn cô đơn cùng màn đêm vây quanh anh.

Vợ anh đã chết rồi... chết trong vụ tai nạn giao thông.

Lúc cô ấy còn sống, anh vô tâm.

Lúc cô ấy còn sống, anh không màng.

Lúc cô ấy còn sống, yêu anh đến nhường nào.

Lúc cô ấy ra đi, anh hối hận.

Lúc cô ấy ra đi, anh đau khổ.

Lúc cô ấy ra đi, vẫn nói yêu anh.

Hiện tại anh chỉ biết gọi tên cô ấy.

...

Đoản: Phu_Nhân_Tổng_Tài

"Phu nhân, tổng tài nhìn lên em gái người." Giọng người hầu cung kính

Diệu Mộng Mộng: "Gửi em gái tôi cho cuộc thi bán đấu giá F.A."

Em gái bị bán đấu giá: "... " Thối lắm! Nam Huyền Ngọc, nupakachi!

Tổng tài - Nam Huyền Ngọc: "... " Bà cố nội con nhà người hầu! Đêm nay đích xác ngủ gầm giường rồi!

...

"Phu nhân, tôi nhìn thấy tổng tài bị người ta hôn má." Giọng của vệ sĩ lọt vào tai Diệu Mộng Mộng.

Diệu Mộng Mộng: "Đem tổng tài về rửa mặt hai ngày."

"Vâng." Vệ sĩ nào đó lôi tổng tài đi tới hồ bơi.

Nam Huyền Ngọc mặt ửng đỏ hồng: "... Vợ ơi, tối này anh ngủ đâu?"

Vợ - Diệu Mộng Mộng mặt tươi cười: "Ồ hồ bơi nhé chồng yêu."

Nam Huyền Ngọc: "... " Vợ, em hết thương anh rồi!

...

"Tổng tài, tôi nhìn thấy phu nhân ôm một cô gái." Thư ký hí hửng nói.

Nam Huyền Ngọc vẻ mặt vui sướng: "Tặng lương cho cô!" Tôi nay không nằm trên cũng nằm dưới.

...

Kết quả: Vị tổng tài bị phu nhân mình trói tay vào thành giường và thành đệm lót lưng.

...

Đoản: Ong_Muốn_Bay_Nhưng_Mật_Ngọt_Chưa_Hết

"Tổng tài, phu nhân nói người trở về." Giọng thư ký ngập ngừng.

Tuần Vũ: "Bảo phu nhân tới đây."

"Phu nhân nói không muốn vác xe lăn theo." Thư ký nhanh chóng đáp.

Tuần Vũ: "... Vậy bảo cô ấy ở nhà luôn đi!" Vị tổng tài nào đó mạnh mẽ nói.

Thư ký lại nói: "Phu nhân có nói nếu người không về vậy đêm này ngủ ở công ty đi ạ."

Tuần Vũ: "... " Bà vợ khó chiều! Kêu đi phẫu thuật không đi! anh rảnh ở nhà bế thì thôi, giờ bận việc

cũng phải về bế như bế con thêm sữa mẹ! Lúc trước không biết chấp dây thần kinh nào đi cưới cô ấy.

...

Vị tổng tài nào đó không muốn đêm về không có cả thịt vụn mà nhai, nên rất nhanh trở về nhà bế đứa con thêm sữa mẹ lên công ty hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ngược

Đoàn: #NGÀY_CÒN_TA

Lời chàng hứa là hư vô thì ta thành vô hồn.

...

Năm mười tuổi, ta đã nghe lời chàng hứa với mình.

"Uyên ca, sau này muội gả cho huynh được không?" Giọng ta ngây thơ.

"Được, sau này muội sẽ là vương phi của ta." Chàng đã nói vậy

"Huynh hứa với muội đi." Ta ôm lấy cổ chàng.

"Ta hứa!" Chàng hứa.

Nhưng... dừng lại ở đó vĩnh viễn...

...

"Nhất bách thiên địa."

"Nhị bách cao đường."

"Phu thê giao bách."

Đại hôn của chàng đã thành, thế nhưng tân nương không phải ta, thê tử của chàng không phải ta làm.

Chữ hứa hóa thành tro tàn, tình cảm ta trao chàng mờ phai. Thê xác trong quan tài, chỉ có linh hồn đứng nhìn mãi ngày đại hôn.

Đoàn: #Anh_Không_Phải

"Một căn nhà màu trắng."

"Bên cánh đồng xanh."

"Bình yên, không sóng gió."

"Gia đình êm ấm."

"Em là tất cả."

Cho tới khi em không còn là tất cả.

Anh bước tới, nói lời chia tay, rồi bước đi với người con gái khác.

...

Không biết anh còn nhớ không? Chắc là không.. Hạnh phúc ấy chỉ là tấm gương vỡ nát, giấc mơ em từng mơ... tình yêu đôi ta từng trao nhau... cả anh nữa đều tỉnh từ lâu rồi.

Ừ, giờ chỉ em ở đây, cô đơn hiu quạnh trong căn nhà màu trắng này, trái tim vẫn còn vương nhớ anh, em cứ lừa bản thân, anh không phải anh, người cho em niềm vui kia, anh là người lạ, người dưng thôi.

Em, yêu anh cho đến lúc chết...

...

Một ngày nọ, người đàn ông cùng một cô gái tới đây, cả hai thấy bóng dáng nhỏ bé từ căn nhà trắng tung tăng đi ra, đi về một hướng.

Cả hai đi theo, đến một ngôi mộ. Đứng xa xa nhìn, bóng dáng nhỏ bé kia ngồi trước mộ, đặt bó hoa ly trên tay xuống, "Mẹ, hai năm rồi, con gái tám tuổi rồi.. hi hi, con sợ mẹ quên, vì mẹ hay quên, con gái sợ mẹ quên..." Rồi nụ cười trên mặt chợt tắt, thay vào giọt nước mắt rơi rớt.

Người đàn ông ngơ ra, khi nhìn rõ dòng chữ cùng hình ảnh trên mộ.

{Đoản viết theo bài rap: Người Yêu Của Tôi - Trick K ft Min Hery)

Đoản: #Đề_Con_Tim_Em_Yên

Sáng sớm hôm sau Vân Hà Tuyết tỉnh dậy...

Đầu đau giống như búa bổ

"Tiểu Tuyết, Hoa Hoa đến chơi này!" Vân Hà Tuyết đang lơ mơ nghe thấy giọng nói mẹ mình thì tỉnh hẳn.

Chẳng phải đã bảo đừng tới tìm rồi? Thật là mẹ nó có biết ngượng không vậy?

Chửi trong lòng, Vân Hà Tuyết đứng dậy, đi ra phòng khách.

"Chị Hà Tuyết..." Hoa Hoa chưa nói xong thì nghe tiếng Vân Hà Tuyết nói, nụ cười trên mặt cứng đờ.

"Tôi đã nói rồi! Tôi không muốn nhìn thấy cô! Cút cho tôi!"

"Em... chỉ muốn mang cháo cho chị..."

"Cô cút đi! Tự cách gì quan tâm tôi? Tôi cũng sẽ không bao giờ cho cô tự cách!" Lời nói gai gông đâm sâu vào tim Hoa Hoa.

"Em biết rồi, chị nhớ giữ gìn sức khỏe..." Hoa Hoa không như mọi lần bám riết chỉ khẽ cười, để hộp đựng cháo còn nóng xuống bàn rồi nhanh chóng rời đi... lúc đó Vân Hà Tuyết cầm lấy hộp cháo ném đi, không hề để ý điều gì lạ thường, mẹ Vân Hà Tuyết bắt lực nhìn.

...

Hoa Hoa... là cô bé ở cô nhi viện, may mắn được người nhận nuôi.

Cấp hai... Hoa Hoa gặp Vân Hà Tuyết trên đường, lúc đấy Vân Hà Tuyết đang đánh đuổi cướp.

Giương mặt xinh đẹp, trên người toát ra vẻ mạnh mẽ vốn có của đàn ông, đánh tên cướp đến thảm hại.

Một màn khí phách. Hoa Hoa đã rung động...

Phát hiện Vân Hà Tuyết là học tỷ ở trường mình thì vô cùng phấn khích.

Một cái kết bạn rồi làm quen...

Tiếp cận... nhưng vô tình bị ghét. Hoa Hoa đụng trúng Hải Đường Nhi, khiến Hải Đường Nhi rơi xuống bể bơi...

Từ đó, Vân Hà Tuyết ghét Hoa Hoa...

Hoa Hoa vẫn luôn bám theo Vân Hà Tuyết dù bị ghét bỏ, xua đuổi...

Thời gian dần trôi, tình cảm ngày một lớn, từ thích thành yêu...

Chính là cố chấp yêu.

Cố chấp đau.

Cố gắng bao nhiêu người mình yêu vô tình đạp đổ bấy nhiêu.

Hoa Hoa hiện tại... gia đình nhận nuôi muốn Hoa Hoa lấy chồng... chỉ còn một tuần.

Hoa Hoa không muốn lấy, cãi lại gia đình, cuối cùng bị cấm túc... may mắn trốn ra, ngày hôm qua vốn muốn nói chuyện này với Vân Hà Tuyết, là cơ hội không có

Vừa rồi, haha... chị ấy vẫn như thế... nói thì sao? Không nói thì sao? Chị ấy không quan tâm mày đâu!

Mày việc gì tự mình chuốc khổ chứ? Trái tim ơi... đừng đau nữa mà.

Hoa Hoa ngồi xổm một góc, ôm mặt khóc... trái tim vỡ vụn... từng mảnh rải rác trong lòng.

Càng tự an ủi càng đau hơn.

"Con nhóc thôi tha! Tao xem mày trốn đi đâu!" Giọng tức giận lọt vào tai Hoa Hoa.

Hoa Hoa ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ thấy mẹ mình... đứng đây, không nói lời nào cầm tay người phụ nữ

Người phụ nữ thấy biểu hiện này dừng ra một lúc rồi mới vừa kéo Hoa Hoa đi vừa quát.

Hoa Hoa ngoảnh mặt về sau nhìn về phía đường đi mình đã ngàn lần tự nhắc không thể quên.

Chị à, lần cuối gặp này cũng như bao lần gặp chỉ là lần cuối hai ta thấy nhau với cảm xúc em yêu chị.

Em sẽ mãi chẳng đặt chân được vào cuộc sống của chị, mãi không có tư cách bên chị vậy thì để những mảnh trái tim đã vỡ cùng ký ức này trôi dạt đi.

Tạm biệt, người em đã yêu.

___ Còn

(Ai cho ta cái kết đi > <)

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quên mau

Đoạn: #BaoGiờYêu

"Là anh không đủ tư cách."

"Là anh không đủ chân thành."

"Là anh bám riết không tha."

"Là anh yêu em dứt không ra."

"Mãi mãi là anh... Người luôn hỏi: Bao Giờ Yêu?"

...

Năm em sáu tuổi, anh ấy đã nói sẽ cưới em.

Năm mười tuổi, anh ấy có bạn gái.

Năm em mười ba, anh ấy chính thức đính hôn với cô bạn gái.

Năm em mười sáu, anh ấy và cô bạn gái lấy nhau. Em làm phù dâu.

...

Tự hỏi: Anh ấy có còn nhớ lời nói cưới em hay không?

Tự hỏi: Anh ấy xem em là trẻ con sao? Xem tình em như sự yêu thích trẻ con đối với đồ chơi?

Tự hỏi: Mười năm qua em đã theo đuổi, đơn phương anh ấy để làm gì?

Tự hỏi: Em buông bỏ tình cảm mười năm này có dễ? Có thể quên anh ấy nhanh chóng không? Vì em đau lắm rồi..

...

Năm hai mươi tuổi, em lấy người yêu em.

Năm hai ba tuổi, em, anh chỉ là cuộc hôn nhân tình một bên.

Năm hai sáu tuổi, em đã ngoại tình, người đó là anh ấy.

Năm hai bảy tuổi, chuyện em và anh ấy bị anh phát hiện, ừ, em đã vô tình nói: "Em không có lỗi, con người ai cũng muốn vui vẻ, em cũng thế. Người em yêu không phải anh, vậy nên giải thoát cho nhau."

"Được." Em nhận được đáp án ngay, nhưng lòng em sao có chút mất mát?

...

Năm ba mươi tuổi, anh bị ung thư vòm họng, giai đoạn cuối, đây là lý do anh chấp nhận từ bỏ cô, bởi anh không thể còn thời gian cho cô niềm vui, tiếng cười. không thể đợi đến bao giờ yêu...

...

"Em hãy hạnh phúc nhé!"

...

Đoản: #Phu_Nhân_Heo

"Tổng tài, phu nhân nói muốn người trở về." Thư ký cung kính

Hành Liên Uyên: "...Không về." Về để thành rau thái cho heo ăn sao? Hấn mới không ngu!

Thư ký lại nói: "... Tổng tài không về phu nhân sẽ đi tìm trai, người thật sự không về?"

Hành Liên Uyên: "Tôi không tin cô ấy có thể tìm được tên nào hơn tôi." Vị tổng tài nào đó nói bằng giọng chắc nịch.

Thư ký nhìn với ánh mắt sáng tỏ: "... Đứng rồi, hàng quý hiếm như tổng tài bây giờ chắc chỉ có thể là dạng tiểu bạch kiếm thôi.

Nào có ai, trắng trẻo, mũi miều, nét na, xinh trai lại giàu có như tổng tài nhà phu nhân.

Nhưng mà phu nhân là loại chỉ cần vừa mắt, chị đây chấp hết.

Thấy tội cho tổng tài có người vợ HEO SẮC.

Phu nhân - HEO SẮC - Hình Hoa Hoa sau khi nghe người kể lại: "... Trời đệt... ác liệt giữ bay? Đã thế bà đây tức nước vỡ bờ luôn! Dọa không được thì dọa thêm lần nữa!

Kết quả vị tổng tài Hành Liên Uyên nhận được tờ giấy mỏng có ghi hai chữ ly hôn cùng chữ ký đơn điệu của phu nhân mình.

Hành Liên Uyên đen mặt: "Giời lắm! Giời lắm! Nói với phu nhân, đền bù một tháng." Để xem em có sức không!

Thư ký há mồm: "... Tổng tài, quan trọng người có nổi không?"

Hành Liên Uyên: "... Sẽ không gục ngã trước heo sắc.

...

Kết quả: Ba mươi ngày tổng tài không đi làm... nghe nói cùng vị phu nhân mình đi du lịch.

Thư ký đàn mặt ra: "... Hình như đầu óc mình đen tối quá rồi...

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đêm ngày

Đoản: #Đêm_Ngày

Anh là quán gia nhà cô.

Cô là đại tiểu thư, là cô chủ.

Năm cô mười tuổi.

Anh và cô đã lén thề ước sẽ bên nhau.

Mãi Mãi là của nhau.

Năm cô mười lăm tuổi.

Cô đi du học.

Anh và cô mỗi người một nơi.

Nhưng tim vẫn luôn chung một chỗ, dù cách xa nhau.

Năm cô hai mươi tuổi.

Trở về chốn cũ.

Anh vẫn đứng đó đợi chờ.

Vui mừng, hạnh phúc, cuối cùng cả hai cũng về bên nhau.

Năm cô hai mốt tuổi.

Em gái song sinh cô từ bên Mỹ về.

Em gái song sinh không thích cô,

Em gái song sinh thấy anh liên rung động.

Em gái song sinh đã nói muốn lấy anh.

Cô bất động, cô không thể phản đối.

...

Ba tháng trôi qua.

Ba mẹ biết chuyện giữa cô, anh.

Họ ép cô và anh chia tay.

Anh và cô đành phải rời xa.

Đường thẳng đã hứa đi cùng nhau tan biến từ đây.

Cô mặc dù là đại tiểu thư nhưng số mệnh cô do người lớn sắp đặt, không quyền phản kháng.

Anh mang ơn ba mẹ cô nên lặng thinh nghe họ.

Cả hai đều có nỗi lòng riêng, không thể thay đổi phải xa.

Thế nhưng, anh hứa với cô, sau này nhất định sẽ chung con đường, đi tới cuối đời cùng nhau.

Cô chỉ mỉm cười, lòng đau nhói.

Nghĩ ngày đó sẽ không có.

Năm cô hai hai tuổi.

Nhìn anh mặc couple, em gái song sinh mặc váy cưới, mặt đối mặt, cùng nhau thề hẹn dưới sự chứng kiến của mọi người, của linh mục và rồi kết thành vợ chồng.

Răng long đầu bạc.

...

Tôi là Siêu Nhi.

Tôi sinh ra sau chị tôi... Siêu Linh.

Cùng sinh một ngày, một năm, một tháng, khác giờ.

Số phận vậy mà khác nhau.

Tôi bị bệnh, không biết phải không, họ Siêu nếu sinh đôi thì đứa trẻ sinh sau sẽ chết vào năm hai năm tuổi, điều này tôi vô tình biết được.

Còn tôi sinh ra cũng thế, nhưng tôi thêm một cái nữa chính là khắc cả nhà.

Tôi sinh ra thân thể yếu ớt.

Tôi sinh ra Siêu gia gặp nạn.

Tôi sinh ra phải xa mẹ xa ba.

Tôi sinh ra chỉ có vật chất.

Tôi sinh ra nếm trải cô độc.

Năm hai một tuổi.

Không biết vì gì, ba mẹ đưa tôi trở về cũng lúc ấy tôi gặp chị tôi và anh ấy.

Tôi nhìn anh ấy rồi động lòng, tim loạn lên.

Đôi mắt dịu dàng, cách quan tâm ầm áp ấy tiếc là không thuộc về tôi.

Hơi thất vọng, hơi nhói lòng.

Đề rồi một ngày, ba mẹ nói muốn bù đắp cho tôi, bù đắp tình cảm họ không cho tôi bao năm trôi qua, họ nói tôi muốn gì? Họ sẽ cho tôi.

Tôi nghe xong nghĩ đến anh ấy.

Lòng ích kỉ thêm chút ghen tị nổi lên, tôi nói muốn anh ấy lấy tôi.

Ba mẹ đồng ý.

Một ngày nữa, tôi nghe chị và anh ấy nói chuyện, chị ấy khóc, đau, tôi cảm nhận được chút bởi là song sinh mà.

Họ nắm tay nhau, anh ấy đã nói với chị sau này nhất định chúng ta sẽ cùng một con đường, đi tới cuối đời người.

Chia tay rồi cuộc thành hứa hẹn.

Nhìn chị và anh ấy ôm nhau tôi tự nhủ: tôi chỉ mượn anh ấy gần bốn năm thôi, lúc tôi chết sẽ trả chị, tôi muốn trải nghiệm ầm áp, dù là giả... dù là cho tròn trách nhiệm của anh.

Và thế là, anh ấy đã quan tâm lo lắng tôi dịu dàng, chu đáo.

Ngày tháng ấy tôi mơ ước lâu lắm, cuối cùng tôi có rồi.

Ngày cưới diễn ra hoàn chỉnh, cho đến đêm tân hôn, không thấy anh đâu.

Tôi rõ hơn ai hết, anh đã say, đang cùng chị tôi tân hôn.

Đúng thế, ngày là tôi, đêm là chị, tân hôn đêm nay cũng thế.

Mặc trên mình chiếc váy cưới trắng, một mình ngồi dưới đất, mắt nhìn qua cửa kính... đó là đêm tân hôn một mình của tôi, tôi hài lòng về những gì tôi có.

Chị cho tôi mượn ban ngày là tốt rồi, tôi không cần gì thêm.

Vậy mà trái tim tôi đau, đòi hỏi anh ấy... trái tim tôi không muốn điều này vậy nên nó đau mỗi ngày.

Năm hai tư tuổi.

Ba mẹ bảo tôi và anh ấy sống riêng.

Một căn biệt thự ở chỗ tĩnh lặng, yên ắng nhưng không âm u mà tươi sáng.

Cơ thể tôi càng ngày yếu, thời gian chỉ còn hai năm... tôi ấy vậy muốn sống thêm, muốn bên anh ấy.

Ba năm cạnh anh ấy, không có thay đổi, ngày bên tôi, đêm rời đi.

Năm hai lăm tuổi.

Ngày đấy cũng đến.

Đêm đó, tôi nín lấy tay anh ấy khi anh ấy sắp đi.

"Ở lại với em đi." Tôi chờ mong.

"Chẳng phải em quen đêm không có anh sao?" Anh cười như không cười.

"Đêm nay thôi, được không?" Tôi hạ giọng.

"Ngoan, ngủ đi." Anh gạt tay tôi, quay lưng bước đi.

Tôi trầm mặc lên giường, giọt nước mắt lăn trên má.

Tay kí lên đơn ly hôn đã chuẩn bị từ lâu.

Tôi nhắm mắt.

Cảm ơn vì cho em hạnh phúc, cảm ơn cho em ấm áp, cảm ơn cho em dịu dàng.

Đêm nay, em trả anh về.

Vĩnh biệt, kiếp sau không gặp.

...

Sáng.

"Nhi Nhi, anh về rồi." Anh cao giọng.

Nhìn quanh nhà, đi xung quanh không thấy bóng dáng quen thuộc luôn chờ mình.

Hơi thấp thỏm, lên tầng, vào phòng ngủ thì thấy người cần tìm đang nhắm nghiền mắt. Anh thở ra một hơi.

Bước chân đến bên giường, ngồi nhẹ nhàng xuống giường, đôi mắt anh nhắm nghiền.

Đôi tay giơ lên, chạm vào bờ má của cô gái đang ngủ.

Không có tiếng thở đều chỉ có cảm giác lạnh lẽo từ bờ má kia cùng tờ giấy ly hôn ở trên bụng cô gái làm anh ngỡ ngàng, tim như bị ai đó bóp nát.

"Nhi Nhi...anh về rồi, đừng ngủ nữa, dậy anh làm bữa sáng cho em, Nhi Nhi, em tỉnh đi... tỉnh lại đi... anh hứa, sẽ ở với em vào đêm..." Anh ôm thể xác đã lạnh từ lâu của cô gái, ní non gọi, đau thương đan xen dịu dàng hứa hẹn.

...

Đúng bốn năm,

Tự do trở lại với anh vào buổi sáng ấy...

Nhưng anh không, không muốn tự do... không muốn chút nào.

Lý trí vui mừng, con tim thì đau như bị khứa.

Rõ ràng thực hiện được lời hứa... rõ ràng điều mong ước đã thành, anh lại tham lam muốn có thêm mong ước.

...

Vợ của anh, em nơi nào? Chẳng phải em muốn anh ở bên em vào đêm sao? Anh ở rồi...vì sao em bỏ anh? Còn bỏ cả ngày? Xin lỗi... vợ yêu.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hoa không nở vì người đã quên

Nàng, yêu một người vốn không thuộc về mình.

Biết thế, nhưng làm sao khi con tim cố chấp cơ chứ?

Tưởng chừng đứng một bên, âm thầm quan tâm hẳn sẽ mãi chẳng có kết quả, vậy mà bất ngờ hẳn tới hỏi cưới nàng.

Vui mừng, hạnh phúc lắm, nàng cứ thể chìm đắm vào giấc mộng được cùng hẳn cả đời phu thê.

Cho đến ngày thành hôn.

Vốn là ngày đại hỉ, mà tất cả vỡ nát.

"Hoàng thượng có chỉ, thừa tướng cầu kết nước khác, mưu đồ phản quốc, hôm nay giết cả nhà."

Khi những lời kia vang lên, tiếng chém giết bắt đầu, hi phục trên mình nhuộm máu tươi.

Ngày nàng thành thân, là ngày cả nhà nàng chết... vì muốn nàng được sống, phụ thân đã sắp xếp người bảo vệ, đưa nàng đi, cuối cùng không thành, quân lính vây quanh, những quân lính đó nhìn nàng, ánh mắt ghê tởm, bọn họ từng ngửi một cường bức nàng... để rồi... thả nàng đi

Đó cũng là lúc nàng biết, hẳn, Dụ vương gia, lấy nàng chỉ vì muốn điều tra phụ thân nàng.

Lấy bằng chứng, để tâu lên hoàng thượng.

Haha... nàng đã hại phụ thân, hại cả nhà.

Vừa hận vừa yêu hẳn...

Lý trí muốn nàng trả thù... con tim khuyên nàng rời đi.

Một năm.

Nàng từ tiểu thư khuê các, thành vũ nữ thấp hèn, mua vui cho nam nhân ở Dương quốc.

Nàng cả đời sẽ làm vũ nữ, một an ổn, một vui vẻ, không nghĩ về báo thù.

Cứ nghĩ sẽ thế mãi cho tới khi chạm mặt hẳn...

Trở trêu.

Nàng được thái tử Dương quốc là bằng hữu hẳn mua về.

Để rồi chạm mặt hẳn, hẳn không nhớ nàng... nhưng nhận định nàng là vương phi của hẳn.

Nực cười... hẳn đem nàng về, bắt nhốt.

Mặc cho bằng hữu hẳn đòi người.

Bằng hữu kia của hẳn dường như thích nàng, không đòi được người liền đánh nhau với hẳn...

Hắn đánh thua, bị trọng thương, mê man trên giường gọi tên nàng...

Nàng không quan tâm, nàng chỉ muốn thoát khỏi nơi đây.

Hắn tỉnh lại, nàng vẫn chưa thoát khỏi được... bởi vì bằng hữu kia bị người khác lôi về, không có cơ hội cứu nàng...

Để rồi cứ thế, nàng bị nhốt, cả đời dây dưa với hẳn.

(Đây không phải nam nữ chính, nam chính là thái tử, nữ chính chết. Vì sao thì bây giờ rõ.)

Ta là Quyên Quyên, nữ nhi của tướng quân, thanh mai trúc mã với thái tử của Dương quốc.

Vốn ta yêu chàng, vốn chàng cũng chấp nhận ta, nhưng... chàng đã gặp được người làm tâm chàng động... để rồi xa cách ta.

Chàng quan tâm, lo lắng, yêu thương vị cô nương đó, nhìn từ xa tìm ta đã nhói, lệ đầm mắt.

Cho đến khi hôn sự giữa ta và chàng được người lớn định ra, chàng đã phản đối, nhưng rồi chấp nhận...

Khi ngày đại hôn diễn ra, khi hai ta đang chuẩn bị bái đường, người đi vào, nói vị cô nương kia bị người mang đi, chàng không do dự chạy thật nhanh, rồi bỏ ta, mặc ta bị người chê cười và thương hại.

Ta có thể trách ai? Có thể làm gì? Ta sai thôi, cố níu thứ tình cảm xa vời từ chàng.

Ba tháng trôi, chàng không về? Ừ.

Lại ba tháng nữa trôi? Sức khỏe ta đã yếu rồi.

Hai tháng nữa trôi, nằm trên giường, ta gượng cười, bệnh ưu sầu, ta sẽ không thể chờ chàng nữa.

"Bóng ai đã tàn

Màu hoa cũng phai

Tình yêu trao ai

Giờ cũng vỡ tan

Rút tình, tình không ra

Ưu sầu không lặn

Lòng vẫn cay đắng

Trái tim lạnh giá

Người có thấu ta?"

Giọng ta yếu ớt, đọc thơ trong nước mắt, khi ta nhắm mắt, cũng là lúc giọt lệ cuối ta rơi vì chàng.

"Chờ người quay lại

Bên nhau lâu dài

Dù không mãi mãi

Hoa dẫu phai màu

Vẫn đẹp ở mắt ta

Tình người có tan

Tình ta còn tồn tại

Dành riêng cho nàng

Cả cuộc đời dài."

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tình anh như hồng tú cầu

Mỗi năm hồng tú cầu nở một dịp, mỗi cây hoa có một nụ hoa, mỗi nụ nở ra nhiều cánh, nhiều cánh hợp lại mới thành hoa hồng tú cầu, rồi tàn nhanh.

Cũng như anh, mỗi lần đều là quen nhiều cô, trao nhiều tình... sau khi chán thì rũ bỏ tất cả.

Em đau, nhưng vì lời ngon ngọt của anh... em tha thứ tất cả, lần nữa tin tưởng, để rồi đau càng đau.

Em quyết từ bỏ anh.

...

"Buông tôi ra!" Cô giật tay mình về.

"Anh xin lỗi, anh hứa sẽ không làm thế nữa!" Anh ôm lấy cô.

"Bao nhiêu lần anh hứa rồi? Tôi tha thứ rất nhiều, bốn năm bên nhau, anh tình tứ với bao cô gái? Giờ chia tay chẳng phải anh có lợi sao?"

Cô đẩy anh ra.

"Anh biết, anh sai... nhưng cho anh một cơ hội nữa thôi. Anh yêu một mình em thôi mà." Anh níu lấy tay cô.

"Ai cũng cần có một hạnh phúc hoàn chỉnh, thà chia tay, chứ bên anh tôi chỉ có đau đớn. Còn yêu tôi thì để tôi đi." Cô kiên quyết rút tay về và bước đi.

Anh nhìn bóng dáng cô mất dần.

Ừ, anh yêu cô, vốn dĩ bản tính khô bỏ, mỗi lần anh quen người khác thì đều tự nhủ, chỉ một lần thôi..

Giờ đây mất cô thật rồi... anh làm gì giờ? Trái tim anh đang đau, rất đau.

Cầm chiếc nhẫn tình xảo định cầu hôn cô, anh cười xót xa.

...

"Anh Vũ, anh say rồi, để em đưa anh về." Giọng nói nhỏ nhẹ của tôi vang lên.

Tôi nhìn bộ dạng anh say xỉn, lắc đầu rồi dìu anh đi ra khỏi quán bar.

Trên đường, trời đã tối, đèn đường đã mờ, tôi dìu anh lên xe, suốt quãng đường anh luôn gọi một cái tên Huyền My.

Cái tên anh đã khắc ghi ngàn lần, trăm lần ni non.

À quên, tôi là nữ chính Diễm Anh, năm nay vừa tròn mười tám, đang là bạn gái của anh, Hoàng Vũ.

Chúng tôi quen nhau được hơn năm, thời gian đó là lúc tôi theo đuổi anh, ai bảo anh lạnh lùng, đẹp trai làm vừa nhìn tôi liền bị đổ ngay.

Cứ mãi tôi mới có được thân phận bạn gái anh.

Nhưng anh vẫn hồ hững, vương vấn cô người yêu cũ nào đó tên Huyền My, tôi mới không để tâm, người cũ đã thành quá khứ, tôi là hiện tại của anh, người mới của anh.

Tôi tự tin mình sẽ hơn cái quá khứ kia!

Sau này anh gọi tên tôi tỳ lằn.

...

Về đến nhà, anh đẩy tôi ra, "Về đi!"

"Không!" Tôi lập tức ngồi xuống ghế.

"Diễm Anh! Tôi đang đùa giỡn cô! Cô thấy rõ vậy mà quan tâm tôi nhiều làm gì?" Anh bỗng nói to.

Tôi nhìn anh, "Được! Ba tuần nữa là lễ cưới của chúng ta, nếu anh có thể làm nó trì hoãn em sẽ không theo anh nữa!"

"Được!" Anh lao đảo bước lên tầng.

Tôi quay đi chỗ khác, không thèm nhìn anh.

Hừ, ép yêu ép lấy, tôi đây không từ bỏ anh!

...

Trước lễ cưới một ngày, anh bị tai nạn, do che chắn cho một cô gái đang đi đường.

Tôi tới đó, nước mắt chảy xuống khi thấy cô gái đang chăm sóc anh. Tôi không nhầm thì đó là Huyền My.

Tôi lẳng lặng đứng ngoài nhìn hai người nói chuyện.

"Xin lỗi, vì tôi mà anh bị như vậy." Cô nhìn anh.

Anh cả người quẩn bâng, đôi mắt anh đã không thể nhìn thấy. Anh khẽ đáp: "Lúc trước anh làm em tổn thương, giờ anh bù đắp lỗi lầm."

"Đã là quá khứ, tôi cũng đã quên, anh nên quên đi thì hơn." Cô nhẹ nhàng nói.

"Em bây giờ hạnh phúc không?" Anh chuyển chủ đề.

"Tôi lấy chồng, hiện tại gia đình êm ấm, chúng tôi có hai đứa con." Cô cười, giọng điệu không che dấu nỗi vui vẻ, hạnh phúc.

Anh khàn khàn nói: "Vậy sao? Vậy anh chúc em hạnh phúc thêm. Thôi, em về đi, anh buồn ngủ rồi."

Cô không nói gì, đứng dậy rời khỏi phòng.

Tôi tránh đi.

Tôi không nghĩ gì cả, đi tìm bác sĩ nói chuyện.

"Tình trạng của cậu Hoàng Vũ chỉ có thể mổ, thay mắt, hiện tại chúng tôi chưa tìm được người tự nguyện hiến giác mạc và phù hợp."

Tôi nghe bác sĩ nói xong, tôi liền nói: "Bác sĩ xem mắt tôi có phù hợp không?"

"Cô gái trẻ, cô đã nghĩ kỹ chưa?" Bác sĩ do dự nhìn tôi.

Tôi sao phải nghĩ chứ? Anh yêu cô ấy đến thế, không màng gì, sao tôi phải đắn đo.

Sau đó kết quả cực kỳ hợp, tôi mặc kệ gia đình anh, tôi phản đối, kiên quyết trao anh đôi mắt mình và bắt mọi người không được nói gì với anh.

Phẫu thuật diễn ra thành công với anh, tôi thì không, bác sĩ nói có sự cố khi phẫu thuật vậy nên dù sau tôi có phẫu thuật thay mắt cũng không thể nhìn.

Tôi chỉ mỉm cười, nói bố mẹ hủy lễ cưới, nói với họ mang tôi ra nước ngoài sống.

Thế là tôi ra đi, để lại đôi mắt mình cho anh, xem như một kỉ vật tình đầu cũng là tình cuối.

Vì tôi biết, tôi sẽ chẳng yêu thêm ai nữa cả.

Sao tôi chọn ra đi? Tôi đã nói, anh có thể làm trì hoãn lễ cưới thì tôi sẽ không theo anh nữa.

"Tôi nghe nói cô ra nước ngoài rồi?" Giọng anh từ điện thoại truyền ra.

Tôi thản nhiên đáp: "Thì một lời đã nói, lễ cưới trì hoãn, em không theo anh nữa, sao? Hối hận à?"

Anh hơi im lặng, lúc sau nói: "Cô ở đó giữ gìn sức khỏe."

Tôi nói: "Sau này đừng gọi nhau, đã không còn quan hệ nữa."

Anh: "Ừ." Một tiếng.

Một lời đã định, tôi tắt máy đi, không muốn nghe thêm giọng anh, tôi sợ sẽ lại chìm đắm thêm.

Một mình tôi ôm kỉ niệm, tôi xem anh, tình đầu quý giá, khắc ghi nó trong tâm trí.

Anh xem tôi như con gió thoảng thoảng qua, không bận tâm gì.

Một cuộc tình không phải cố giữ nó khi nó muốn đi.

Một cuộc tình, một trái tim xây lên, dù xây cách mấy cũng sẽ đổ.

Dừng lại đúng lúc, còn có thể mang kỉ niệm đẹp về.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chưa từng yêu

Đoàn: #ChưaTừngYêu

Năm cô sáu tuổi, anh tám tuổi, chị bảy tuổi.

Anh và chị cả tôi luôn chơi cùng nhau, gắn bó bên nhau.

"Yến, Hồng chúng ta hứa với nhau là sẽ bên nhau nhé?" Anh nắm tay cô và chị.

"Vâng ạ!" Cô gật đầu.

"Ừm." Chị cũng vậy.

Cả ba tươi cười, nắm dưới cổ xanh, tay trong tay.

...

Năm cô mười bốn, anh mười sáu, chị mười lăm.

Vẫn bên nhau ba người, nhưng cô đã không có ai nắm tay, anh, chị nắm tay nhau ngọt ngào. Nhìn thế tim cô nhói lên, cô là kẻ dư thừa, là kẻ đơn phương anh mà thôi, là kẻ nhìn anh hạnh phúc rồi mỉm cười.

"Nào, há miệng." Anh đưa miếng bánh ngọt lên trước mặt chị.

"A." Chị mở to miệng, một cái ngậm hết bánh ngọt.

"Hai người sến súa quá đi!" Cô làm bộ xoa mắt.

"Có người gato kia, ăn không? Chị bón cho."

Chị cười lớn, tay cầm bánh ngọt giơ đến miệng cô.

"Ai thèm." Cô bĩu môi, xì ra tiếng.

"Haha, Yến nhà ta gato đến hờn rồi." Anh bật cười.

"Hừm, em đi lên phòng." Cô rời khỏi ghế, thân hình nhỏ bé linh hoạt chạy lên tầng.

Cô đóng cửa phòng, đôi chân lập tức nhũn ra, cả người ngã xuống đất.

"Phong, em đau nơi ngực trái lắm... anh biết không?" Cô nỉ non, nước mắt chảy dài.

Tình yêu là thứ kiểm soát khó khăn... Mà khi đã đắm chìm rồi... rất khó bỏ.

...

Năm cô mười tám, anh hai mươi, chị mười chín.

Chị và anh đã chia tay, hôm ấy trời mưa to.

Chị nói: "Em nghĩ chúng ta không còn hợp nhau."

Anh ngơ vờ, "Ý em là gì?"

Chị chậm rãi nói: "Em muốn chia tay."

Anh nhúm mày, "Gần tám năm yêu nhau, đang bước tới hôn nhân, tự dưng nói không hợp nhau, muốn chia tay? Em có bệnh à?"

Chị cúi lên, "Anh kết luận em có bệnh? Được thôi, em nói thẳng em đã chẳng còn cảm giác với anh nữa. Em tìm được tình mới rồi, giờ em muốn tự do."

Anh kéo tay chị, để chị đối mặt với anh, "Nhìn vào mắt anh, tình cảm bao năm chúng ta có dễ quên nhờ lời chia tay em nói ra không?"

Chị lắc đầu, "Một khi đã phai rồi thì ít nhất cũng quên được trước khi mùa hoa bắt đầu tàn. Anh à, nên dừng lại, gom những kỉ niệm đẹp về cho riêng mình, xem như đôi ta có duyên không phận."

Anh nhìn đôi mắt chị, vẫn là nó mà sao xa lạ quá. Anh buông chị ra, "Vậy cho nhau ba tuần để suy nghĩ."

Chị bất đắc dĩ gật đầu, "Được, vì bao năm nắm tay, em cũng không muốn bị nói là vô tình nghĩa." Chị quay đi.

Cô ở ngoài thu hết tất cả vào mắt, tự hỏi, sao mọi chuyện thành thế này?

Lúc chị bước qua cô, chị nói: "Cố gắng chiếm lấy trái tim đang yếu đuối nhé gái."

Nụ cười tươi đỏ của chị, dường như là cổ vũ cô.

Cô khó hiểu, chị đã hết yêu anh thật sao?

Đúng, cô luôn ngu ngơ tự hỏi.

...

Ba tuần nhanh chóng trôi qua, anh và chị chia tay.

Lập tức chị dẫn bạn trai mới về nhà, xin bố mẹ cho kết hôn.

Anh lúc đó đã đi công tác, trở về thì nhận được thiệp mời dự hôn lễ.

...

Đêm đó anh gọi cô, gọi cô tới uống rượu với anh.

Anh vừa nâng ly, vừa lầm bầm: "Chưa tới mùa hoa nở người đã quên và bước cùng ai kia... Tình yêu đôi ta thật lâu dài nhưng mau tan vỡ."

Cô lặng im nhìn anh, bởi cô không biết nói gì cả. Càng nhìn anh, tim cô càng đau thắt.

Cô nâng ly rượu trước mặt lên uống, cứ thế vài ly, cứ thế say cùng anh.

"Cạn ly!" Hai người uống cùng nhau, nói linh tinh và rồi...

...

Căn phòng mờ ảo, anh và cô quấn quít bên nhau, cả hai chìm trong cơn say do mình tự chuốc.

"Hong..." Anh nỉ non, đôi tay chu du trên người cô.

Cô nằm dưới anh, đôi mắt lơ mơ, mệt mỏi nhắm lại, vì hành động của anh mà rên rỉ.

...

Có lẽ số phận đã định sẵn, tất cả đều là đau thương, ngang trái.

Đoản: #ChưaTừngYêu

Thôi nhé ta nên quên rồi.

Quá khứ không mong đợi.

Cứ ngỡ rằng sẽ mãi mãi ở bên nhau suốt cuộc đời.

Mi mắt ướt hoen mi... lệ tràn theo nhưng nhớ.

Nhớ từng bước chân quay về.

Kỷ niệm cổ chôn vùi tháng năm ta đã có.

Nhớ từng dấu yêu xa vời nơi nào.

Có nhớ, có thương hãy đặt tay lên tim khẽ nói.

Lặng động giấc mơ qua rồi.

Và ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại, chị đã chết...

Đứng hình, nước mắt rơi tí tách, cô vội vã mặc quần áo vào và rồi rời đi.

...

Hóa ra chị mắc bệnh ung thư vòm họng, tối qua khối u ở họng vỡ ra... máu, dịch nếu chảy ra ngoài thì không sao... nhưng nó chảy ngược vào trong... chết mà thôi.

Treu người, cô đứng trước mộ vừa chôn của chị, tay cầm lá thư do chị viết trước khi chết, cô mở lá thư ra.

"Yến, có lẽ chị đã mất khi em nhận được lá thư này. Số chị bạc lắm, lúc chị biết được mình bị thì đã ở giai đoạn hai, nếu chị nhanh hơn có lẽ sẽ sống thêm, nhưng chị suy nghĩ chậm quá, đã không kịp. Chị biết, anh ấy sẽ đau hai lần, điều chị mong em xoa dịu nỗi đau của anh ấy rồi hốt anh ấy về tổ mình, xóa bóng hình chị trong anh ấy nhé! Chứ chị không muốn đã chết rồi mà mộ lúc nào cũng ướt và mặn. Thôi, Yến à, chị chúc em hạnh phúc! Nhớ hoàn thành điều chị mong nhé!"

Cô đọc xong, mắt sưng đỏ nhắm lại, lắc đầu, "Em không chắc, anh ấy yêu chị chỉ muốn chị... không một ai có thể thay đổi được."

Cô nói tiếp: "Chị à... em đi đây, hôm khác đến thăm chị nữa." Cô đứng dậy, rời đi.

...

"Hồng... anh xin lỗi... anh trách lầm em... Hồng ơi... anh nhớ em... giá như anh không ngốc như thế."

Tay anh sờ lên ảnh trên bia, lưu luyến, xót xa.

"Sau này nếu em không yêu anh nữa, anh sẽ làm gì?"

"Anh sẽ 데 em ra... rồi vạch áo em lên..."

"Anh tính làm gì? Sợ khanh!"

"Ha ha, anh nói là cù hông em!"

"Ha ha... ha ha... thôi... ha... dừng lại... ha ha..."

Kì niệm theo em vùi lấp dưới đất

Quá khứ đôi ta từng có hòa vào cây lá

Tình yêu cũng chấm dứt nhạt nhòa.

Nhưng cho anh giữ lại một nửa kỉ niệm

Cho anh giữ lại nửa quá khứ và thêm nửa tình yêu nhé em, để anh có thể bước tiếp quãng đường không em còn lại.

...

Hơn một tháng nữa trôi qua, anh vẫn u buồn, cô thì bận rộn sắp xếp việc nhà, người anh rể kia đã rời đi, không biết đi đâu, chỉ nói sẽ về nhanh.

Thời gian trôi nhanh cho đến khi mọi việc ổn thỏa cũng là lúc cô phát hiện mình mang thai.

Cô định nói với anh nhưng... anh mỗi ngày đều ra mộ chị, không liên lạc với ai... và lại cô không có can đảm nói.

Cô âm thầm xin bố mẹ ra nước ngoài với lý do lập nghiệp. Bố mẹ đồng ý, cô liền làm thủ tục nhanh chóng. Lên máy bay cô cũng không nhớ... cô để quên giấy khám thai ở ngăn kéo trong phòng.

Để rồi hai chữ trách nhiệm ép anh phải tỉnh táo và tìm cô.

Hết-

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngọt, hài

Đoàn: #Ba_Vị_Tổng_Tài_Chơi_Gái

Quán Bả. Tại phòng V. I. P

"Cho những cô gái xinh đẹp nhất vào! Tôi đây bao hết!" Giọng Nam tổng tài hào cmn phóng.

Bà chủ nghe thế cười tươi, "Ây zô, ba vị tổng tài chờ tý." Rồi ra khỏi phòng.

Tuần tổng tài cười ha ha, "Ba chúng ta lâu lâu mới có cơ hội gặp nhau. Ai za, trốn được mấy con sư tử cái thật khó khăn." Vị tổng tài thờ dài, tiếc thay cho đời trai đẹp dễ. Đúng là thịt béo là rơi vào miệng cạp ngay!

Hành tổng tài lắc đầu, "Nhà tôi không phải sư tử, là Heo Rừng Thành Mẹ Nó Tinh! Ngày nào cũng hành tôi!" Tan nát đời trai vì gặp phải con heo đó! Rõ là kiếp trước tích rất nhiều đức, vậy mà kiếp này... hu hu... ông trời thật quá đáng với hần lăm luôn á!

Nam tổng tài hai tay vỗ về hai tổng tài đang kêu khổ, "Số phận cả ba ta đều như nhau." Nói rồi đôi mắt đáng hơi nước.

Thật cmn! Như nhau!

Ba vị tổng tài lấy lại tinh thần, cùng hô, "Đêm nay không phê không về!"

...

"Ba vị tổng tài, các cô gái đã tới rồi, mười cô gái xinh đẹp, ba cô gái xinh đẹp siêu siêu xinh đẹp!" Bà chủ dẫn những cô gái sexy tới, ba cô gái đi sau, mỗi cô đều che mặt.

Ba vị tổng tài biêng biêng, mỗi người đứng dậy, lại gần ba cô gái kia.

Nam tổng tài nghiêng đầu nhìn cô gái có mái tóc ngắn, mặc chiếc váy màu đỏ chói, "Ồ... nếu tôi nhớ không lầm đây là chiếc váy giới hạn, tôi đã chạy xe bằng tốc độ bán thờ, liều mạng đích thân mua nó về?"

Tuần tổng tài lại gần cô gái đứng ở giữa, mặc cái váy như người ẩn độ, hờ bụng và rốn, cái đáng chú ý là cái bụng to như đang chứa, "Quái lạ, nhìn thế nào cũng giống cái bụng bầu của sư tử cái ở nhà tôi."

Hành tổng tài chưa lại gần thì cô gái thứ ba đã lao vào, một cái Hành tổng tài bị đè lên ghế.

Hành tổng tài: "... Cảm giác này éo thể sai được! Quen thuộc đến độ cân nặng cũng xuất hiện trong đầu luôn.

Cô gái thứ nhất: "Vậy sao? Chồng yêu của em thật giỏi! Thảo nào có thể liều mạng thêm để trốn em."

Nam tổng tài đau thương: "Vợ yêu à..." Ăn lol rồi!

Cô gái thứ hai: "Tôi đây là con sư tử ở nhà anh đấy!"

Tuần tổng tài: "Ha ha... bà xã... thôi... không phê cũng phải về. Tạm biệt." Tuần tổng tài nghe xong tỉnh cả rượu, nhanh chóng bế con sư tử cái mang bầu nhà mình ra khỏi phòng, đi về.

Cô gái thứ ba đang chiếm tiện nghi Hành tổng tài: "Nếu đã gọi em là heo rừng thành tinh thì tối nay để em hành anh ở đây nhé."

Hành tổng tài khóc không ra nước mắt: "Em à... về nhà được không? Ở đây không quen cho lắm." Ai đó cứu hần với!

"Không sao, thi thoảng đôi chỗ cũng tốt mà."

...

Nam tổng tài bị vợ lôi về cột đầu giường ba tháng.

Tuần tổng tài cả ngày làm người hầu của vợ.

Thê thảm nhất có lẽ là Hành tổng tài, đêm đó hét đến rách họng, để rồi hôm sau nhập viện.

Đoàn: #Phồn_Hoa_Vì_Chàng_Lụi_Tàn

Có lẽ số mệnh đôi ta không nên dây dưa, không nên đan xen chữ tình.

Tiếc là không nên cũng đã nên rồi.

Phồn hoa vì chàng lụi tàn

Một quốc tan theo gió làn

Dân chúng cứ thế oán than

Hận thù chất đầy thế gian

Ta tội đồ đáng chết ngàn lần

...

Ta là Phiến Phiến, nữ vương Hoa quốc.

Tân nữ vương, khi lên ngôi ta đã phạm phải sai lầm là vương phải tình với gián điệp của quốc địch cài vào

Để hấn lần lượt lần áp ta, lời hấn nói toàn là ngọt ngào.

Tin tưởng ở hấn, ta nghe, ta tin, ta yêu!

"Ta chỉ cần nàng."

"Vì nàng mà đổi tính."

"Hoa Hoa, ta thích nàng."

...

Đúng, chỉ cần ta, vì ta đổi tính, hấn thích ta.

Vứt bỏ ta và hoàn thành nhiệm vụ. Vì ta đổi tính, để giang sơn này sụp đổ, để hấn vui vẻ. Hấn chưa từng thích ta.

Ngủ ngốc! Ta hận hấn! Ta hận! Ngai vàng đổ nát, tù ngục ta ở.

Hấn say mê cùng nữ nhân khác với thân phận mới Thái Tử Đường Tư, Hồng quốc.

Ta chết đi, linh hồn nhập vào xác công chúa Hạ Phi, người được gả đi để liên hôn Dạ quốc, Hồng quốc.

Một bước thành chính phi của hấn, điều ta ao ước kiếp trước.

Lần lượt giết nữ nhân hấn yêu, giết mẫu hậu, phụ hoàng hấn.

Âm thầm... rồi cướp hết quyền lực nhưng hấn vẫn hơn ta.

Nhưng... điều ta không ngờ là ta đi thích nhị đệ hấn, tên khờ ngốc đó, để rồi lên lút qua lại mặc kệ tên khờ ngốc coi ta như đại tẩu, kệ tên khờ ngốc xua đuổi.

Và tất cả việc ta làm đã bại lộ, hấn biết nhưng vẫn bình tĩnh.

Hấn không biết khi nào đã thu hết người của ta, phái người thích sát, lần lượt cướp quyền lực.

Ta cầu cứu Dạ quốc nhưng không hồi âm.

Ta đánh thu mình thuận theo hấn.

Cho đến khi ngày tên khờ ngốc đó thành hôn.

Ta điên cuồng đến phá.

"Không được lấy!"

"Đại tẩu làm gì? Buông ta ra!" Chàng cố gắng rút tay mình về.

"Đường Thiên! Chàng không được lấy!"

"Đại tẩu không có quyền! Người đâu, mau phụ bổn vương." Chàng quát lên.

"Không!"

"Đường đường là hoàng hậu lại dám tư tình với nam nhân khác, hoàng hậu xem ra không cần thanh danh?" Vương phi không biết từ lúc nào tháo màn che xuống, dung nhan tuyệt sắc hiện ra. Nàng ta một tay bóp chặt tay đang bám vào tên khờ ngốc, buộc ta phải buông tay.

"Tiện nhân! Phạm thượng với bổn cung!"

"Là ta đang giúp hoàng hậu gỡ lại chút thanh danh. Hoàng thượng, xem ra người đến để đưa hoàng hậu về?" Nàng ta một cái vút ta xuống đất. Rồi ánh mắt nhìn về phía cửa lớn.

"Đã phiền. Trẫm sẽ mang hoàng hậu đi ngay."

Kể từ đó vị hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung.

...

Nàng là Mộng Hoa, đệ nhất mỹ nhân Hồng quốc, nữ tướng, chiến thần duy nhất của Hồng quốc.

Thanh mai trúc mã của chàng, năm năm xa nhau, năm năm gặp lại, chàng vẫn là tên khờ năm nào hứa hẹn lấy ta, ta vẫn là Mộng Hoa hứa hẹn bên chàng bảo vệ chàng.

Giữa chúng ta dù có kẻ thứ ba cố chấp, dù có bao gian nan, chúng ta mãi tin tưởng nhau.

(Bà kia suýt là nữ chính:)))

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: NkhdK 1 2

Đoản: Nhật Ký Hoa Đại Khờ 1

Năm mười lăm, tôi đã yêu chị ấy, một người con gái đẹp trai, chị ấy đẹp trai trong con mắt đang say tình của tôi.

Năm tôi mười bảy vẫn yêu chị, vẫn là cô bé năm nào leo đèo theo chị từng bước chân, từng quãng đường với vỏ bọc là chị dẫn dắt tôi.

Năm tôi mười chín, bốn năm yêu, suốt quãng thời gian đó tôi vẫn không nói tôi yêu chị, vẫn mãi ngắm nhìn đôi mắt mang nỗi sầu, đôi môi luôn treo nụ cười buồn, biết đau khi thế...

Nhưng xã hội vẫn còn kỳ thị tình yêu đồng giới, với cả tôi không xứng bên chị ấy và chưa chắc chị ấy cũng thích tôi như tôi thích chị ấy.

Tôi chỉ là con nuôi trong gia đình chị ấy, chỉ là may mắn nên tôi mới được nhận nuôi, vậy thì tôi sao có thể thể hiện tình cảm, làm những gì mình muốn chứ?

Tình cảm, tình thương ba mẹ, gia đình ấm cúng cùng mái nhà đầy, tôi không thể phụ hay làm họ thất vọng, đành chôn vùi thứ tình cảm này theo đất, cho mưa cuốn đi.

Và dòng nhật ký cuối này viết ra là lúc tôi, chị gả chồng.

Đoản: Nhật Ký Hoa Đại Khờ 2

Hoa Roi Không Phải Vì Người

Đến lúc nên roi thì roi thôi

Cũng chẳng phải vì gió thổi

Chỉ là hoa không mãi tồn tại

Vậy nên héo khô rồi tàn phai

Hoa không hối hận khi đã bên người

Hoa mãi nguyện lúc tan biến có người ở cạnh.

Ta và hân bên nhau say đắm cỡ nào, thời gian ấy trôi mãi cho đến lúc ta tới tuổi cập kê, tưởng chừng ta sẽ là Uyên vương phi, thê tử hân...

Mọi thứ vỡ tan khi ta bị mất đi trong sạch. Không phải vì hân ghét bỏ ta, là ta thấy bản thân mình không xứng với hân...

Nữ nhân như ta mất trong sạch thì tất sẽ không còn gì, huống chi ta là người trọng hình thức, quy củ trên hết.

Ta nghĩ, ta sẽ rời khỏi hân, tự mình vứt bỏ ngọt ngào trao nhau, quên đi câu thề hẹn giữa ta và hân.

...

Đã bao giờ nàng chịu vì ta, vì tình chúng ta để buông bỏ hai từ hình thức? Đã bao giờ nàng nghe ta một lần? Giữ chặt lấy nhau đâu có khó?

Bỏ ta, muốn ta quên đi nàng? Oái ời, nàng như vậy ta càng khó quên...

...

Y phục đồ thẩm

Bước chân chậm chậm

Kiểu Hoa Hiện Hữu

Song hỷ trong mắt

Bóng người trước mặt

Ta về với chàng

Phu thê giao bái

Đêm đến giao bôi

Trọn kiếp phu thê

Trọn kiếp nghĩa tình

Nàng là một cô gái hiện đại, xuyên qua và theo đuổi hân, Hành Liên Uyên.... Uyên vương gia.

Cho đến khi biết lòng hân khắc ghi dáng hình ai khác, nàng hơi chút nhói tim và muốn khóc, hét lên rằng: CMN! Tiểu xinh đẹp ta cũng có ngày thành tự mình đa tình?!

Bà đây muốn tự đá chết mình!

Đó là lúc nàng chưa quyết tâm làm lòng hân quên đi cái dáng hình xinh đẹp hơn nàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Có người cho vợ tôi đôi mắt

CÂY HOA NGÀN NĂM ĐÃ TÀN, TÌNH SÂU ĐÔI TA CŨNG TAN.

Gió mưa hiện hữu, giữa sân phủ đệ huyết lệ tràn ngập. Xác chết khắp nơi, máu chảy hòa vào mưa đang rơi thành máu loãng. Thiếu nữ đứng đó nhìn mà khóc ròng, trên người mang một bộ hi phục đỏ lại nhuộm máu tươi, đôi hàng mi ướt đầm vì lệ tuôn ra, mắt long lanh vốn đẹp, nay thành vô hồn vì ai. Nàng cắn mạnh lên cánh môi hồng đến chảy máu, bộ dạng như đóa hoa đẹp dưới mưa bỗng chốc tàn phai. Thiếu nữ lặng im cho đến khi ngã xuống, miệng bỗng cười.

"Ước mong nào thành thực

Lời nói nào là thật

Thề hẹn có trọn

Khi tất cả đều chết rồi."

Từng câu nàng thốt ra, quả đau thương, xót xa. Hắn đã không tới, hắn đã đi, rồi xa nàng lâu rồi. Hắn để lại ước hẹn cho nàng, giờ nàng đâu còn màng. Nàng giờ sẽ bay theo những linh hồn oan khuất vì nàng phải lìa khỏi thân xác. Mong kiếp sau có thể chuộc lỗi nàng đang mang.

Thiếu nữ nhắm lại đôi mắt mình, thân thể chìm vào giấc ngủ mãi không tỉnh.

...

Năm năm về trước, nàng là tiểu thư cao quý, nữ nhi của Thừa Tướng Hoa Sắc. Thiếu nữ ngây ngô, đáng yêu, một người vô tư, thẳng thắn, tính cách bướng bỉnh. Tiểu thư được sủng ái đến tận trời. Năm nàng mười lăm tuổi, nàng biết được thế nào là lần đầu rung động, cũng biết thế nào là yêu, thích.

Hắn là tướng sĩ trẻ tuổi, anh tuấn Đình Lô, được phong Tướng Quân do chính Hoàng Thượng sắc phong. Ngày ấy gặp nhau trong yến tiệc, nàng nhìn hắn đến say mê tâm trí. Tự mình dâng hiến điệu múa Họa Chiến.

"Bình khí sắc bén

Tướng sĩ mãnh mẽ

Mưu lược đi sau

Công kích đi trước

Cuộc chiến kịch liệt

Chiến trường đầm máu..."

Ánh mắt hắn nhìn ta sự thích thú khó có.

Và đó là lần cuộc tình dở dang bắt đầu giữa nàng, hắn.

Gặp nhau thường xuyên do số mệnh sắp xếp. Nơi núi cao, có cây hoa ngàn năm, cánh hoa rơi rải rác, mây trời trong xanh trắng xóa. Hắn một tay ôm lấy hông nàng, tay còn lại của hắn nâng cằm nàng lên, một nụ hôn ngọt ngào, triền miên xảy ra giữa nàng và hắn. Hắn nói: "Ta thích nàng." Một câu như thế lọt vào tai nàng, nó quanh quẩn bên tai mãi. Trái tim đập lệch nhiều nhịp làm nàng sau nụ hôn kia mặt đã ửng đỏ nay mặt càng ửng đỏ hơn. Nàng ngập ngừng hỏi: "Ngài thích ta ở điểm nào?" Nàng rất mong chờ câu trả lời từ hắn.

Hắn giờ tay vuốt ve bờ má mềm mại của nàng. Hắn dịu dàng đáp: "Tất cả nàng đang mang, ta đều thích. Nàng cũng thích ta phải không?" Nàng vui vẻ mà ngưỡng ngưỡng gật đầu nói: "Ta thích ngài." Nụ cười đẹp đẽ với gương mặt xinh xắn ấy làm hắn mềm yếu. Hắn thích tất cả của nàng. Nàng như đoá sen hắn thích, như bình khí hắn ngày ngày chăm chút. Nàng làm tim hắn đập lệch, làm hắn thích nàng rồi làm hắn trao cả tâm tư hơn cả khi hắn chăm chút bình khí, hơn cả sự yêu thích đoá sen.

...

Nàng thích hắn, vì con tim nàng thích, vì nàng thích, thích cái cách hắn nói chuyện, giọng trầm ấm, điệu bộ nghiêm nghị. Thích nhìn hắn luyện kiếm. Thích nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu.

Thời gian dần trôi, hai năm đã qua, hai năm ta và hắn bên nhau, thiên hạ biết cả về chuyện tình này. Trái ngang thay, hắn đã bị triều đình kết tội phản quốc, chứng cớ, nhân chứng, vật chứng đầy đủ ngay mắt Hoàng Thượng. Thánh chỉ ban xuống: "Đình Tướng Quân cầu kết với người ngoại quốc, mưu đồ phản quốc. Nay giam vào đại lao, chờ ngày xử trảm. Khâm thử."

Nàng quỳ xuống sau khi nghe tin này. Nàng không tin! Sao mọi chuyện có thể như thế?

Nàng tìm phụ thân, van xin người cứu hắn: "Phụ thân.. người tin nữ nhi nói đi... chẳng không phải người như vậy!" Phụ thân vậy mà không nói, bước đi, mặc nàng phía sau vẫn quỳ. Sau đó nàng không ăn, không ngủ, nhốt mình trong phòng mãi. Phụ thân cuối cùng sợ nàng cứ thế sẽ có chuyện nên đồng ý.

Nhưng người nói không thể rửa sạch tội cho hắn, chỉ có thể cướp ngục và mang hắn rời khỏi đây thôi.

Nàng gật đầu. Sau khi mang hắn ra, nàng và hắn gặp nhau ở khu rừng trong đêm đen. Hắn thật gầy, gương mặt già đi rất nhiều, thiếu sắc hồng. Hắn nhìn thấy nàng liền ôm vào lòng thật lâu không nói. Nàng thì khóc như mưa trong lòng hắn.

Rất lâu sau nàng nghe thấy lời hắn nói: "Tiểu Sắc, nàng đợi ta rửa hết oan này được không? Ta sẽ lấy nàng, quang minh chính đại?" Nàng ngẩn người,

một khi hắn nói gì là hắn phải làm cho bằng được. Nàng muốn cản nhưng cuối cùng thành gặt đầu.

Hắn lại nói: "Đình Lôi này thế với trời, với nàng, sẽ không phụ nàng, sẽ cho nàng một hôn lễ linh đình." Hắn sẽ không phụ nàng, không phụ. Nàng khẽ nói: "Ta đợi chàng. Mau đi đi không trễ." Lăn lỵ biệt ấy, có lời thề, có đau, có thương, có không nở... Nhưng nàng tin, nàng chờ, nàng nhớ.

Đề rồi mọi thứ qua đi trong ba năm. Cây hoa ngàn năm trên núi ấy đã khô héo, hoa không còn đề roi. Núi cũng đổ xuống.

Tăm nàng ghen đi, nơi chúng ta nói yêu đã tan rã, biến mất chỉ còn mớ hỗn độn. Chàng đang nơi đâu? Ba năm rồi đấy... Ừ rất ngắn. Ngày ấy hắn không nói thời gian, chỉ thề lấy nàng...

Không tin tức, không thấy chỉ, nàng chỉ thấy mình sắp phải gả cho Thái tử. Lần này nàng thật sự không thể phản kháng.

...

"Tiểu Sắc, chờ ta."

"Tiểu Sắc, ta thích nàng."

"Tiểu Sắc... Tiểu Sắc..."

"Nhất bá thiên địa."

"Nhị bá cao đường."

"Phu thê giao bá."

Nàng mơ thấy hắn, nàng bá đường, hôn lễ linh đình hắn đã hứa. Nhưng mơ là mơ, thực tại là thực tại. Nàng sắp phải đại hôn rồi... Khoác trên người hi phục đồ thẩm, mũ phượng đẹp đẽ, lung linh. Ngắm mình trong gương, nàng bật khóc. Vì sao bắt nàng, hắn chia lìa, vì sao để nàng mặc hi phục vào lúc này? Vì sao viên mãn khó vậy?

Không thể cho nàng vui vẻ được một lần? Để nàng vào tình huống không phản kháng được?

...

Ngày đại hi của Thái Tử, ngày phủ Thừa Tướng tan biến.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế chiếu viết: Thừa Tướng đồng phạm với kẻ phản quốc Đình Lôi, ba năm trước lên mưu tính cướp ngục, thả Đình Lôi đi. Nay mọi việc rõ ràng. Trẫm ra lệnh, chu di cửu tộc, giết ngay tại phủ. Khâm thủ." Khi tiếng nói ấy rớt là lúc máu chảy thành sông, tiếng thét thê lương của trẻ con và nữ nhân vang vọng.

"Lão gia đã công bố cho toàn thiên hạ biết rằng người đã từ mặt tiểu thư, bây giờ tiểu thư không phải con cháu của Hoa gia hay là nữ nhi Thừa Tướng." Lời này lọt vào tai nàng khi nàng trên kiệu hoa.

Nàng có linh cảm không lành nên lao xuống kiệu, tháo bỏ màn che xuống, mũ phượng đồng thời rơi đất và rời ra. Nàng chạy đi, hướng Hoa Phủ...

Trời vốn xanh, sau tiếng đùng đoàng của sấm chớp liền biến đen tối. Mưa rơi ào ào, xen lẫn tiếng gió vù vù hòa vào. Chạy dưới mưa, toàn thân nàng chẳng nẩy chốc ướt đầm, lệ từ mắt rơi ra hợp vào mưa. Phụ thân... nhất định không có chuyện gì!

Nàng tự an ủi bản thân như thế, nhưng cửa lớn Hoa phủ trước mặt, đôi chân nàng bỗng run, mùi máu tanh tươi bay vào mũi nàng. Bước qua cửa lớn, cảnh tượng xác chết chất đầy dưới đất, làm nàng trợn mắt. Một trăm hai ba người của Hoa phủ, chỉ còn xác, máu tươi đã loãng vì nước mưa đang rơi kia.

Nàng gọi lớn: "Phụ thân! Tổ mẫu! Hương Nhi! Các người ở đâu rồi?!" Nàng vội vã, tiếng nàng thì khàn khàn.

Cho đến giữa sân, phụ thân nàng nằm ở giữa, người đã nhắm mắt, trên người toàn máu.

"Phụ thân! phụ thân, nữ nhi về với người rồi! Phụ thân à, tỉnh lại đi mà..." Nàng gọi, mắt tuôn lệ. Nhìn thấy dòng chữ trên thánh chỉ, nàng òa khóc. Nàng sai rồi, sai rồi... Đáng lẽ nàng không nên làm vậy.

"Phụ thân. Mọi người... Hoa Sắc có tội với Hoa phủ, với mọi người!" Giọng nàng nghẹn ngào. Nàng ôm lấy thân xác phụ thân, yếu ớt nhìn người, yếu ớt đưa tay vuốt ve gương mặt già nua của người. Phụ thân từ nàng là muốn nàng sống, nhưng nàng không thể sống được. Nàng sao có thể sống một mình chứ? Còn nghĩa gì? Vì cái gì?

Mà giả như nàng không bỏ ăn, không bỏ uống, như thế phụ thân không mềm lòng mà giúp nàng Hoa Sắc à? Người thấy chưa? Tất cả là vì người chọn đây! Đây là người chọn! Người toàn mang lại phiền phức cho phụ thân thôi!

Phụ thân, nữ nhi bất hiếu lắm, nữ nhi xin lỗi người, nữ nhi không thể sống theo ý nguyện của người được.

"Sắc nết của ta xinh đẹp lắm."

"Á! Sao cần phụ thân hử? Đánh mộng cho chưa!"

"Con ấy! Sau này không biết còn gả đi được không! Còn cười được?"

"Mau buông ta ra! Nữ mới chả nết! Có nam nhân cái là quên người cha này!"

"Con là cục nợ của ta, nên ta phải chiều con để trả nợ!"

Những kí ức hỗn độn bên phụ thân làm lòng nàng thất lại, đau đớn lắm khi nghĩ lại. Hối hận khi nàng coi tình yêu hơn tất cả...

...

Bốn ngày ấy, mưa vẫn không tạnh.

Bốn ngày ấy, Hoa Phủ huyết lệ cũng chưa cạn.

Bốn ngày ấy, thiếu nữ hi phục đỏ thắm nhuộm máu cứ mãi ôm xác đã lạnh từ lâu.

Nàng vẫn nhớ lời chờ hấn, vẫn chờ để hấn hoàn thành hứa hẹn. Nhà tan cửa nát, giờ nàng cũng chẳng màng nữa...

Cây hoa ngàn năm đã héo, núi nơi ta hẹn thề cũng đổ... còn gì luyến tiếc tình cảm khi người không thấy bóng, giọng nói cũng chẳng rõ. Không chờ, không nhớ, không mong, không thích, không yêu.

Nàng biết mình sai rồi... nàng hiện tại biết đã muộn, mọi thứ đã xảy ra.

Nàng lấy cây đao còn sót lại, ánh mắt vô hồn, tự kết liễu đời mình tại đây. Mong kiếp sau có thể trả hết nợ cho những người vì ta chết oan uổng,

...

Ngọt ngào chưa tới, người đã đi. Bên nhau chưa lâu, người biệt tăm.

Lời nói thích ta có còn nhớ, Thề hẹn trao ta còn rõ không?

Thôi thì tất cả bay theo gió ngàn, Theo mùa hoa biến tan.

...

Tự hỏi sao có thể bi thương như thế?

Tự hỏi sao có thể trái ngang như thế?

Là do người mà ra, do người thôi!

Chọn tình, tình không chọn mình.

Đâu mong sầu, sao sầu cứ theo sau.

Sầu bi thương nhớ cũng hết theo chết.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trong hôn nhân này?

Đoạn| Quên Rồi.

Để em nói nghe...

Em đã ngủ quên trong tim anh

Em đã say anh mà chẳng phải say nắng thế nên say mãi

Em đã nghĩ sẽ mãi yêu anh

Em đã tưởng mình là một đôi.

Ngủ quên rồi cũng tỉnh

Say rồi cũng tỉnh

Không có gì là mãi mãi

Tưởng chỉ là tưởng

...

"Nếu em quên anh... anh có buồn không?"

"Không hề."

"Tại sao?"

"Quên được tôi cô hạnh phúc hơn bây giờ, tôi cũng thế."

"Sao anh biết sẽ hạnh phúc hơn?"

"Hôn nhân không tình yêu, có gì ngoài dừng dừng không?"

"Với anh thì thế, em thì không."

"Ừ, đúng."

...

Đó là gì? Phải rồi... cuộc nói chuyện trong bữa cơm, em và anh...

...

"Anh có về không?"

"Tôi chưa thể về được."

"Vậy anh đã ăn gì chưa?"

"Rồi."

"Ừ... có thể tiếp tục cuộc nói chuyện không?"

"Lúc khác nói."

"Tít tít..."

...

Giả như em có thể cứng rắn, mặt dày không cho anh tắt máy thì hay biết mấy.

...

"Ông chủ về rồi."

"Bà chủ đâu?"

"Bà chủ? A... bà chủ đi từ lâu rồi. Ông chủ không biết ă?"

"Đi đâu?"

"Bà chủ không nói ă."

"Từ bao giờ?"

"Ba tháng trước ạ."

...

"Anh là ai?"

"..."

"Có phải là chồng tôi?"

"..."

"Ồ... đây là đơn ly hôn. Ký đi."

"..."

"... Nói đi chứ?"

"Cô không phải cô ấy."

"Anh hay thật! Tôi bị tai nạn mất trí nhớ!"

"Cô ấy đâu?"

"Tôi đây!"

"Cô, ấy, đâu."

"Tôi và chị ấy giống nhau thôi."

"Ý gì?"

"Anh tự hiểu. Đơn ly hôn ở đây, tôi chờ chữ ký của anh."

...Còn

[Đoạn] Chẳng Phải Nói Sẽ Hạnh Phúc Hơn?] Quên Rồi [

"Có phải đã bốn tháng rồi?"

"Dạ, chị yên tâm, trong một năm chị sẽ bình phục mà."

"Em đừng cố, không được thì thôi."

"Nói gì thế? Em mà từ bỏ thì đâu phải là em song sinh của chị chứ?"

"Ừ, chị biết! Nhưng sẽ khổ em!"

"Chị không đi lại, không nhìn thấy em còn khổ dài, thà khổ bây giờ còn nhanh dứt chứ khổ dài em chịu. Nói thế chứ chị là chị em, em phải vì chị! Yên tâm nhé!"

...

Em đã bị tai nạn, mất đi khả năng nhìn và đi lại... em cũng quên mình có một người là chồng, là người em thương.

...

"Alô?"

"Hạ."

"Là tôi, xin hỏi là ai?"

"Tôi..."

"Ai cho anh gọi chị ấy?"

"Đưa máy cho cô ấy."

"Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi, càng không có tư cách nói chuyện với chị ấy!"

"Trên danh nghĩa tôi có quyền được nói chuyện với vợ mình."

"Anh hay lắm! Nhưng xin lỗi, tôi không quan tâm tới danh nghĩa anh nói! Xa chị tôi ra đi nhá!"

...

Rốt cuộc đó là ai? Khiến em gái em tức giận như vậy?

...

Bàn tay thô ráp đưa tới, khẽ chạm vào bờ má em và rồi vuốt ve nhẹ nhàng.

Em ngẩng đầu, đối mặt với người phía trên. Dù không thấy gì em vẫn cảm nhận được hơi thở, bàn tay, cảm giác quen thuộc.

"Ai vậy?"

"Là tôi."

"Có phải người lần trước trong điện thoại?"

"Ừ."

"Anh là ai?"

"Vận Từ."

"Ồ... chúng ta có quan hệ gì?"

"..." Vợ chồng? Không..

"Sao anh không nói?"

"Là bạn."

"Bạn..."

"Cô nghỉ ngơi đi, hôm khác tôi tới."

"Vây tạm biệt."

"...Tạm biệt."

...

Anh tới rồi đi như chưa hề có mặt, nhanh chóng như vậy?

...

"Toa tuyên bố, anh Tạ Vận Từ cùng cô Hạ không còn là vợ chồng."

...

"Anh đã suy nghĩ kĩ chưa?"

"Kì."

"Vây được, tôi sẽ sắp xếp."

...

Có lẽ tôi đã sai... nhưng lỡ chọn rồi... thế nên tôi chỉ còn cách giúp cô ấy nhìn thấy... mong cô ấy sẽ như lời tôi nói: Hạnh phúc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Em từng chờ một người 1

Em Từng Chờ Một Người

"Xin lỗi, hôn lễ tạm hoãn, anh phải đi." Anh nghe xong điện thoại, quay qua nói với cô.

"Anh không được!" Cô chỉ kịp nắm lấy góc áo nhỏ nhoi của anh trong chốc lát rồi tuột ra.

Khoác trên mình váy cưới trắng tinh, cô,

Thánh đường mở cửa, lời hứa, tình yêu, kí ức ngọt ngào đều do em tự tưởng. Chỉ có một việc, anh chấp nhận cưới em, lấy em là thật.

Vì ba mẹ, vì người lớn anh mới thế.

Em biết... nhưng em ích kỉ, nghĩ cho riêng mình thôi.

Em muốn có tư cách được kề cạnh anh nhưng không phải một người thân, em muốn có thân phận bên anh nhưng không phải em gái.

Và em không thể ở phía sau anh như anh ở phía sau cô ấy. Em không thể nhói lòng, đau xót nữa, không muốn yêu đơn phương.

Mà em chỉ có thể có cái danh vợ anh nhưng chẳng thành.

Có quá nhiều nhưng và muốn... sẽ mãi thế phải không? Anh đâu mở lòng, cho em cơ hội nên thế là phải.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Em từng chờ một người 2

"Quá khứ? Tôi không rõ, càng không biết cô là ai."

...

Tuần Vũ.

Cái tên tôi đã khắc ghi thật sâu, sâu đến chính tôi không thể đào lên.

Những mảnh kí ức... mảnh tình yêu tôi và anh từng có, là một nguồn sức để tôi chờ anh.

Vì biến cố, anh xa tôi, tôi đi tìm... ba năm, hai tháng, sáu ngày. Đã tìm khắp nơi... nhưng bóng dáng cũng chẳng thấy.

Tôi chỉ rõ một điều... anh vẫn tốt mà thôi. Đó là điều tôi vui kèm theo khó hiểu.

Sao anh không trở về? Sao không liên lạc với tôi..

Tới mùa đông, ngày sinh nhật tôi tròn hai mốt tuổi.

Bóng anh xuất hiện nhưng không phải riêng bóng anh, người con gái đi cùng anh... thân mật với anh trước mắt tôi.

Sự vui mừng thành chết lặng. Tôi thật ngỡ ngàng bởi tình huống nghiệt ngã này.

Tôi tới chỗ anh mất long lanh hơi nước.

Tôi hỏi: "Có phải chúng ta quen nhau?"

Anh đáp: "Tiểu thư, ánh mắt thương nhớ của cô làm tôi không rõ."

Hờ hững nơi đôi mắt anh dành tôi, đôi mắt tôi từng thích đầy ảm áp, trù mến đâu rồi?

Anh xa lạ như vậy làm tim tôi thất lại như bị dây cương siết chặt, đau và khó chịu.

Trả lại người yêu tôi đi? Sao như thế?

...

Anh từng bế tôi, lúc tôi còn ngồi trên chiếc xe lăn. Khoảng khắc anh bế tôi là lúc bị mẹ tôi cùng

mẹ anh chụp trộm. Bức ảnh ấy tôi luôn giữ.

Tôi từng thả thính anh nhưng thả hoài mà anh cứ giả bộ không dính...

Anh và tôi từng ngủ cùng giường, đa số ngồi tâm sự, chính đêm ấy tôi, anh gọi nhau vợ chồng.

Tôi tự hỏi, đâu có nhiều kỉ ức lẫn những lời nói ngọt ngào, thời gian yêu chỉ gần nửa năm, sao tôi có thể chờ anh ba năm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dòng chữ gửi người

Đoản:

Yêu là hi sinh, yêu là nhường nhịn, yêu là chấp nhận, yêu là bỏ qua, yêu là thấy người được hạnh phúc thì hạnh phúc theo. Vậy phải chăng ta không yêu người?

Vi..

Ta không thể thấy người hi sinh vì người khác nên ta làm thay người. Ta không thể nhường nhịn nhìn người bị người khác phũ bỏ nên ta hăm hại người khác kia để người đó về với người, chấp nhận người. Ta không thể chấp nhận rằng người đang đau lòng vì ai. Ta không thể bỏ qua, bỏ đi khi người cô độc. Ta không thể thấy người hạnh phúc... vì ta sợ tim này đau khổ.

...

Đoản:

Đơn phương sẽ đau nhưng vẫn không bỏ? Vẫn ngồi một mình tương tư, nghĩ về người, vẫn ngồi hoặc đứng, lén dùng ánh mắt nhìn người, vẫn nằm mơ thấy người... tất cả là vẫn. Vẫn không dám gần người, bày tỏ tình cảm, vẫn ngu ngơ, lảng lảng phía sau người, chờ người quay đầu... hoặc chờ khi người vấp ngã thì nâng người dậy. Bết sao được khi người là của người ta, biết sao khi ta chỉ là phía sau, kẻ đơn phương không tư cách. Kê luôn dõi theo người.

Đoản:

Ngọt ngào đắm say một tình yêu, bay trong màu hồng hạnh phúc, anh là mây, em là gió, gió em thổi đi đâu mây anh sẽ bay theo đó, cùng nắm tay nhau trên con đường dài, để rồi một ai buông tay, bước chân lùi về, quay đầu, tờ giấy màu hồng bỗng sang trang trắng xóa, anh, em cũng chia đôi ngã.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mưa thu...

Đoản: Mưa Thu,..,

Em muốn biết một điều Anh xem em là gì vậy? Trên lý thì là hôn thê và hôn phu, về tình là... anh chỉ nói xem em như em gái. Biết vậy, nhưng em vẫn hỏi, dù câu trả lời không đổi... vì em yêu anh, sẽ hỏi tới khi câu trả lời khác đi.

Ngày tám, tháng tám. Năm cô mười lăm, hấn mười chín. Ngoài Vườn.

"Anh Phong!" Cô chạy lại chỗ hấn, gọi.

Hấn nâng mắt nhìn cô, "Có chuyện sao?"

"Không có... em gọi anh để anh dẫn em đi chơi ấy." Cô kéo tay hấn đang đưa, ánh mắt chờ mong.

Hấn suy nghĩ rồi nói: "Được rồi. Đi." Tay nắm tay cùng nhau cất bước.

...

Em ước anh, em thân thiết thể hoài.

Anh không thể... khi con tim rung động bởi một cô gái khác. Nơi ta thường dạo quanh, nắm tay nhau, anh vô tình thấy cô gái làm anh loạn nhịp đập trái tim.

...

Ngày sáu, tháng chín. Năm cô mười tám, hấn hai hai. Ghế Đá.

"Chồng ơi~" Cô tựa vai hấn, cất tiếng.

Hấn đẩy đầu cô lên, nét mặt không vui, "Anh đã nói đừng gọi linh tinh cơ mà?"

"Xì! Cứ gọi! Chồng ơi, chồng ơi, chồng à... chồng..." Cô xù lông, ghé tai hấn, kêu liên tục.

Hấn đứng dậy, "Tha cho em lần này, không có lần sau." Nói xong hấn quay lưng rồi đi.

"Ồ... Chồng... anh Phong..." Cô méo mó sắp khóc, cuối cùng chạy theo hấn.

...

Sao không cho em gọi? Sao giận em?

Chúng ta không hơn tình anh em... xin em đừng, anh xin em.

...

Ngày hai, tháng tám. Năm cô mười chín, hấn hai ba. Cầu, Ngày Chia Xa.

"Tại sao hủy hôn? Anh nói đi?" Cô nghẹn ngào hỏi hấn.

Hấn nhìn cô, lạnh nhạt, "Chúng ta không hợp, em hiểu không?"

"Hợp làm anh em?" Cô cười chua chát nhìn hấn gật đầu.

Cô im lặng chốc lát, sau nói: "Thế thì thôi." Câu nói vừa xong cô cũng bước đi qua hấn.

...

Em không muốn nói, giờ em rất đau trong tim... Bên nhau từ nhỏ làm gì? Để anh xem em như em gái.

Anh xin lỗi, anh phải rời đi, tìm cô gái kia. Anh hiểu em rất buồn... Anh hiểu đơn phương là đau, mà anh không tự dối lòng mình yêu em được. Mong cơn mưa Thu ngày đó xua tan tất cả hình bóng anh, cho thời gian vùi lấp nỗi đau đơn phương của em và anh.

...

Năm năm trôi qua, mưa Thu tạnh từ lâu. Bao bức thư em đã viết nhưng không gửi... Em đâu biết anh ở đâu? Em biết mỗi mình vẫn chờ anh, vẫn yêu anh thôi.

"Chồng ơi..."

"Chờ em đi chơi nhé?"

"Chồng ơi..."

"Anh ở đâu rồi..."

"Chồng ơi..."

"Em nhớ anh..."

...

Hắn đã mơ... giấc mơ về một cô gái... luôn gọi hắn là chồng.

Khi tỉnh dậy thì bên cạnh có thêm một người... chính là cô.

Cô đã mỉm cười, rồi chợt tan biến, hắn vội vã ôm lấy nhưng muộn... còn gì ngoài hư vô

Cô đã chết... chết vì âu sầu.

...

Nếu có kiếp sau... anh sẽ yêu, lấy em..

Kiếp này... có duyên, chẳng phận.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lỡ duyên..

Thu Rồi.

Là mùa ta đã từng thích, là mùa ta mong ước nhất... là Thu nhưng giờ ta ghét nó.

Ghét nhất cuối Thu, vì sao? Vì đó là ngày đại hi của chàng.

Ta không muốn nghe.

Nhất bái thiên địa.

Nhị bái cao đường.

Phu thê giao bái.

Ta không muốn thấy người ta yêu nhất thành thân cùng nữ tử khác! Đau lắm chàng ơi? Tim ta rất đau... Khi hai ta thấy nhau, bước qua nhau như chưa hề quen biết.

Có lẽ ta chọn sai... chọn sai nhưng ta không thể chọn lại! Tương lai, cảm xúc đâu ngờ được!

Đầu Thu chúng ta chia xa.

Cuối thu gặp lại chỉ thấy xa lạ.

Bước qua nhau như chẳng hề thấy gì.

Quay đầu ngơ ngàng, bên người có ai.

Thôi thì mượn rượu quên người.

Thôi thì mượn say quên tình.

...

-Nhược Oải Phi-

...

Chỉ là không thể.

Vật định tình chính nàng vút nát

Buông tay đang nắm này ra nàng vô tình bước đi

Cắt lờ đứt tình Hỡi quên ta đi.

Nàng đâu phải gió thoảng mà kêu ta không bận tâm.

Nàng là người ta yêu, trao bao nhiêu sủng nịnh.

Quên đi dễ sao?

...

"Phi Phi... nàng còn nhớ ta đã níu lấy nàng như nào không?" Hành Liên Uyên hấn ngày ấy chìm trong cơn say... lún sâu trong nỗi đau thấu tâm can, vì người quan trọng ở lòng rời bỏ. Hấn lúc nào cũng rượu, rượu vào lời ra, luôn tự nói một mình, chẳng khác điên tình.

Và lúc nào cũng nghĩ tới nơi cùng người tình chia ly dưới chiều tà.

...

Nơi núi đầy có nhiều cây hoa bạch đào, gió miên man.

"Uyên vương gia..." Giọng nhỏ nhẹ ấy như thổi mát tai người nghe.

"Phi Phi?"

"Tiểu nữ và ngài... chấm dứt được không?" Giọng nói ấy hơi chuyển nghẹn.

"Nàng cho ta biết lí do đi."

"Tiểu nữ nào còn xứng với ngài..." Lời ngập ngừng thốt ra.

"Ta đã nói bao lần, nàng xứng với ta... chúng ta là uyên ương... một đôi xứng nhau mà."

"Là lúc trước thôi... sự thật hiện tại tiểu nữ không thể đối diện! Càng không thể bên ngài!" Từng câu thê lương.

"Phi Phi... qua đây để ta ôm... nàng sẽ bình tĩnh hơn." Hấn đã cố ôm nàng vào lòng nhưng nàng đã nhân lúc ấy giật lấy miếng ngọc bội bên hông hấn.

"Ngài và tiểu nữ... tại đây chấm dứt." Nàng đã cầm miếng ngọc bội của ta khắc tên nàng và miếng ngọc bội của nàng khắc tên ta, vô tình vút thẳng xuống dưới núi.

"Phi Phi..." Hấn ngỡ ngác.

"Ngài quên tiểu đi! Tìm nữ tử xứng với ngài. Đừng theo tiểu nữ, đừng ép tiểu nữ, nếu không tiểu nữ sẽ tự kết liễu mình." Nàng cất bước quay đi... mặc hấn gọi.

...

Uyên ương... chỉ do ta ngộ nhận.

Vấn vương... chỉ do ta chưa quên

...

Say bao lần để quên

Tỉnh nhiều lần để rõ

Quên đi nàng...

Rõ nàng đã bỏ ta đi?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ba năm...

VIẾT THỎA NỖI LÒNG THÔI

Tháng năm ấy như đóa hoa tàn phai

Ta theo người ba năm, ba năm đổi lại vô tình

Một thân xác vô hồn này? Thử hỏi người duy chỉ lần thương tiếc?

Được rồi... ta không phải không cần, không phải ta không cố gắng mà vì người không đưa, một chút tình ái, nghĩa ân... khó lắm à?

Vậy thì người cứ giết ta... cứ giết! Vì ta chết đi là ta được giải thoát.

...

Một mũi tên trúng hai đích.

Tổng cổ nữ nhân mà người người trong lòng ta thích, mà vừa có thể phá hoại hôn lễ của muội muội ta luôn ghét. Tại sao? Vì nữ nhân kia là tình cũ của nam nhân mà muội muội lấy.

Hủy đi dung nhan của nữ nhân ấy, để muội muội hứng chịu thay.

Khiến nữ nhân ấy không thể nhìn được nữa.

...

Nhưng ta cũng bị chính người... đâm kiếm vào bụng, cả đời không thể sinh con.

Rút đi lưỡi, đến chết không thể nói.

Phế bỏ gân tay gân chân... kiếp này đừng mong đi lại.

...

Vách núi ấy... thật sâu... người đã ném ta xuống đấy...

Dương Sắc... ta hận người! Hận! Hối hận vì yêu người!

...

Mở mắt lần nữa... ta đã sống lại, mái tóc xơ xác đã mềm mượt nhưng màu đen thành trắng, người có thể đi lại, có thể nói.

Có lẽ đây là thương xót cuối ông trời ban.

Ta chỉ có hai ngày... ta đã dành một ngày thêm nửa ngày thứ hai cho đứa trẻ ba năm trước ta lên sinh... nó là con ta và người.

Một cái bắt nữ nhân kia đi... Đáng lẽ định để người biết nữ nhân mình yêu chết đi...

Ta đã thấy gì thế này? Người không nhìn thấy gì... đôi mắt người đã mất, đúng hơn là người đã cho đôi mắt của mình đi, cho nữ nhân kia!

...

"Ha ha..." Ta cười điên dại khi thấy như thế.

"Người mau thả nàng ấy ra!" Giọng người vẫn lạnh... Người bước đi không định được hướng.

Đau trong tim! Ta mới hiểu, càng hận càng yêu là gì!

Lúc ấy ta đã ghé vào tai nữ nhân ấy: "Người trả đôi mắt cho hân, ta cho người đôi mắt đẹp hơn." Đôi mắt xanh như nước của ta chớp chớp...

...

Đêm ấy... ta đã cho đi đôi mắt mình, ta sẽ không còn được thấy gương mặt người... sẽ không được thấy cả nữ nhi ba tuổi của mình...

Chỉ có thể sờ, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nữ nhi mình.

"Con..." Giọng ta khàn khàn.

"Mẫu... thân..." Nữ nhi ta non nớt đáp lại.

"Ngoan... sau này không có mẫu thân nữa cũng ngoan như này nhé?" Ta vuốt ve gương mặt nữ nhi mình.

"Dạ..." Tiếng dạ hơi khó khăn, nữ nhi ta không hỏi vì sao mà chỉ ôm chặt ta.

Đêm ấy trôi nhanh...

Sáng đã tới, tay ta từ trên lưng nữ nhi ta rơi xuống, mắt ta nhắm lại.

...

[Ta không muốn viết tiếp... vì éo muốn đứa bé nhận cha:)))

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngày em quay đầu anh đã chết rồi

Đoạn: Ngày Em Quay Đầu Anh Đã Chết Rồi.

Là đơn phương tình một phía, là nỗi đau anh tự nhận lấy, là người dỗi theo phía sau em..

Tình yêu bé nhỏ... anh không muốn em biết anh luôn tự suy tư, nghĩ ngợi thay em vì em sẽ nói anh điên à, đó là việc của em mà.

Anh cũng không muốn em nghĩ nhiều về lúc em tổn thương nhất anh đều có mặt và cho em một bờ vai rộng để dựa, đưa tay cảm nhận nước mắt mặn em rơi vì ai kia. Anh không muốn em nghĩ để rồi nhận ra anh yêu em rồi em tránh xa anh.

Đừng em nhé! Anh sợ em xua đuổi anh lắm, xin em cứ như bây giờ, xem anh như anh trai mà tâm sự, dựa vào anh lúc yếu lòng khi người kia để em một mình nhé!

Mãi yêu tình yêu bé nhỏ không dành cho anh.

Anh dùng chân thành của mình để đổi lấy nụ cười của em.

Anh dùng trái tim ấm của mình để xua đi lạnh giá quanh em.

Anh dùng sức mình để kéo em từ vực sâu lên.

Anh dùng thân này, sinh mệnh này đổi lấy an toàn của em.

Anh tự động mà.

Anh tự nguyện mà.

Đừng khóc em ơi.

Đừng buồn vì anh.

Đừng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoa rơi nơi nguyệt duyên 1

Đoàn: Hoa Rơi Nơi Nguyệt Duyên 1 [Lưu ý: Đây là trâu cực già gặm cỏ non nha!]

Năm 14 tuổi, nàng đã gặp hắn, nam nhân có gương mặt tuấn lãng, mang vẻ lạnh lùng cứng nhắc.

Nơi trái tim loạn nhịp, dường như đang nhảy nhót tung bùng vì hắn. Đây là cảm giác rung động đầu đời sao?

Năm 37 tuổi, hắn đã thấy nàng, thiếu nữ có gương mặt bánh bao, trong sáng, thuần khiết có nét giống người trước hắn từng tổn thương.

Đôi mắt long lanh nhìn hắn không rời, lại có chút ngưng ngóng khi hắn nhìn lại, hình như nợ đào hoa lại tới với hắn rồi.

...

Một lần gặp gỡ trên đường tựa như định mệnh đã làm nàng nhưng nhớ hắn mãi, chỉ là sau lần đó nàng chẳng gặp hắn nữa, dù đã đến con đường gặp nhau rất nhiều.

...

Năm 16 tuổi, nàng đã gặp hắn trong tiệc cung đình, hắn vẫn thờ ơ, hờ hững với mọi việc, mọi người.

Cảm xúc khi nàng thấy hắn vẫn vậy, trong lòng

nhảy nhót vui mừng, mặt đỏ bừng khi hắn nhìn nàng,

A, thì ra hắn tên Trích Liên.... đệ nhất ám vệ, có công lao lớn ở Đông quốc này.

Năm 39 tuổi, hắn gặp nàng, sau bao lần trốn tránh ở cao nhìn xuống con đường lần đầu gặp, dõi theo bóng nàng đang kiếm tìm hắn.

Đúng là trâu người, nàng là nữ nhi duy nhất của người đó trước khi chết đã sinh ra, Linh Yên.

Chẳng trách có thể giống nhau... nhưng sao giống đến độ để ý đến cùng người là hắn đây?

...

Tiệc kết thúc, nàng đuổi theo bóng hắn rồi đi, tiếc là chậm một bước, hắn rồi đi rồi.

Nàng chỉ biết căn môi nhìn về phía trời cao, nhưng nhìn tới lại thấy bóng lưng cô đơn của hắn, làm lòng nàng nghẹn lại.

Vì sao nàng động tâm với hắn? Trong khi tất cả nàng và hắn là gặp nhau thoáng qua thôi.

Giọt lệ sâu rơi ra từ đôi mắt long lanh của nàng và rơi xuống đất thấm vào lòng đất.

Nàng rời khỏi không hề hay biết bóng người ở một góc đang nhìn nàng, bóng người chính là hắn.

...

Hắn thật sự không thể kìm chế hành động bản thân, vì gương mặt, tính cách nàng giống người đó, hắn không tự chủ được mà dõi theo bóng nàng, nhìn thêm một chút... Chỉ để nàng không thấy hắn là được mà?

_ Còn _

[Muốn HE hay SE?]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Năm đó của mẫu thân.[hoa rơi nơi nguyệt duyên ngoại truyện]

Đoàn: Năm Đó Của Mẫu Thân.[Hoa Rơi Nơi Nguyệt Duyên Ngoại Truyện]

Trích Liên Thảo Nhi

Ám vệ của vương gia,, Nô tì của vương phi.

Ta Thảo Nhi đã từng trao cả tấm chân tình cho hần, Trích Liên, ta đã từng chân thành bên hần, chờ hần nhìn đến ta. Khi ta thơ ngây làm lá chắn cho hần để hần né tránh người hần yêu thầm, để có thể làm người hần yêu thầm từ bỏ hần, vì hần tưởng bản thân sắp chết vì bệnh, để rồi người hần yêu thầm, Dung Phiên Phiên hận ta, cho rằng ta đã cướp đi hần từ tay nàng ta. Nàng ta một cái giết chết phụ mẫu, đệ đệ của ta trước mặt ta, không những thế nàng ta còn cao giọng vui sướng nói: "Ta không những giết họ trước mặt ngươi mà còn hành hạ họ sau lưng ngươi!"

Nỗi đau ấy, tuyệt vọng ấy, vì hần mà thành, vì ta mà ra! Lúc đầu ta nên từ bỏ tình ái này, từ bỏ hần, ta cũng sẽ không có kết cục bi ai, thảm thiết thế.

Lúc ta chứng kiến cảnh người thân chết, Dung Phiên Phiên liền tiếp cười điên dại thúc dục ta giết nàng ta, chính khoảnh khắc ta giết Dung Phiên Phiên là lúc hần đến, hần nhìn ta giết Dung Phiên Phiên.

Hóa ra do Dung Phiên Phiên sắp đặt tất cả, nhưng ta lại không giết nàng ta thật sự, vì nàng ta chết hần sẽ đau lòng mà chết theo, mà ta không thể, ta sợ hần đau, sợ thấy cảnh tượng hần thương thương, buồn buồn vì nàng ta. Ừ... nên ta đành phụ phụ mẫu, đệ đệ.

Ta đâm nàng ta một nhát nhẹ, tự mình nhận hết tội lỗi, tác hợp hần và nàng ta.

Nhìn hần ôm nàng ta trong lòng rồi nâng mắt, dùng ánh mắt tức giận nhìn ta, hần trầm giọng hỏi ta: "Vì sao làm vậy! Nha Đầu! Trả lời ta!" Nghe hần nói tim ta rất đau đớn, cái ánh mắt của hần tựa như dao khứa vào tim ta, ta giọng cười cất giọng nói với hần: "Vì sao ư? Vì ta hận ngươi Tuyết Băng! Hận cả nàng ta! Các ngươi yêu nhau vì sao lại ta vào? Ta hận các ngươi nên ta giết thôi!" Nói rồi ta tự tay đâm vào tim mình, kết liễu bản thân tại đây.

Ta trước lúc nhắm mắt môi còn mấp máy...

Tuyết Băng, chàng hãy hạnh phúc, vui vẻ nhé, Nha Đầu chỉ có thể giúp chàng như thế...

...

Linh Mộ An Thảo Nhi

Đại tướng quân, Nô tì vương phi.

Sau đó không biết vì sao ta ở Linh gia, gặp chàng, Linh Mộ An. À, hóa ra ta được chàng cứu, là lúc có người lên kút mang ta đi thì chàng vô tình thấy được nên cứu ta ra, cứu sống mạng ta, ta đã mang ơn chàng... và sau quãng thời gian ở với nhau, chàng đã động tâm với ta, ngộ lòng ta không hề chê bai thân phận nô tì thấp hèn.

Đây có phải là mối lương duyên trời ban cho ta? Chỉ là ta không thể tiếp nhận,, chấp nhận chàng, nhận chân tình của chàng cho ta bằng lòng thật sự, ta riêng có mỗi hần, hần đã chiếm trọn trái tim, lòng ta... dù một chỗ nhỏ thừa cũng không có.

Nên ta đành giả yêu trả ơn, đồng ý gả cho chàng.

Thế nhưng... đêm động phòng ấy là lúc ta gặp lại hần. Hần ôm lấy ta thật lâu, rồi nhẹ giọng hỏi: "Nha Đầu, thật sự muốn gả cho Linh Mộ An." Ta cười, cười đến bi ai, về mặt này của hần, sự thay đổi của hần với ta cho ta thấy, hần yêu ta? Không đâu, chắc ta đã làm rồi..

Và câu sau của hần làm suy nghĩ nhảm này vỡ tan, hần nhìn ta, buồn bã nói: "Xin lỗi, Nha Đầu, ta yêu nàng... nếu có thể, đi cùng ta đi." Ta nở nụ cười nhạt, khê khằng đẩy hần ra rồi nói: "Tất cả không thể nữa, Nha Đầu của Tuyết Băng đã chết."

Hần lúc lâu nhìn ta, cuối cùng xoay lưng bước khỏi, trước khi đi hần nói: "Nếu nàng đã chọn vậy, ta mong nàng vui vẻ, an bình. Sau này có cần hãy tới với ta, nơi tàng đá, ta luôn chờ nàng." Hần nợ nàng, có lỗi với nàng quá nhiều rồi... Đánh mất nàng là điều đời này hần hối hận nhất, tổn thương nàng là điều hần làm tàn nhẫn nhất, làm nàng mất đi người nhà là điều tội lỗi nhất của hần... trăm bù đắp, ngàn xin thứ tha cũng chẳng thể xóa hết những gì hần làm.

...

Đó là lần cuối cùng ta gặp hần. Sau khi lấy Linh Mộ An, ta sống trong sủng ái của chàng, nhưng khi ta sinh con cho chàng xong ta liền chết, để lại bức thư vạ lần xin lỗi chàng, mong chàng tìm ai khác thay thế.

[Đây là lí do vì sao ta cho Linh Yên là cái bóng của Thảo Nhi. À vì sao gọi Trích Liên là Tuyết Băng thì đọc truyện Ở ĐM! TA THÀNH VƯƠNG PHI RỒI! sẽ rõ!]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Ta gả cho ai?

Đoản: Ta Gả Cho Ai?

Vì sao? Là song sinh, dung mạo, tài hoa bằng nhau, vì sao mình tí nổi danh nơi ánh mặt trời chiếu rọi, hào quang quanh mình còn ta phải ẩn mình trong bóng tối u ám, đen kịt mờ mịt vây quanh?

Vì sao? Ta gặp hấn trước tí mà hấn chỉ thích tí không thích ta?

À, ta là kẻ độc ác, ích kỉ, khẩu Phật tâm xà làm đủ điều hại tí, để rồi kết cục bi thảm, bị nam nhân đè dưới thân chà đạp. dùng để thỏa mãn xong vứt bỏ.

...

Thân nữ nhi của thừa tướng, tài sắc vẹn toàn, nổi danh kinh thành, có bao nam nhân si mê, chiêm ngưỡng, muốn chiếm hữu nhưng Quý Uyên không quan tâm chỉ quan tâm một mình Thần Vương Gia, chiến thần tàn bạo, lãnh khốc.

Tiếc thay vì Thần Vương Gia đã để mắt đến vị tí tí song sinh thiện lương, hiền hòa của Quý Uyên. Quý Y nên không màng đến Quý Uyên.

Quý Uyên từ đầu không bận tâm, tự mình tuyên bố theo đuổi Thần Vương Gia, Huyết Tế. Hết lần này đến lần khác tạo ra cơ hội để gặp gỡ mà trời thật trêu người, tất cả thứ Quý Uyên làm đều thành tạo cho Huyết Tế và Quý Y

Quý Uyên nghĩ mình thành cầu qua sông cho Huyết Tế và Quý Y rồi, tất cả tình cảm, hi vọng bản thân hóa thành hoa đào rơi khi hai người kia nắm tay nhau, đứng trên cầu ngọc ngà, hoa rơi rơi tựa như chúc phúc lại như giọt lệ Quý Uyên rơi rất thương đau.

Quý Uyên tự dần vật, tra tấn bản thân, rồi thì từ một đóa hoa sen hồng trong sáng biến đen âm u.

Quý Uyên hăm hại, chia rẽ Quý Y và Huyết Tế, thời gian sau Huyết Tế biết hết việc xấu Quý Uyên làm. không chút lưu tình xử lí Quý Uyên, Quý Uyên từ được người yêu thích, mến mộ thành ghê tởm, ghét bỏ, khinh thường.

Mọi việc Quý Uyên làm với Quý Y truyền khắp kinh thành, ai nấy si và, chửi bới, kẻ cả phụ mẫu cũng không thương nữa, lúc đó mình Quý Y nói đỡ an ủi, hành động này lan ra được người khen ngợi sự rộng lượng, bao dung và thương tiếc Quý Y hơn cũng vì vậy mọi người lại càng gay gắt với Quý Uyên. riêng Quý Uyên rõ ràng

Rồi hàng đêm có một nam nhân xa lạ lên vào phòng Quý Uyên, hủy đi trong sạch của Quý Uyên không ai hay biết và làm Quý Uyên thành điên dại.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Quá trễ để yêu thêm

Đoản: Quá Trễ Để Yêu Thêm

Trong bệnh viện...

"Triết, chúng ta chia tay đi." Giọng cô nhàn nhạt lọt vào tai anh.

Anh sững người, lâu sau anh nói: "Vì sao?"

"Em chán anh rồi." Câu trả lời hờ hững của cô giống như con dao, đâm thẳng ngực anh, đâm thoi chưa đủ còn khứa thêm

Anh khẽ cười, âm thầm xóa đi cảm giác nhói nhói trong tim, ổn định tinh thần chính mình, anh cất tiếng: "Chúng ta cứ từ từ, bây giờ chưa phải lúc."

"Chờ khi hôn lễ nửa chuẩn bị xong sao?" Cô bỗng cười rồi giơ tay tát anh một cái bốp giòn giã: "Tinh táo lại đi, tìm Hạ Huyền và đừng ở đây phiền em nữa." Cô buông lời xong, đôi mắt đen nhìn anh.

Anh không hề tức giận, ngược lại cầm bàn tay đã tát mình kia, nhẹ nhàng cầm lấy xoa xoa dịu dàng: "Anh hứa sẽ không xa em đâu, cho anh ở lại với em." Sự kiên nhẫn, đan xen ôn nhu lẫn chút yếu mềm nài nỉ trong từng lời anh tuôn đi sâu vào tai cô.

Trên khuôn mặt nhợt nhạt xuất hiện giọt nước mắt trong suốt chảy dài.

Cô lại khóc... đây là lần thứ mấy cô khóc vì anh? Có bao nhiêu giọt nước mắt thương đau rơi rồi? Cô chỉ biết nó nhiều lắm, đến nỗi chính cô chẳng đếm nổi.

Giá mà trước kia anh đối xử cô như hiện tại, cô sẽ hạnh phúc chứ không phải hối hận, buồn bã, day dứt vì mất đi sinh linh đầu nằm trong bụng cô.

....

Tám năm, chín tháng, mười ngày.

Cô theo đuổi anh tám năm, sau tám năm phía sau anh cô cũng có được tư cách làm bạn gái của anh cùng nắm tay anh bước đi, tưởng rằng sự cố gắng bấy lâu đã có kết quả, ngỡ ngàng thay, bên nhau hai tháng và một lần anh say rượu về đêm, cái đêm u tối mịt mờ anh ôm cô ní non đòi hỏi, miệng anh liên tục kêu tên người con gái Hạ Huyền, cô bất lực lắm, biết mình bước vào vai người thay thế, một người mang cho anh hơi ấm, sưởi ấm bàn tay giá lạnh xưa tan cô đơn, trống trải giúp anh.

Cô muốn vỡ òa, thét lên "Em là Tiên Ái, không phải Hạ Huyền! Em không muốn là thay thế!" ấy vậy mà cô cầm nín, lặng thinh bởi cô sợ nói ra cô sẽ mất anh vĩnh viễn, lí do đơn giản đến tẻ nhạt.

Yêu anh đã lâu, chìm đắm thật sâu, khắc ghi anh sao cho không quên mau, đó là cô trước kia, trước cái ngày hôn lễ cô và anh.

Khoác váy cưới lên người tay cầm hoa, cô cười tươi, đứng đối diện anh hai từ đồng ý từ miệng cô phát ra.

Nụ cười tươi cô phút chốc đông cứng khi anh buông lời nói: "Anh xin lỗi, hôn lễ phải tạm dừng." Anh nói xong chẳng chút lưu luyến quay đi.

"Triết..." Cô bất lực gọi tên anh, đưa tay cố nắm níu anh nhưng không kịp, không kịp khi váy cưới trong sáng nhuộm màu đỏ máu tươi, không kịp khi sinh linh nhỏ bé chết đi.

Ngày vui hóa ngày buồn.

Sây thai do áp lực, do suy tư, do căng thẳng...

_ Còn hay không tùy tâm trạng _

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tình yêu trả thù

Đoạn: Tình Yêu Trả Thù.

Trong tòa nhà hoang phế.

Nơi góc tường bẩn thỉu ẩm ướt, cô gái mang váy cưới trắng dựa vào. khuôn mặt xinh đẹp bị lem luốc bởi nước đục và bụi bặm bám dính vào, vè mặt cô đồ dãn vô hồn, khóe mắt tràn ngập nước mắt, đôi mắt trong veo hiện lên đau khổ trăm ngàn, nước mắt lăn trên gò má nhưng cô gái không hề phát ra tiếng như là khóc không thành tiếng.

Mẫn Hạ... đây là sự thật sao? Trong sạch của cô đã biến mất, thay vào đó bẩn kinh tởm rồi! Cái dơ bẩn ấy đang trong người cô ư? Ha... ha... sự thật này có thể nào vô tư đối mặt hay không? Ngày cưới bản thân mình bị bắt cóc, bị ba tên đàn ông cưỡng bức không một ai biết...

Vừa bị cưỡng bức vừa nhìn người đàn ông cô yêu trong thánh đường thể hện hạnh phúc với người con gái khác qua máy quay, mà cái chỗ thánh đường ấy lại là nơi cô vốn nên đến, vị trí kia rõ là dành cho cô!

Ông trời trêu người? Hửn, người đàn ông cô yêu kia đùa bỡn tình yêu của cô như vậy kìa!

Phải chăng tất cả đều do hấn sắp xếp?

Cô nghĩ tới đây, mắt long lanh chuyển đổi. Cô sờ lên váy cưới trắng bị vấy đen của mình, không nhận được cảm mạnh mẽ, tay gầy bám chặt góc váy giống đang chút sự ấm ức tù hèn, thương đau trong lòng lên chiếc váy đỏ và môi mình, trên cánh môi vẫn còn hương bạc hà của hấn, cô cắn đến nếm được mùi vị của máu tươi thay thế xóa đi hương bạc hà mới thôi.

Cô gái mãi sau chống tay đứng dậy cất bước đi về phía có chiếc điện thoại rơi đất xa xa.

Cô cầm chiếc điện thoại dưới đất lên, mở ra, đập vào mắt là đoạn video lạ nhưng con người bên trong video thì rất quen thuộc. Là hấn và người con gái kia?

Cô run run bấm mở video, hai tai chăm chú nghe...

...

"Lãnh Hàn! Hi Phiền! Đòi tra nam tiện nữ các người!" Tiếng mắng từ ngoài truyền vào lọt tai mọi người, một cô gái đá cửa tiến vào, theo sau là người phụ nữ trung niên.

Ánh mắt cô gái đặt trên người cô dâu chú rể trước mặt.

Dưới sự ngỡ ngàng của mọi người, cô dâu Hi Phiền cùng chú rể Lãnh Hàn quay đầu đối diện với cô gái.

Hi Phiền nhìn cô gái, đôi lông mày xinh nhau lại. Lãnh Hàn nhìn nhìn. mắt thấy rõ người phụ nữ trung niên liền cứng đờ, miệng vô thức phát ra tiếng: "Mẹ..."

Sao có thể? Mẹ hán chẳng phải đã chết rồi? Hi Phiền nói là đã chết mà?

Cô gái nắm tay người phụ nữ trung niên cười lạnh, cao giọng mắng nhiếc: "Anh còn biết đây là mẹ anh à? Anh có biết vì tìm mẹ anh mà Mẫn Hạ tốn công cỡ nào hay không? Biết anh còn mỗi bà ấy nên Mẫn Hạ đã cố gắng tìm, đến khi tìm được dự tính ngày kết hôn hôm nay sẽ cho anh bắt ngờ vậy mà anh đi cho cô ấy bắt ngờ trước này! Anh có còn nhân cách tình người hay không!"

"Hàn, con đang làm gì? Vì sao đối xử với Hạ nhi như thế?" Người phụ nữ trung niên cũng mở miệng,

Hi Phiền chen vào: "Anh ấy không liên quan gì cả, là do tôi làm hết, sao? Cô bây giờ tới đây là muốn giành chồng thay cho Mẫn Hạ hay là đánh ghen thay cô ta?" Câu sau Hi Phiền nói với cô gái.

"Quyên Du tôi phi! Đánh cô như chạm vào phân heo vậy, sẽ bắt tay tôi! Giành anh ta? Tra nam thả rông cũng không ai thèm lấy!" Quyên Du nói xong giờ điện thoại ra, mở ra đoạn video vừa mới nhận được từ Mẫn Hạ cho Lãnh Hàn xem.

Cô gái khoác váy cưới không hoàn chỉnh hay nói là bị xé ra tả tơi thêm bẩn thỉu, gương mặt nhỏ xinh quen thuộc. trên cổ và vai cô gái là những vết hoạn ái hiện rõ không thể che nổi, người hiểu rõ nhìn cái liền biết chuyện gì xảy ra với cô gái. Trông cô gái chật vật nhếch nhác mỉm cười nói: "Hàn... em là Mẫn Hạ, em muốn nói chúc anh hạnh phúc với cô ấy trong quãng thời gian sau...à, em đã nhờ Quyên Du gửi quà cưới cho anh rồi, anh có hài lòng không? Anh hẳn sẽ vui và hạnh phúc khi thấy quà... Thôi, em phải đi rồi... em còn một chuyện, anh hãy chờ em quay về nhé? Chúng ta còn thiếu nhau một tờ giấy và chữ kí của nhau..." Tiếng rè rè từ điện thoại truyền qua kết thúc, giọng nói ấy tuy không còn nhưng cảm xúc bị ai thương đau từ trong giọng nói của Mẫn Hạ vẫn lưu sâu vào tai mọi người, đi vào lòng làm người xót xa.

_ Còn _

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đòi Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mẫu nghi thiên hạ : ái tình ai oán

Đoàn: Mẫu Nghi Thiên Hạ: Ái Tình Ai Oán.

Trong hi phòng.

Tần nương an vị trên giường lớn hoa lệ, một thân đỏ thắm bất mắt, kiều xa.

Dưới lớp màn che là gương mặt hồi hộp căng thẳng của Hạ Hi, Hạ Hi hơi run khi nghe tiếng bước chân chậm chậm ngày càng rõ ràng và tiếp đó màn che được bàn tay thon dài nhấc lên rồi giọng nói ôn hòa lọt vào tai Hạ Hi: "Hạ Hi..." Nam Huyền gọi tên Hạ Hi, Hạ Hi vẫn còn đang cúi đầu nghe vậy nôn nao ngượng ngùng trong lòng biến mất.

Hạ Hi ngờ vực ngẩng đầu, khuôn mặt trang điểm kĩ càng xinh đẹp phút chốc hiện vẻ thất kinh. Sao có thể? Lăng? Hần, Lăng của nàng đâu rồi?

Bất chợt trong đầu hiện lên cảnh tượng quen thuộc cùng những lời nói như đầu kim như mũi kiếm đâm sâu vào tim nàng.

"Hi Hi, thứ tha cho ta, ta không thể lấy nàng nữa..."

"Hi Hi, xem như hai ta có duyên chẳng phận... Kết thúc tại đây, nàng hãy quên ta đi."

"Ta vẫn yêu nàng ấy rất nhiều... Ta không thể dối lòng mình..."

"Xin lỗi Hi Hi, ta phải phụ nàng."

"Lăng... đừng mà! Muội không muốn như thế. Xin huynh đừng đi, đừng bỏ muội... Muội có thể làm tiểu thiếp cũng được mà... Lăng.. Lăng!"

Lăng của nàng vứt bỏ nàng rồi... ha ha... vứt rồi, nàng bị vứt bỏ rồi. Ôi... tim nàng đau quá đi cả lòng nàng nữa thật đau quá.

Hạ Hi chợt cười thành tiếng bàn tay nhỏ bé bỗng nắm lấy tay Nam Huyền, nàng nắm chặt lấy cánh tay chàng rồi từng giọt lệ ấm nóng rơi rơi ướt thấm hi phục đỏ chói.

Có ai đó thấu nỗi lòng nàng lúc này không? Thấu nỗi lòng nữ nhân đang xót xa vì một người nàng yêu rất nhiều đã nhẫn tâm dối lừa nàng không?

Có ai đó hiểu được trái tim nàng bây giờ không? Hiểu được thứ tình cảm từng lấp đầy trong tim giờ nó nhạt phai như hoa héo úa dưới nắng hạ khô?

Hắn Nam Lăng có biết nàng hiện tại đang đau đớn thế nào khi biết rõ vì sao nàng gả cho hắn lại thành gả nhầm cho huynh trưởng Nam Huyền của hắn hay không? Vốn là ngày đại hi sau bao tháng vui buồn lẫn lộn, trắc trở gian nan hắn, nàng sẽ thành thân ấy thế mà sự xuất hiện của cố nhân xưa Liên Vy kia khiến hắn vô tình đẩy nàng cho vị huynh trưởng Nam Huyền hắn.

Hắn tuyệt tình.

Nàng vô vọng.

Hắn hờ hững.

Nàng đón đau.

Hắn đâu nhớ lời thề mãi thủy chung yêu riêng nàng?

Hắn thân nhiên phủ bỏ kí ức bên nàng rồi nhớ lại tình ái với cố nhân xưa ấy.

Hắn được tương phùng viên mãn.

Nàng nhận ai oán bi thương.

Tự nhận ra tình hắn mãi của cố nhân xưa còn nàng chỉ là kho chứa cất giữ tạm thời thôi.

Hạ Hi khóc cười lẫn lộn làm Nam Huyền trước mặt bối rối ôm nàng dỗ dành, chàng một tay chưa bị cầm khê đặt lên lưng nàng vỗ về dịu dàng.

Chàng thấp giọng nói: "Hạ Hi, đừng khóc nữa... chuyện đã vậy rồi quá nhiều nước mắt cũng vô ích."

Nàng đẩy chàng ra nghẹn ngào đáp: "Ta không rộng lượng được như người! Vì nữ nhân mình yêu được hạnh phúc nguyện hi sinh bản thân

lấy ta thay Nam Lăng!"

Nam Huyền cũng phải lòng Liên Vy, chính chàng đã tự mình xin ban hôn với hoàng thượng, hoàng thượng ban thánh chỉ, không nhận là kháng chỉ sẽ bị chém đầu.

Hôm nay chính là ngày nàng gả đi lần hai, nàng ngỡ rằng mình gả cho hắn nhưng mảnh kí ức kia phá đi ảo tưởng của nàng, sự thật phũ phàng... nàng phải tiếp nhận.

Từ này nàng là thái tử phi của thái tử Nam Huyền chứ chẳng phải tam vương phi hay nữ nhân của tam vương gia Nam Lăng.

Nam Huyền nghẹn họng, không phản bác được. Chàng lặng im nhìn nàng.

Nàng lau đi giọt lệ vương trên mặt mình, thân mình nhích lại gần chàng, nàng đưa tay lên trước ngực chàng, nhếch miệng cười một cái xong xoay lưng nằm ra giữa giường thuận thể kéo chăn trùm kín người.

Chàng nhìn đồng chăn bọc đồng người lòng khó hiểu.

Sao vui buồn không rõ ràng thế này?

...

Sau đó cả kinh thành đều có tin là thái tử phi kiêu ngạo, hay ý thế hiếp người, quấy phá khắp nơi làm dân chúng oán giận.

Còn thái tử ngược lại làm việc tốt, giúp người khó khăn, khiến dân chúng ấm lòng lại tiếc vì thái tử có một thái tử phi không hiểu chuyện luôn gây phiền phức để thái tử bận tâm.

Vì mỗi khi thái tử phi gây ra việc thái tử liền tới giải quyết ổn thỏa, dẫu dầu dãi dành thái tử phi.

--HẾT Phần một--

__ Còn ra phần hay không tùy tâm trạng __

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ta chết để ai vui 1

Nếu như Hình gia có hai vị tiểu thư được người nhắc nhiều thì có một vị tiểu thư luôn bị lu mờ, vị tiểu thư ấy tự tạo lớp vỏ bên ngoài hay quây phá, chua ngoa nhưng phía sau lớp vỏ là một tâm hồn thiếu nữ nhỏ khát khao tình yêu của một người chỉ là thiếu nữ biết rõ thứ tình cảm đó sẽ không bao giờ hướng về phía mình.

Tuy nhiên thiếu nữ nhỏ ấy vẫn nguyện chờ đợi với cái hi vọng hư ảo, mang trong mình thứ tình ái không quả cũng chẳng hoa chỉ nộ với người kia.

...

"Cung Nhi, người nói xem, ta có nên nói phụ hoàng cho ta lấy nàng ấy hay không?" Giọng hần khê khàng đi vào tai nàng.

Nàng suy tư một hồi, nghiêm túc nói: "Thái tử, nàng ấy xuất thân không trong sạch, Cung Nhi e hoàng thượng sẽ không đồng ý nếu mà người nói." Giọng nàng tuy bình thường không xúc cảm gì, khi nghe kĩ mới rõ giọng nói có chút bi thương.

Hần không hề phát hiện sự khác thường của nàng, nghe lời nàng nói trên gương mặt tuấn lãng hiện ra vẻ thất vọng.

Nàng lên để ý từng biểu cảm khuôn mặt hần, thấy hần ủ rũ thế nàng liền nói: "Nhưng thái tử ơi, nếu hoàng thượng biết tình cảm người với nàng ấy lớn cỡ nào, thêm người cố gắng lấy lòng, hần hoàng thượng đồng thuận ban hôn đó!" Lời nàng nói như tạo nên sợi hi vọng cho hần, hần lập tức ngẩng đầu, bên môi cong cong.

Hần nhếch miệng: "Cung Nhi, đa tạ người."

Nàng mỉm cười, bên ngoài cười mà sâu trong tâm nàng đang khóc, khóc cho mối tình nàng chờ, khóc thay tình nàng trao hần lâu nay với hần là không gì.

Nàng gơ tay sờ lên trái tim nổi ngàn đôn đau của mình, mắt trong veo nhìn hần, ánh mắt nàng đắm chiều, hần mãi miết ngắm trăng sáng trên trời không chú ý nàng.

Nàng nhấp máy môi mấy lần cũng không phát ra được tiếng lòng muốn thổ lộ, nàng đành rời mắt ngẩng đầu đối diện sao trời thẳm than vãn.

Hành Phong Liên, người vì sao chẳng bao giờ nhìn đến tình cảm của Cung Nhi? Cung Nhi yêu người nhiều lắm, Cung Nhi đâu thua kém nàng ấy? Người có thể để ý Cung Nhi chút được không?

...

Một bữa tiệc diễn ra ở hoàng cung, có thái tử và các vương gia, quan lại, cả những vị tiểu thư. Lúc tiệc diễn ra là lúc thích khách xông vào hô giết cầu hoàng đế, người chạy người hét, người ngất lịm đi, hỗn loạn đan xen thì một mũi tên từ đầu bay tới nhắm vào thái tử, khoảng khắc mũi tên sắp tới ngực thái tử thì một người lao ra che chắn thái tử vì thế mũi tên tức thì đâm vào ngực người đó.

...

Hành Phong Liên thất kinh, tay vô thức đỡ lấy Hình Cung Nhi dần ngã xuống.

Hần lo lắng gọi nàng: "Cung Nhi! Người..." Hần nhìn mũi tên dài trước ngực nàng, trong lòng vô thức xót xa lạ kì.

Nàng nở nụ cười, khó khăn phát ra tiếng: "Cung... Cung Nhi không sao... thái tử... người có bị thương ở đâu không?"

Hần lắc đầu, nàng cười an tâm rồi ngất đi trong vòng tay hần, ý thức cuối cùng của nàng là vui vẻ.

May quá, hần không sao, thật tốt khi nàng tới kịp... thật tốt khi hần không bị thương gì cả.

...

"Cung Nhi?" Giọng vui mừng của hần truyền tai nàng, nàng lơ mơ mở mắt thấy gương mặt tuấn lãng quen thuộc thì tình hần: "Thái tử..." Nàng cử động nhẹ thì ngực hơi đau.

Hần vội cản nàng: "Người đừng động, nếu không vết thương sẽ rách ra."

Nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn nằm yên.

Sau đó hắn và nàng nói vài lời, xong hắn nhớ ra gì đó nói: "Cung Nhi, người đói rồi đúng không?"

Nàng khẽ gật đầu.

Hắn cười cười với nàng: "Vậy để ta sai người mang đồ ăn lên."

Nàng còn nhớ những ngày ấy, hắn đã chăm sóc nàng ân cần thế nào... quan tâm nàng ra sao. Cái quãng ngày ngắn ngủi ấy đẹp đẽ lắm, vui vẻ hạnh phúc lắm còn hơn tháng ngày bên hắn ngồi nghe hắn kể về người hắn yêu hay cùng hắn ngắm trăng sao trời cao hoặc những khi nghe tiếng đàn của hắn.

...

Ba tháng sau Hoàng thượng lấy lí do Hình tam tiểu thư Hình Cung Nhi có công hộ giá thái tử nên ban thưởng kèm theo thánh chỉ ban hôn, trở thành thái tử phi... trong mười bốn ngày phải thành hôn.

Thời gian quá gấp, nhanh đến không thể tưởng.

Thánh chỉ ban xuống, không thể thu hồi, kháng chỉ càng không được.

Nàng và hắn nhiều lần gặp hoàng thượng mà chẳng ích gì.

Đến đêm của ngày cuối, hắn và nàng gặp nhau.

...

"Cung Nhi, ta quyết rồi, lát nữa ta sẽ cùng nàng ấy rời khỏi nơi này..." Hắn hạ thấp giọng.

Nàng đỡ ra, buột miệng nói: "Thái tử, thật sự không muốn lấy Cung Nhi?"

Hắn ngơ ra đáp: "Sao được chứ? Chúng ta là bằng hữu... Cung Nhi... người sao hỏi vậy?" Giọng điệu hắn mang theo nghi hoặc, mắt hắn chăm chú nhìn nàng.

Nàng không né tránh, điều chỉnh cảm xúc rồi loạn lại, nàng cười thản nhiên đáp: "Cung Nhi hỏi vậy thôi... thái tử, Cung Nhi chúc người thượng lộ bình an." Nàng nói xong không chờ hắn nói thêm gì xoay người rồi đi, không nhắc nhở chuyện chính mình biết từ chỗ phụ thân.

Hành Phong Liên, người không biết hoàng thượng đã phòng hết! Bao gồm phòng người chạy trốn!

Nhưng nếu người thật sự không muốn bên Cung Nhi thì Cung Nhi sẽ giúp người không phải lấy Cung Nhi nữa.

Lần gặp này là lần cuối Cung Nhi được thấy dáng hình người gương mặt của người, giọng nói và tiếng cười... về sau dù gặp cũng chẳng thể thấy, nghe được.

Hành Phong Liên, Cung Nhi yêu người rất nhiều... vì vậy Cung Nhi mong người hạnh phúc!

Nàng cất bước chân chậm chậm, để hắn phía sau khó hiểu đứng nhìn. Nàng đưa tay gạt hàng lệ long lanh buồn bã không biết từ khi nào đã lăn dài trên đôi gò má.

...

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ta chết để ai vui 2

Đoạn: Một Người Chìm Sâu Giác Ngủ Không Tỉnh: Một Người Hối Hận Ôm Một Người Ngủ Không Tỉnh [Ta Chết Để Ai Vui 2]

Tình ái chưa đơm hoa kết quả thì đã tàn phai, thiếu nữ cũng chìm sâu vào giấc ngủ say không tỉnh lại.

Đau đớn bao nhiêu đều ôm trọn, không oán chẳng trách, chỉ hỏi sao Nguyệt lão se nửa tơ duyên?

...

Hình phủ bên ngoài một màn chói mắt bởi dải lụa đỏ và chiếc đèn lồng kèm chữ hi lớn dán trang trí, trong phủ người người vội vã qua lại, sắp xếp chuẩn bị.

Đúng rồi, hôm nay là ngày tam tiểu thư xuất giá nên Hình phủ mới bận rộn trang hoàng, không khí vui tươi, náo nhiệt như vậy.

Nhưng... trong căn phòng của vị tam tiểu thư Hình Cung Nhi thì âm u, ảm đạm.

Hơn nữa còn truyền ra tiếng khóc nhỏ nhưng mang bao thê lương, buồn bã đến đau.

"Cung Nhi của ta! Sao con khờ dại thế? Cung Nhi ơi! Con tỉnh lại đi mà!" Phía cạnh giường, tam di nương nức nở cất giọng, mắt đỏ đỏ, ướt nhoe, đôi tay đưa ra sờ lên chiếc chăn màu trắng đang bao bọc một người đã không còn hơi ấm.

Những người trong phòng đều là vè mắt mắt mát, tiếc thương người trên giường.

"Thái tử đến." Giọng nói cao lọt vào tai mọi người, theo bản năng tất cả quay đầu mắt nhìn thấy thái tử một thân hi phục đỏ hoa lệ bước vào, khuôn mặt tuấn lãng đầy vẻ lo lắng lại hốt hoảng.

Hành Phong Liên trong sự nghi hoặc của tất cả người nhanh chóng đến bên giường, mạnh mẽ lật chăn lên. Thiếu nữ xinh đẹp an ổn ngủ say sưa được phơi bày, huyền y trên người thật mong manh đơn sơ, mái tóc dài xổ ra gối, tay bé nhỏ đặt trên bụng. Hàng chân mày tinh tế thư giãn, mắt nhắm im, mi dài theo làn gió lửa nhảy múa, mũi nhỏ nhỏ yên lặng, cánh môi trắng bệch từ bao giờ?

Nhìn người trước mặt ngoan ngoãn lặng im, trong mắt hấn phiếm hồng, bên tai dường như nghe được giọng nàng.

"Thái tử, thật sự không muốn lấy Cung Nhi?"

"Cung Nhi hỏi vậy thôi... thái tử, Cung Nhi chúc người thượng lộ bình an."

Rốt cuộc hấn hiểu nàng sao hỏi hấn thế, phản ứng lạ như vậy.

Hấn phải nhận ra mọi thứ sớm hơn đêm qua.

Cái người hấn yêu, yêu danh thái tử của hấn, còn người yêu hấn, vì hấn hi sinh bản thân, hấn đi xem là bằng hữu.

Đêm qua, hấn chính tai nghe người hấn yêu nói: "Ta chấp nhận nam nhân tam thê tứ thiếp, miễn sau này ta phải là hoàng hậu! Trở thành bậc mẫu nghi tôn quý!"

Hóa ra hấn ngu xuẩn, cho rằng sẽ cùng nữ tử kia một đời an ổn ở nơi sông quê, không màng danh lợi, quyền thế.

Hấn càng ngu ngốc hơn khi để nàng tự vẫn... để hấn không phải lấy nàng nữa!

Cung Nhi ngốc! Tại sao hi sinh bản thân vì ta nhiều vậy? Còn để ta không có cơ hội trả cho nàng?

Trước sự kinh ngạc của mọi người, hấn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, thật dịu dàng nói: "Cung Nhi, ta hối hận rồi, ta muốn nàng gả cho ta, nàng nghe lời ta phải không? Vậy đồng ý với ta... Gả cho ta."

Dưới cái ngờ vực của mọi người, hấn bế nàng lên, kêu người đem theo hi phục của nàng theo rồi xoay người rời đi, trước lúc rời khỏi hấn nhàn nhạt nói với thừa tướng: "Nhạc phụ, ta đưa thái tử phi ngủ quên đi trước, đại hôn vẫn sẽ cử hành."

Thừa tướng tựa như pho tượng, một phản ứng không có, như mọi người đơ ra vì lời Hành Phong Liên phát ra.

...

Hành Phong Liên: "Đời này cho ta bên nàng dù chỉ là thê xác, kiếp sau để ta bù đắp hết cho nàng, trọn vẹn một kiếp."

...

Một sự hối hận muộn màng

Là ngỡ ngàng nhận lấy xác lạnh..

Hãy ngộ ra sớm hơn...

Đừng để cả đời quay quanh cô đơn, lầm lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đời Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Không có tên

Đoàn: Người Trở Về Nhưng Đã Thay Lòng.

Một đại hôn được ước định từ xưa. Một người đơn phương một người, một người hờ hững bao năm với một người, một người cao thượng vì một người, một người đi với tình ái bỏ mặc một người, một người nguyện chờ đợi một người sáu năm, một người trao hữu thư cho một người đợi mình sáu năm.

...

"Hàn, vì sao là hữu thư?" Ta nhìn hần, nam nhân ta dùng cả tấm lòng chờ đợi sáu năm sau chiến trường trở về, tưởng chừng trở về hần sẽ cho ta cái ôm thật ấm áp và lâu dài, ấy thế là một hữu thư vô tình hần đưa vào tay ta,

"Ta đã hứa chỉ có mình nàng ấy. Huống chi từ đầu ta và nàng bị ép, từ trước đến nay ta không hề muốn nàng." Hần quay lưng về phía ta, trầm thấp nói.

"À... vậy ư? Thiếp hiểu rồi." Ta cười cười, đôi mắt lệ lại rơi thành vừa cười vừa khóc rồi khỏi phủ Dạ vương.

Ôi... trái tim ta, thật đau đớn quá... hóa ra ta ngộ nhận hần muốn ta bấy lâu, hóa ra do ta ảo mộng rồi.

Cơn mưa chợt đổ, đi trong màn mưa giá lạnh, tâm này hóa băng... tim nay đã chết nên tình ái vỡ tan. Ta gặm lên nước mưa lẫn nước mắt bản thân thất thiếu mà cất bước đi.

Người ta nói ta nói ta ngốc.

Người ta nói ta quá thiện lương..

Người ta nói ta quá cao thượng..

Người ta nói ta quá độ lượng..

Đúng. Ta ngốc khi yêu hần, ta quá thiện lương độ lượng với người hần yêu, để hai người bên nhau, danh chính ngôn thuận, ta cao thượng nhường hần đi khi ta cũng cần hần.

Hần biết mà, để hần hạnh phúc ta nguyện làm tất cả, ta có thể cười khi thấy hần vui bên người chàng yêu... ta sẽ khóc khi hần buồn, thế nhưng sâu trong tim ta luôn đau dù hần như nào đi nữa.

Mọi thứ ta đang ép mình đó thôi... ta tầm thường, ta ích kỉ lắm, chỉ là hần muốn là ta có thể hết đó.

Kể cả hần bảo ta đi xa hần ta cũng làm... bởi ta đã là kẻ cản đường hạnh phúc của hần mất.

...

Một người chìm sâu vào giấc ngủ ngàn năm không tỉnh...

Một người hối hận ôm một người ngủ không tỉnh mà chờ đợi...

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hạ phương phi thiên : Yêu hần đậm sâu

Hạ Phương Phi Thiên: Yêu Hần Đậm Sâu.

Người đã từng yêu một người nào đó chưa?

Người đã từng vì yêu người nào đó mà hi sinh chưa?

Và người đã từng hi sinh, đã từng thấy sự hi sinh của mình trở thành vô nghĩa chưa?

Ta đã từng rồi đấy...

Ta Hạ Phượng, dùng hai mươi năm, dùng trí tuệ tài hoa của mình để nâng đỡ hấn Phi Thiên lên làm bậc đế vương cao cao tại thượng.

Mười năm giúp hấn ngồi lên ngai vàng, năm năm giúp hấn loại bỏ chướng ngại, loại bỏ những cái gai, khiến hấn đường đường chính chính là một vị vua được mọi người ủng hộ, thiên hạ ca tụng, khen ngợi.

Thêm năm năm triệt để để hấn ngồi lên ngai vàng được vững chắc nhất.

Từng đó, bấy nhiêu ta làm đều là để thỏa mãn hấn.

Ta hao tổn tâm tư, hi sinh vì hấn bao nhiêu, cùng hấn trải qua sinh tử...

Vậy mà người hấn yêu lại không phải là ta.

Hấn nói hấn yêu cái nữ nhân yếu đuối, xinh đẹp yêu kiều kia?

Hấn nói nữ nhân ấy rất đáng thương và cần được thương yêu bảo hộ.

Ừ thì cha mẹ mất sớm từ năm 10 tuổi, ừ thì cố gắng kiếm tiền nuôi hai đệ đệ ngây thơ.

Ừ thì suýt bị bán vào thanh lâu, ừ thì suýt bị cưỡng hiếp.

Hấn nói với ta rất nhiều chuyện về nữ nhân kia, rồi bảo là: "Nàng ấy không như nàng, tài hoa, thông minh và mạnh mẽ, nàng ấy cần ta, ta yêu nàng ấy cũng cần nàng ấy."

Ta nghe hấn nói, trên gương mặt tuấn lãng kia đầy dịu dàng, ảm áp... chờ mong, mong muốn.

Ôi... lòng ta, tim ta như bị đâm một nhát vậy...

Ta tự hỏi, hai mươi năm để đổi tình cảm từ phía hấn... tưởng rằng sẽ có được mà hiện tại tình cảm đó đã được hấn cho người khác chứ không phải ta?

Rốt cuộc vì sao như vậy?

...

[Đoạn này không có kết, chỉ là viết cho đỡ ngứa tay thôi.]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tân nương của ai? 1

Tân Nương Của Ai?

Ngày tám tháng năm.

Hạ năm đó nàng đã gặp được hấn, thần y cao lãnh, mặt lạnh tựa như tảng băng ngàn năm, vị thần y nổi danh trong giang hồ.

Điền Ân.

Hấn theo nữ bằng hữu mà nàng vô tình quen đến đây, nơi hoàng cung tráng lệ này theo như thỉnh cầu của nàng đến để chữa bệnh cho phụ hoàng.

Nàng với thân phận tam công chúa, Gia Nhi cùng thái tử ca ca Gia Thiên tiếp đón hấn.

Một thần bạch y bay trong gió trời, khuôn mặt tuấn lãng không xúc cảm thừa thãi, lệ độ đối đáp...

"Tháo dân Điền Ân gặp qua thái tử, tam công chúa."

Giọng nói ấy trầm trầm nghe rõ ràng, làm nàng nghe nhìn ngẩn ngơ, trái tim không tự chủ đập lệnh nhịp rồi.

Lần đầu tiên gặp gỡ, hoa nở thật nhiều, nàng đã biết mùa xuân đã tới.

Ngày năm tháng bảy.

Bệnh phụ hoàng đã chữa trị khỏi hẳn...

Bệnh đã hết, hẳn cũng phải rời đi, ngày hẳn đi khỏi là ngày nàng buồn bã.

Một tháng bên hẳn, nàng đã bao lần rung động, bao nhiêu ngượng ngùng.

Mặc dù là chỉ nhìn lên hẳn làm thuốc, chỉ dám cách xa hẳn rồi lại trộm liếc trong mỗi lần cùng xuất hiện.

Nghe từng chút, chăm chú kĩ càng những lời hẳn nói ban ngày về việc chữa bệnh, đêm về thì nằm mơ mộng, xấu hổ trùm chăn.

Mà hẳn đi về rồi, nàng vẫn mơ thấy hẳn bày tỏ với mình, nhưng là nàng không có thấy vui về xấu hổ của ngày trước mà là buồn bã...

Nàng luyến tiếc hẳn...

Nàng muốn hẳn ở lại...

Nàng vô cùng yêu thích hẳn!

Muốn hẳn bên nàng...

Cực kì muốn hẳn trở thành phò mã, phu quân nàng...

Tâm trí luôn nghĩ về hẳn, hướng phía hẳn xa thật xa nhớ nhưng,

Trái tim không yên được, thúc dục nàng theo hẳn.

Ngày mười tháng tám...

Nàng quyết định theo tìm mình, rời bỏ hoàng cung hoa lệ, mặc bao sủng ái đang chờ kia để đi tìm hẳn.

Vượt qua sóng gió giang hồ, tìm hẳn ở chỗ xa lạ âm lạnh, đầy dẫy nguy hiểm.

Thời khắc tìm được hẳn, nàng một thân lấm lem bùn đất, đầu tóc rối tung, cả gương mặt đều bẩn thỉu.

Mất thấy hẳn cùng nữ bằng hữu đi qua, nàng vui mừng khôn siết. Chạy lại ôm chặt nữ bằng hữu, ánh mắt thi thoảng dừng tại hẳn.

Nhìn hẳn vẫn bạch y thoát tục, anh tuấn, vẫn mặt lạnh chẳng đổi, vẫn khiến nàng si mê nhìn ngắm.

Mà nàng xấu hổ không dám nhìn lâu, ái ngại bản thân nhếch nhác còn để hẳn nhìn thấy, sợ hẳn không thích.

Cơ mà lòng nàng vui sướng, trái tim đập rộn ràng... làm sự ái ngại kia tan biến...

Chỉ cần thấy hẳn là được!

Chỉ cần có hẳn dù có bao khó khăn nàng cũng chịu!

Nàng phải bên cạnh hẳn bằng mọi giá!

"Ân... muội muốn theo huynh được không?"

"Nếu công chúa không quản khổ, Đệem Ân cũng chẳng ngại mang thêm người."

...

Năm năm trôi qua...

Nàng trở thành đồ đệ của hẳn... theo hẳn học y và cùng hẳn đi khắp nơi cứu người chữa bệnh.

Là chỉ có hai người thôi, vì nữ bằng hữu kia trở về từ năm trước.

Hẳn, nàng cùng trải qua sinh tử, ốm đau, bệnh tật, rồi vô tình rơi xuống vực sâu...

Bao nhiêu chuyện, sự cố xảy ra trong năm năm ấy, nó làm quan hệ của nàng và hẳn tăng lên tốt đẹp. Khiến cả hai hiểu đối phương hơn...

Nhưng là nàng vẫn chưa rõ ràng hẳn đã có người mình thích chưa?

Hắn có thích nàng không?

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này là nàng rầu rĩ, chán nản...

Nàng rất muốn thổ lộ và mong sao phần tình cảm đang lớn dần trong nàng suốt năm năm qua sẽ được hắn tiếp nhận, nhưng nàng lại sợ hắn khước từ...

Nàng không biết mình nên nói hay không...

Nên lấy can đảm thổ lộ rằng nàng thích hắn?

...

"Ân... huynh chưa ngủ à?"

"Ừ."

"Muội vào được không?"

"Được."

"Ân... huynh thấy muội thế nào?"

"Hòa ái, thiện lương, hoạt bát. Tốt."

"Vậy huynh có thích muội không..."

"Là tình bằng hữu?"

"Không phải thích đó..."

"Tạm thời không nói đến vấn đề này."

"Tại sao?"

"Ta chưa thể trả lời."

"Mặc kệ thế nào... muội thích huynh!"

Chút...

Cái hôn môi lướt qua sau câu muội thích huynh tựa như cơn gió chỉ thoáng qua đối với hắn thôi, nhưng là thứ đẹp đẽ đáng để khắc cốt ghi tâm đối với nàng.

"Gia Nhi sẽ chờ đợi huynh... theo đuổi huynh."

...

Ba năm trôi qua...

Ngày tám tháng hai...

Sau tháng năm đó là sự cố gắng của nàng với hắn...

Mọi sự yêu thích quan tâm, nàng thể hiện hết cho hắn thấy...

"Ân! Huynh đi đâu? Muội đi với!"

"Ân, xin huynh đừng không để ý đến muội!"

"Ân, muội thật lòng với huynh... thật sự thích huynh!"

"Ân, hôm nay muội nấu toàn món huynh thích nha!"

"Ân, huynh mặc thử bộ y phục này xem có vừa không?"

"Huynh thích không?"

"Ngon chứ?"

...

Ngày mười tháng hai.

Đêm hôm ấy trời mưa to, nàng ngồi trên giường đọc thư của nữ bằng hữu.

Trong thư nói: "Nhi nhì, một tháng nữa là ta gả đi, ngạc nhiên phải không? Ha ha... người yên tâm, người kia rất tốt! Đối với ta vô cùng cung chiều! Hắn là tam hoàng tử của Hạ quốc đó! Thế là ta sau này không lo chết đói vì không có tiền!

Mà ta không biết người với Diêm Ân phát triển đến đâu rồi? Có phải đã nắm tay? Hôn rồi?

Ta rất mong muốn biết được nha~~

Cơ mà thành hôn của ta người nhớ đến dự! Ta rất muốn nghe được lời chúc phúc của người! Mong người cùng Diêm Ân sắp xếp tới Hạ quốc, để ta nghe được giọng cùng thấy được hai người ân ái nha~~"

Phùng Băng.

Dưới bức thư chính là tên của bằng hữu nàng.

Phùng Băng, không phụ mẫu, lớn lên trong nghèo khổ... những thứ Phùng Băng trải qua vô cùng cay nghiệt, chính vì thế mới có Phùng Băng mạnh mẽ, phóng khoáng, thẳng thắn... từ nhỏ hay khóc thì lớn lên cười tươi, hoạt bát. Khi tiếp xúc với Phùng Băng thì Phùng Băng đem lại cảm giác thoải mái cho người ta.

Phùng Băng có mong muốn gả cho người giàu có, cơm áo gạo tiền không lo, hiện tại đã thực hiện được.

Nàng vui thay.

Haizz... nàng khi nào mới như Phùng Băng? Hoàn thành mong muốn đây?

Lúc nàng ôm mắt suy nghĩ là lúc bên ngoài có tiếng động.

Nàng nghe thấy vội vã xuống giường, bước ra khỏi phòng... Xa xa thấy được bóng hán lão đảo, rõ ràng là say rồi.

Nàng khẽ cau mày, sau bước đi về phía hán...

"Ân? Huỳnh làm sao?"

"Không..."

"Huỳnh đi không vững, để muội dìu huỳnh?"

"Được."

Nàng chưa bao giờ thấy hán say cả, nên ngạc nhiên, có chút lạ lẫm.

Nàng thấy hán say nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo... khi nàng hỏi hán vẫn trả lời được. Lúc nàng đưa hán vào phòng rồi chuẩn bị đi ra thì bị hán kéo lại.

"Gia Nhi."

"Ân?"

"Ta thích muội."

"Hả? Huỳnh nói thật!"

"Ừ."

"Vậy... "

"Ồ với ta đêm nay."

Là câu nói ta thích muội làm tim đập rộn ràng như pháo nổ, là hán đưa tay ôm trọn nàng vào lòng.

Tựa như mộng đẹp đêm khuya lại chân thật như ở thực tại, làm nàng xao xuyến không thôi.

Vui mừng, hạnh phúc bùa vậy, như cơn gió lùa thổi mãi...

"Ân... muội thật sự hạnh phúc!"

...

[Còn phần 2]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tân nương của ai? 2

Tân Nương Của Ai?

Ngày sáu tháng năm.

Hạ quốc đốt pháo, chúc mừng đại hôn của tam vương gia.

Tân nương xuống kiệu, bước vào cửa lớn vương phủ.

Hi phục trên người tinh xảo, bắt mắt từng đường kim mũi chỉ tỉ mỉ kì công, người nhìn lóa mắt khen ngợi theo lời chúc phúc.

"Phùng Băng, chúc ngươi cùng tam vương gia trăm năm hảo hợp!"

"Băng, chúc muội cùng Yên bên nhau đến răng long đầu bạc."

"Gia Nhi, Ân, đa tạ hai người nha! Ta cũng chúc hai người sớm thành phu thê!"

...

Sớm thành phu thê...

Nàng cũng mong như thế, mong trở thành thê tử của hắn, mong cùng hắn kết phu thê... Lời thích đều đã nói ra, sớm đã bên nhau rồi, chỉ còn mong hắn hỏi lấy nàng thôi.

...

Ngày mười tháng chín.

Ngày hôm nay là sinh thần của nàng cũng là ngày nàng vui nhất..

Hắn đã chuẩn bị những món nàng thích, nơi ấy hắn bày biện thật đẹp... cánh hoa anh đào bay bay phiêu lãng rồi đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng, thêm ánh sáng mờ ảo của trăng trời đêm sao chiếu rọi xuống một mảnh, trông lung linh huyền ảo như mộng.

"Gia Nhi, sinh thần vui về."

"Ân... huynh... Cảm ơn huynh!"

"... Tiểu Nhi, muội đồng ý gả cho ta không?"

"Huynh nói gì?"

"Muội nguyện ý gả cho ta được không?"

"... Muội..."

"Muội có thể suy nghĩ kĩ rồi đáp, ta chờ."

...

Nhận được lời hắn nói... thế nhưng nàng lại đắn đo, tuy đây là nàng mong muốn mà nàng thấy nó sao nhanh quá...

Khi nghĩ lại thì nàng cảm thấy không nhanh... bởi tám năm nàng đợi chờ rồi, không có gì nhanh cả.

Vậy nên nàng đồng ý... gả cho hắn...

Chỉ là nàng sẽ không thể nào trở về với phụ hoàng, trở về Dạ quốc được, vì nàng chọn hắn, tám năm không trở về, Dạ quốc vốn đã truyền tin rằng nàng Tam Công Chúa Gia Nhi đã chết.

Đúng thế, giờ nàng chỉ có mình hắn thôi.

Không có ai cả.

...

Ngày mười một tháng mười một.

Ngày nàng mặc hi phục đỏ thắm... khăn hi trên đầu, theo tiếng pháo nổ bước lên kiệu hoa...

Qua cửa lớn cùng hắn báai đường...

Nhưng nửa chặng đường kiệu hoa dừng lại, người đến báo...

"Gia Nhi cô nương... Ân thân y vừa rời đi, nói là thành hôn hôm nay hoãn lại. Hình như vì Tam vương phi đột nhiên phát bệnh."

"Người nói Phùng Băng phát bệnh?"

"Đúng thế!"

Thành hôn hoãn lại, lòng có chút tiếc nuối cùng khó hiểu... bởi ngày vui chính mình chưa trọn, khó hiểu vì Phùng Băng vẫn luôn khỏe mạnh tại sao lại phát bệnh?

Chẳng lẽ mới bị? Đúng rồi, mấy hôm trước sắc mặt Phùng Băng kém đi rất nhiều...

Ừm... dù sao cũng chỉ hoãn lại, với cả Phùng Băng quan trọng... nàng không nên hẹp hòi.

...

Ngày tám tháng mười hai...

Phùng Băng bệnh vẫn không giảm đi... nàng và mọi người lo lắng không thôi...

Hắn cả ngày chìm trong sách thuốc, tìm tìm kiếm kiếm phương thuốc có thể trị khỏi bệnh của Phùng Băng.

"Tiểu Nhi..."

"Dạ?"

"Chuyện chúng ta sẽ phải gác lại một thời gian..."

"Vâng?"

"Ta tìm thấy phương thuốc chữa bệnh cho Băng rồi... chỉ là nguyên liệu cần có loại cỏ Sắc Quy cực kì hiếm có... Ta phải tới nơi khác để tìm kiếm."

"Muội đi cùng được không?"

"Lần này thì không được, Băng lại cần người bên cạnh, muội ở lại chăm sóc Băng chờ ta về."

"Vâng... Vậy bao giờ huynh đi?"

"Ngày mai."

Sáng ngày tiễn hắn rời đi...

Đối mặt với hắn kiên định, nàng chỉ biết nghẹn ngào tạm biệt. Quay lưng nước mắt vô thức chảy dài... trong lòng cứ thế nặng nề mãi.

...

Hai năm sau...

Hạ đi, Thu đến, Đông qua, Xuân về...

Chờ đợi hần thêm hai năm...

Rất nhiều bức thư gửi qua lại, rất nhiều thuốc đến tay...

Nàng suốt hai năm chỉ bên cạnh Phùng Bằng, xem xét để ý sức khỏe của Phùng Bằng. Thỉnh thoảng đọc bức thư do hần gửi về.

Là khi càng đọc lòng nàng càng trĩu xuống.

Những bức thư nàng đọc đa phần đều là về Phùng Bằng...

Đều hỏi Phùng Bằng thế nào ra sao? Có phải sức khỏe mỗi ngày một yếu không? Rồi dặn nàng phải cẩn thận chăm sóc Phùng Bằng.

Thật sự từng dòng chữ thể hiện lo lắng có cả yêu thương của hần mà nàng thấy kia tựa như hóa dao nhọn nhắm tim nàng rồi đâm vào... Đau trong tim làm nàng tỉnh táo cũng khiến nàng dường như nhận ra một điều...

Hần không thích nàng... hần vốn thích Phùng Bằng..

Phải không?

Hay do nàng nghĩ nhiều?

...

"Gia Nhi, người đừng buồn..."

"Phùng Bằng? Sao người không nghỉ ngơi ở trong phòng? Còn mặc mỏng như vậy?"

"Ta không sao."

"Mặc vào đi."

"Cảm ơn... Gia Nhi. Người lại nhớ Diễm Ân?"

"Nhớ huynh ấy đã thành quen."

"Ta xin lỗi... nếu không phải vì bệnh của ta... Hai người cũng không phải xa cách nhau."

"Phùng Bằng, đừng tự trách... Vì ta với huynh ấy còn cả đời mà. Với cả bệnh của người phải khỏi! Như thế Ân và ta mới an tâm."

"Gia Nhi... có phải người hai lăm tuổi rồi không?"

"Ừm..."

"Người đã dành mười năm tuổi xuân của mình cho Diễm Ân... Đáng lẽ người phải có hạnh phúc từ hai năm trước..."

"Haizz... ta không vội... người chẳng phải nói đợi chờ là hạnh phúc sao? Ta đang hạnh phúc nha!"

"Gia Nhi... người không hề hạnh phúc. Tất cả đều do ta nên người mới như giờ..."

"Phùng Bằng... tất cả là ta chọn! Thôi muộn rồi, đi ngủ thôi."

Mười năm...

Năm năm bằng hữu...

Ba năm theo đuổi...

Hai năm đợi chờ...

Tất cả là nàng tự nguyện.

...

Ngày mười sáu tháng ba.

Chiều hôm ấy hần trở về nhưng nàng không biết.

Khi vào phòng Phùng Bãng mới ngạc nhiên thấy được hấn đang bắt mạch cho Phùng Bãng.

"Ân? Huynh về rồi?"

"Ừ, ta mới trở về."

"Gia Nhi qua đây đem Diễm Ân về đi! Cứ lải nhải bên tai ta! Làm Phùng Bãng ta phiền muốn chết!"

"..."

Nàng nhìn hấn cùng Phùng Bãng nói chuyện mãi, về sau Phùng Bãng mượn có một mồi, đuổi nàng và hấn đi..

Bước chân cùng nhau, không ai nói một lời, lâu sau nàng mới nghe thấy tiếng hấn.

"Tiểu Nhi, muội gầy đi..."

"Không có, muội vẫn thế mà Ân."

"Đừng chối, chẳng phải ta đã nói muội phải để ý cả bản thân mình sao?"

"Muội cảm thấy bản thân hơi mập nên để nó gầy đi một ít."

"Tiểu Nhi không mập."

"Được rồi, là muội không để ý bản thân! Ân, huynh trở về có phải tìm được cò Sắc Quy rồi?"

"Chưa có..."

"Vậy sao huynh trở về?"

"Muội chờ ta lâu như vậy rồi... ta nghĩ nên trở về..."

"Ân? Ý huynh là thành hôn?"

"Đúng vậy."

"Nhưng Phùng Bãng chưa khỏi bệnh..."

"Chúng ta thành thân thì Bãng sẽ vui vẻ hơn, tâm tình của Bãng tốt thì bệnh cũng giảm phần nào."

"... Vậy theo huynh."

Nàng có thể nhận thấy được hấn lấy nàng lần này là vì Phùng Bãng..

Hấn quan tâm Phùng Bãng bao nhiêu nàng rõ, biết Phùng Bãng luôn canh cánh trong lòng chuyện thành hôn kia... thấy Phùng Bãng không vui nên hấn mới đề nghị với nàng như thế... để Phùng Bãng không còn tự trách, canh cánh, nặng nề trong lòng..

Hấn muốn thì nàng đồng ý...

Hấn vui là tốt rồi.

...

Ngày mười lăm, tháng năm

Pháo nổ tung bùng... tiếng kèn vang xa...

Lần nữa thành hôn, hoa thả rơi rơi, kiệu hoa chờ đợi... mang theo hỉ phục trên người.

Nhưng vừa xuống kiệu hoa bước vào cửa lớn thì..

"Ân thần y! Ân thần y! Vương phi nhà ta thổ huyết! Ngất đi rồi!!"

Con gió lướt qua nàng, khăn hỉ rơi xuống... trước mắt chỉ thấy bóng hấn đã ngang qua...

Xoay người thấy được hấn một thân đỏ rực vội vã rời khỏi.

Nước mắt nàng rơi xuống lúc hấn rời khỏi, từng giọt lệ xóa đi phấn hồng trên má, nhòe đi son môi rồi rớt rơi xuống, thấm đẫm khăn hỉ dưới đất.

Không phải... không phải...

Không phải là nàng nghĩ nhiều...

Hắn có thể rời đi không chút bận tâm, không lưu không luyến nàng như là lần trước thì nàng đã rõ ràng.

Tâm hắn không hướng về nàng.

Tâm hắn hướng về Phùng Băng.

Hắn không thích nàng...

Hắn thích Phùng Băng...

Lời hắn nói thích nàng đều là giả dối.

Cái gì quan tâm đều cho có thôi.

...

Hôm đó trời bỗng mưa to...

Hôm đó hi phục ném dưới mưa...

Hôm đó mưa rơi tầm tã mãi...

Như nước mắt nàng chảy dài lâu.

Hôm đó người nói hắn rời đi, nghe đâu có tin tức của cô Sắc Quy...

Hắn gửi lời xin lỗi tới nàng...

Nàng viết một dòng chữ gửi cho hắn.

"À, huynh cứ đi, muội không sao... mau tìm được thuốc để chữa trị cho Phùng Băng."

Dòng chữ ngắn ngủi gửi tới là lúc nước mắt khô cạn...

Điềm Ân... tâm Gia Nhi đã chết hẳn rồi... vì quá đau đớn không chịu được nữa...

Phản tình cảm này... Gia Nhi xin chôn vùi...

Mười năm gì đó coi như gió thổi như mây trôi.

[Hết phần 2...]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tân nương của ai? 3

Tân Nương Của Ai?

...

Ngày tám tháng mười hai...

Xuân năm đó nàng đã gặp được một đại ngốc tử...

Đi dạo bên hồ Hà Phương, đại ngốc tử đứng hái hoa gần hồ đó...

"Hoa này thật đẹp, chắc chắn mẫu thân sẽ thích!"

... Chính là vẻ ngây thơ thuần khiết của đại ngốc tử làm ta ngây người...

Cái dáng vẻ cầm hoa vừa hái rồi cười tươi, khuôn mặt thì lấm lem đất bẩn, vẻ mặt vui mừng như hài tử được kẹo ngọt. Người khác thấy thế chỉ khinh thường ngốc nghếch, còn nàng nhìn chỉ thấy đáng yêu thôi.

Ngắm nhìn đại ngốc tử cười, thời khắc nàng nhìn say sưa thì có ba người nam nhân cao to đi tới vây lấy đại ngốc tử...

"Người đi đâu để bọn ta tìm mãi? Hay người định trốn?"

"Không... không có..."

"Vậy à, vậy khi nào mới trả tiền đây?"

"Vị ca ca này... tiền ta chưa kiếm đủ... trong này có hai lượng... huynh cầm tạm nha!"

"Người đùa lão tử hả? Đánh hấn cho ta!"

Nhìn đại ngốc tử bị vây quanh, nàng thấy được đại ngốc tử run run qua khe hở nhỏ bé.

Nàng đi qua, tự mình tách những người vây quanh, ngăn cản những tên định đánh đại ngốc tử.

"Xin hỏi hấn nợ bao nhiêu?"

"Cô nương à? Cô nương xinh đẹp là gì của tên ngốc này?"

"Bằng hữu, hấn nợ người bao nhiêu?"

"Hai mươi lượng bạc, thế nào? Cô nương định trả cho hấn?"

"Các người nói láo! Chỉ có mười lăm lượng!"

"Câm mồm! Ta đánh bây giờ!"

"Hai mươi lượng, cầm lấy."

"He he... đa tạ! Ngốc tử nhà người hôm nay may mắn đấy! Chúng ta đi."

...

Không biết có phải thấy thương đại ngốc tử hay không mà nàng cứu chàng.

Nhưng cứu xong, nhìn nụ cười của đại ngốc tử dành cho nàng trong lòng bỗng dưng nhẹ nhẹ, dường như nặng nề giảm bớt rồi...

"Tì tì! Đa tạ vì giúp ta! Tặng tì!"

"Tì tì? Ó... Hoa này tì nhận một đóa. đệ đệ, người tên gì?"

"Ta tên Dục Vũ, tì tì còn người tên gì?"

"Tì tên Gia Nhi!"

"Gia Nhi tì tì giúp đệ như thế... nhưng đệ không biết lấy gì để đền đáp tì..."

"Không biết? Tì có ý này, hay đệ lấy thân báo đáp cho tì đi?"

"Hả? Lấy thân báo đáp?"

"Ha ha... Đùa đệ đấy! Sau nếu cần tì sẽ tìm đến đệ! Giờ tì đi đây, tạm biệt!"

Nàng rời đi dưới ánh mắt của chàng, lúc sắp không còn thấy thì nàng quay đầu nở nụ cười với chàng một cái...

Nghe chàng gọi một tiếng tì tì nàng mới ngu ngơ nhận ra bản thân gần hai sáu tuổi rồi, Cười cười một cái trừu đùa chàng, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

...

Lần đầu tiên gặp gỡ...

Trao nàng đoá hoa tươi

Nàng nở nụ cười rức rờ...

Trái tim ta rung động bất ngờ...

...

Ngày ba, tháng ba.

Nàng nhận được thư của hân... chỉ là nàng không đọc, tự mình viết vài dòng cho có rồi viết về sức khỏe của Phùng Bãng, viết xong gửi lại cho hân.

Xong việc ở nhà nàng tới chỗ Phùng Bãng, trên tay cầm đoá hoa chàng tặng, đoá hoa đỏ thắm tươi đã phai màu khô héo từ lâu... Nàng cũng không biết từ khi nào xem đoá hoa này như báu vật của bản thân, nâng niu nó trong tay, dịu dàng vuốt ve.

Phùng Bãng lần nữa thấy nàng cầm đoá hoa đỏ thì kêu một tiếng...

"Gia Nhi, đoá hoa này ngươi cầm ba tháng rồi đi? Rốt cuộc nó đối với ngươi quan trọng cỡ nào?"

"Có sao?"

"Có! Ngươi đã cầm nó suốt! Mỗi khi ngươi buồn chỉ cần vuốt ve nó là ngươi cười vui vẻ!"

"Phùng Bãng, đây không phải của Diễm Ân."

"Sao ngươi biết ta nghĩ gì? Khoan đã! Ngươi vừa gọi Diễm Ân mà không phải Ân?"

"Phùng Bãng, đừng quá kích động."

"Gia Nhi... vì ta đúng không? Vì ta nên ngươi mới như giờ? Ngươi chán ghét ta cũng được bởi là ta sai... nhưng ngươi đừng giận Diễm Ân... nha?"

"Ta không giận huynh ấy... Ta là buông bỏ tình cảm của mình dành cho huynh ấy thôi... lí do ta mệt mỏi, không đủ sức và kiên nhẫn nữa. Phùng Bãng... đừng tự trách hay để ý chuyện giữa ta và huynh ấy, bởi vì huynh ấy không nở thấy ngươi như thế, cả ta cũng vậy. "

"Gia Nhi..."

"Phùng Bãng.. ta tìm được người mới rồi, đoá hoa này là chàng tặng ta đấy! Ta thích nó lắm, mỗi lần thấy nó ta sẽ vui vì nó làm ta nghĩ tới chàng! Phùng Bãng, ta có linh cảm rằng ta sẽ lên kiệu hoa lần nữa và lần này sẽ hoàn hảo mỹ mãn."

"Gia Nhi, ngươi không suy nghĩ thêm sao? Không sợ bản thân hối hận?"

"Hối hận? Ta chỉ hối hận khi phụ lòng phụ hoàng thôi."

"Ngươi thật sự? Đã bỏ đi tất cả để theo Diễm Ân, chờ đợi hơn mười năm để có thể cùng Diễm Ân, hiện tại chỉ còn mấy tháng thôi..."

"Diễm Ân ở trong lòng chỉ có Phùng Bãng... ngươi cũng thấy? Mấy tháng thôi thì sao? Ngày Diễm Ân đi ta buông bỏ hết rồi. Vẫn là câu nói đó, Phùng Bãng, xin ngươi đừng tự trách bản thân mình làm gì."

"Gia Nhi..."

"Đừng nói gì chuyện của ta cho Diễm Ân, cứ để huynh ấy chuyên tâm tìm cô Sắc Quy."

Nàng đã hai sáu tuổi... nàng không muốn lãng phí tuổi xuân của mình thêm nữa.

Nàng chọn thích một gốc tử, chọn gả cho gốc tử...

Vài tháng tới nàng sẽ cùng chàng, Được Vũ bồi đắp tình cảm..

Cho đến sinh thần của nàng, để ngày đó là ngày nàng gả đi.

...

Ngày một tháng năm.

Hôm nay nàng là ngày nàng tới nhà chàng..

Cùng chàng nắm tay tới đường nhỏ, đi qua đường nhỏ nàng thoáng được những nhà mái rom... cũ nát, sau chàng đem nàng đi đến trước cửa gỗ, chàng mở

cửa rồi dẫn nàng vào trong.

Một nữ nhân trung niên đi tới... trông bà ấy gầy gò, yếu ớt...

Chàng thấy bà ấy thì lo lắng đi tới dẫu...

"Mẫu thân... sao người ra đây? Người còn rất yếu... mau mau vào."

"Tiểu Vũ, hôm nay Gia Nhi cô nương đến, mẫu thân muốn tiếp đón cô nương ấy."

"Bá mẫu không cần như vậy ạ, Vũ Vũ, để ta giúp chàng một tay."

Nàng chỉ cần một người trong lòng có riêng nàng, không thêm một ai, còn đâu nàng tự mình lo được.

Ấm áp tình cảm phu thê, có con cái, phụ mẫu nàng sẽ phụng dưỡng tận lực.

...

Ngày mười tháng chín.

Sinh thần của nàng đến rồi... Tự mình mặc lên hỉ phục đỏ thắm, trang điểm thật đẹp, phủ khăn hi lên đầu.

Lần ba gả đi nhưng là gả cho người khác...

Lần ba gả đi là hoàn thành mỹ mãn.

"Nhất bách thiên địa."

"Nhị bách cao đường..."

"Phu thê giao bách..."

"Đưa vào động phòng!"

...

"Nương tử?"

"Ừm?"

"Giờ chúng ta làm gì?"

"Chàng vén khăn hi của thiếp lên đi."

Soạt...

"Giờ chúng ta uống rượu giao bôi."

"Sao cay quá... ta không uống đâu!"

"Xi... Vũ Vũ, chàng cố gắng uống hết. Lát nữa còn phải sinh bảo bảo nha~~ Không phải chàng mong thiếp sinh bảo bảo cho chàng sao?"

"... Nhưng cay lắm!"

"Vũ Vũ..."

"Được rồi ta uống! Nương tử đừng khóc!"

...

"Vũ Vũ... chàng thích thiếp không?"

"Có..."

"Chàng thật sự thích thiếp?"

"Ta... không chắc... chỉ là thấy nàng tìm ta đập rất nhanh luôn, mẫu thân bảo đấy là ta thích nàng..."

"Vũ Vũ... sau này chàng chỉ được có mình thiếp, không được lấy thêm thích thêm ai cả."

"Tại sao? Khoan đã! Nương tử, nàng sao cỏi y phục của ta? Ừm..."

...

[Năm mới đến rồi >< Pi chúc các chế năm mới vui vẻ, mạnh khỏe, có một năm may mắn, có nhiều lì xì! Mọi việc đều như ý!]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đôi Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tân Nương Của Ai? 4 [HẾT]

Tân Nương Của Ai?

Ngày tám tháng một.

Ngày nàng đến thăm Phùng Băng...

Bệnh của Phùng Băng đã đỡ hơn... nghe đâu đã tìm được cô Sắc Quy, hẳn đang trên đường trở về...

Đúng rồi, nàng mang thai được hơn hai tháng, chính là biết nàng mang thai và có được cuộc sống mình muốn thì Phùng Băng vui vẻ, bớt đi tự trách trong lòng.

Chính là nàng được chàng đưa tới thăm Phùng Băng, chàng vì lo cho nàng cùng bảo bảo trong bụng, chàng đưa tới rồi chàng còn dặn dò giờ đến đón nàng. Lúc vào phòng Phùng Băng không ngờ tới lại gặp được hắn vừa trở về.

Đối mặt với nhau, ánh mắt chạm nhau... với nàng là lướt qua, với hắn là ngò vức.

"Phùng Băng "

"Gia Nhi tới rồi? Người đâu lấy ghế ra."

"Áy, Diễm Ân, huynh trở về rồi?"

"Ừ, Tiểu Nhi muội vẫn tốt chứ?"

"Muội rất tốt."

Thật sự rất tốt... đã gần như quên đi quá khứ kia.

...

Nàng vẫn như thường lệ ngồi nhìn hắn cùng Phùng Băng nói chuyện, lúc lâu nàng nhìn ra ngoài trời nghĩ nghĩ đến giờ chàng tới đón rồi nên nàng đứng dậy.

"Phùng Băng, đến giờ ta phải về, hôm khác ta đến thăm ngươi tiếp."

"Ừm, được, để ta kêu người đưa ngươi đi."

"Thôi không sao, ta đi được mà."

Nàng từ chối đề nghị của Phùng Băng rồi quay qua nhìn hắn, nàng nở nụ cười coi như tạm biệt rồi xoay lưng đi khỏi.

Bước ra khỏi vương phủ nàng đã thấy được bóng dáng chàng chạy tới... khoe miệng bất giác cong lên.

"Nương tử!"

"Vũ Vũ, chàng luôn đúng lúc!"

"Đến đón nương tử thì phải đúng lúc, không thể nào để nương tử đứng lâu mỏi chân."

"Phi... Vũ Vũ khéo quá! Được rồi, chúng ta về nhà, đừng để mẩu thân chờ."

"Ừ ừ, ý, nương tử cẩn thận vấp!"

...

Ngày tám tháng một.

Hắn trở về từ nơi xa...

Hắn đã tự nhủ lần này trở về sẽ bù đắp cho người đã vì hắn rất nhiều...

Người đó đã dành hơn mười năm cho hắn, vứt bỏ tất cả để theo hắn...

Luôn nghe theo hắn... ngoan ngoãn bên cạnh...

Lúc cần luôn gọi tên hắn: "Ân."

Nàng là người theo hắn vượt qua bao gian nan, khó khăn, nguy hiểm hơn thế là sinh tử...

Nàng không bỏ mặc hắn mà chỉ có quan tâm lo lắng..

Bên cạnh nàng hắn thấy bình yên...

Hắn cho rằng hắn cùng nàng sẽ mãi như bằng hữu, cho đến một ngày hắn nghe được nàng nói thích hắn...

Hắn ngạc nhiên... nhưng hắn không từ chối cũng không chấp nhận.

Bởi hắn có người mình thích, dù người đó chưa thích hắn nhưng hắn vẫn còn hi vọng bởi người đó chưa hề thích ai.

Mãi cho đến một ngày, bức thư gửi đến... trong thư người đó viết là sắp gả đi...

Đúng, hắn hết hi vọng rồi...

Trái tim đau như bị dao cắt... hắn chỉ biết uống rượu, say rồi sẽ không cảm giác gì nữa... nhưng là hắn không say!

Uống bao nhiêu cũng vẫn tỉnh.

Trở về thấy được nàng... dịu dàng quan tâm, là nàng xưa đi cảm giác đau đầu kia... Ma xui quỷ khiến hắn nói thích nàng rồi ôm lấy nàng nói nàng ở lại với hắn.

Sau chính là những ngọt ngào mà nàng tạo nên...

Cả hai bên nhau rất vui vẻ... rất vui...

Khoảng thời gian ấy thật sự đẹp dễ... nhưng trong hắn vẫn hiện hữu bóng dáng người đó... không quên được.

Về sau nữa... ngày sinh thần của nàng... hắn đã hỏi nàng có đồng ý gả cho hắn hay không...

Hắn lúc ấy nghĩ rằng, không ai thích hợp với hắn ngoài nàng... lấy nàng về sau hắn có thể thích, yêu nàng...

Nàng đồng ý...

Ngày thành hôn, cái ngày trọng đại, đáng lẽ nên vui vẻ hoàn mỹ nhưng nửa đường hắn nghe được người kia ngất đi... lúc đó hắn bắt mạch hắn phát hiện người đó bị bệnh nặng... rất khó chữa trị...

Lúc ấy hắn lo lắng, đau lòng, tìm cách chữa trị...

Hắn bỏ quên nàng đến khi tìm được cách...

Hắn đã nói chuyện với nàng...

Hắn bảo nàng chờ hắn...

Chờ hắn tìm thấy nguyên liệu chữa bệnh rồi sẽ lấy nàng.

Hai năm...

Hắn trở về vì một bức thư của người đó... Người đó tự trách vì chuyện bản thân đã làm hỏng chuyện tốt giữa hắn và nàng.

Mong muốn hắn trở về, chuyện chữa bệnh tính sau...

Và khi hắn trở lại người đó nói đã sắp xếp xong mọi thứ để thành hôn... người đó muốn bù đắp một lễ thành hôn hoàn chỉnh.

Là từ chối không được... hắn mới đáp ứng... cũng nói với nàng.

Như hắn đã nói, nàng rất nghe lời hắn nên nàng gật đầu đồng ý.

...

Lần hai thành hôn này... lúc sắp thành rồi thì... người đó lại lần nữa phát bệnh. Hắn thêm một lần bỏ rơi nàng...

Để nàng mang hi phục đó thấm bơ vơ... để khăn hi rơi trước cửa lớn.

Hắn biết nàng đã ngồi trước cửa lớn, ôm mặt gào khóc...

Hắn cũng biết nàng thương tâm, tức giận vứt đi hi phục vào màn mưa.

Nhưng hắn không đến bên nàng an ủi và nói lời xin lỗi, hắn chỉ có thể nhờ người truyền lời đến nàng trước khi rời đi tìm nguyên liệu chế thuốc chữa bệnh.

Sau nhận được thư của nàng hắn mới thấy an tâm.

May mắn nàng không giận hắn...

...

Hơn một năm sau, ngày tám tháng một hiện tại...

Hắn trở về... hắn đã thấy nàng, thần sắc hồng hào, không gầy nữa... nhìn hết hắn biết nàng chăm sóc bản thân tốt hơn lúc trước.

Và nàng dường như đối với hắn đã thay đổi.

Hững hờ, xa cách... hắn không rõ nữa...

Chờ khi bệnh của người đó chữa khỏi rồi hắn mới trở về nhà...

Chỉ là... không có nàng, vẫn là nơi đầy thuốc đang phơi, cỏ cây xanh tươi mà hắn không thấy nụ cười nàng mỗi khi hắn về, chỗ nàng hay đứng chờ đã không có nàng từ bao giờ?

Căn phòng của nàng mạng nhện đã giăng đầy...

Những bức thư hắn gửi vương vãi trên đất, nhật từng bức thư đều thấy không có vết tích động vào, nguyên vẹn hoàn hảo.

Hắn phát hiện chỉ có riêng căn phòng của nàng bừa bộn, ngoài ra các nơi phòng khác đều sạch sẽ.

Hắn sau đó chờ đợi nàng về, nhưng mãi không thấy...

Một ngày

Hai ngày

Ba ngày...

Bốn, năm, sáu, bảy ngày.

Hắn vô cùng khó hiểu vì sao như vậy. Tự hỏi nàng ở đâu? Làm gì?

Tại sao Hắn tìm khắp mà không thấy nàng đâu?

Sáng sớm hắn tới hỏi người kia về nàng, ngay lúc đứng trước cửa phòng hắn đã nghe được...

"Gia Nhi... Diễm Ân đã về, người tính khi nào nói với Diễm Ân chuyện của người?"

"Khi nào vô tình gặp thì lúc đó nói."

"Tại sao?"

"Ta không rảnh tìm huynh ấy nói chuyện."

"Người có lo lắng gì về đại ngọc tử kia không? Nhớ hẳn biết chuyện..."

"Ta đã nói cho Vũ Vũ cùng mẫu thân biết rồi."

"Hả?"

"Có những chuyện nên nói ra, để sau không có khó hiểu khúc mắc rồi xảy ra hiểu lầm."

"... Gia Nhi... lần này người thật sự chú trọng..."

"Ta chỉ muốn giữ những thứ ta có hiện tại. Nam nhân trong tim có ta, chiều chuộng, bảo vệ lo lắng ta. Mẫu thân hiểu ý, hiền hòa với ta, mọi thứ đều đáng để trân trọng, giữ gìn."

"Gia Nhi thật sự thay đổi... không còn là Gia Nhi trước kia luôn luôn im ắng, trầm lặng, hay buồn bã vì Diễm Ân. Haiz, ta thấy có lẽ Diễm Ân với người đã không là gì. Đáng tiếc."

"Diễm Ân là quá khứ đau thương và ngu ngốc của ta, và ta Gia Nhi đã chôn vùi đi nó rồi... Quả thật đáng tiếc, tưởng rằng sẽ chung một hướng, ngờ đâu chỉ chung một đoạn đường thẳng dài, đến ngã rẽ, mỗi người mỗi hướng mà thôi."

...

Ngỡ ngàng lại xót xa...

Thiếu nữ năm xưa đã trưởng thành... trong sự vô tâm hắt hủi ban.

Vào lúc nào đó đã như sâu nhỏ phá kén hóa bướm bay đi lúc nào hẳn chẳng hay biết.

"... Tiểu Nhi... giờ thì ta biết... muội vì sao trong thư viết về muội lại ít đi... ra là muội sớm từ bỏ ta rồi."

"Luôn nghĩ rằng về sẽ bù đắp cho muội... nhưng không ngờ... muội đã không cần ta, trong tim muội đã thiếu đi bóng ta rồi."

"Nếu được chọn lại... ta sẽ chọn lễ thành hôn của chúng ta được hoàn thành trước... nhưng thôi... mọi chuyện là không thể nào... ta đành chờ đến kiếp sau."

[Hết Truyện.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đòi Mất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Người không cần vẫn thương nữa?

Người Không Cần Vẫn Thương Nữa?

Vẫn Thương...

Nàng là xấu nữ dung nhan bị hủy hoại lại chẳng có tài gì... một tay bị phế bỏ... thân thể nàng từng bị những tên ăn mày trà đạp cường bức, bị phụ mẫu vứt bỏ, trở thành phế vật, hơn cả phế vật! Nàng là kẻ thấp hèn nhất Phường Quốc này, đến một ăn mày cũng có thể ức hiếp nàng được.

Bị người ghét, người chán... phi nhỏ giẫm đạp!

Vẫn Thương nàng giờ đây thâm trầm... kết cục này nàng nhận! Vì tất cả đều do nàng tạo mà!

...

Năm đó nàng mười ba tuổi, thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc... trong sáng, lung linh như sao trên trời, phụ thân cưng chiều sủng ái, mẫu thân yêu thương...

Nàng tiểu thư duy nhất của Vãn gia, nữ nhi thượng thư... luôn kiêu ngạo và ngẩng cao đầu chẳng sợ gì cả, muốn làm gì liền làm cái đó, không thích thì vứt bỏ. dù có phạm sai vẫn có phụ thân che trở...

Nàng vô pháp vô thiên, ngang tàn khinh người... đã có bao nhiêu người sợ hãi cùng thù hận nàng nhưng vẫn phải chấp nhận tươi cười khi thấy nàng?

Đúng vậy, nàng là kẻ điêu ngoa, xấu xa, độc ác! Tính cách còn người hoàn toàn trái ngược với gương mặt xinh đẹp nhu hòa của nàng...

Nàng cứ độc ác mãi cho đến khi nàng thích hắn...

Phong vương gia, Hạ Diễm chiến thần lãnh huyết vô tình trở về sau năm năm trấn thủ biên cương.

Gương mặt tuấn lãng, vẻ mặt không có một xúc cảm nào ngoài băng lạnh ngàn năm của hắn làm nàng từ lần gặp đầu tiên đã thích, ái mộ hắn.

Nàng muốn hắn?

Nàng phải gả cho hắn?

Hắn sẽ là phu quân của nàng?

Đúng!

Nàng nghe người ta nói hắn thích nữ tử thiện lương? Ôn hòa với tất cả mọi người! Luôn giúp người khổ nạn.

Nàng xoay người tươi cười nhu hòa: "Vị bà bà này? Có cần ta giúp gì không?"

"Mau đem ngân phiếu cho người ăn mỳ kia."

"Áy, lão bà ngà rồi! Để ta đỡ người dậy!"

Nhiều lần trước hắn giúp người, nhưng hắn chẳng để ý nàng...

Nàng vẫn không bỏ cuộc, vứt bỏ quy củ, thanh danh nữ tử, mặt dày không biết xấu hổ lao đến quan tâm hắn, học may vá thêu thùa, nấu ăn, trù nghệ, những thứ nàng từng ghét bỏ nhất cũng học!

Học để tự tay may vá y phục cho hắn, học để nấu những món hắn thích ăn!

Nàng đã từng li từng tí để ý hắn, cố để hắn liếc nhìn nàng!

Ba năm sau.

Thời gian ba năm ấy nàng đã được hắn nhìn... hắn đã cho nàng một chút ánh mắt, chút cảm xúc khác ngoài băng lạnh.

Nàng tưởng rằng cố gắng của mình đã sắp thành vậy mà cuối cùng...

Là nàng làm tương?

Người hắn để ý hết thấy không phải nàng! Mà là nha hoàn bên cạnh nàng.

Tại sao chứ? Tại sao!!

Ba năm của nàng rốt cuộc trở thành cây cầu qua sông, đá kê chân cho người khác ư?

"Từ Ngọc! Ta đối với ngươi xưa nay không tệ mà? Vì sao? Vì sao ngươi làm vậy!!!" Tiếng nàng thật lớn, hung hãn nhìn nữ nhân quý gối trước mặt, đầu không dám nâng lên, thân mình run run quý dưới đất lạnh băng, trông nhỏ nhắn yếu ớt làm người thương tiếc.

"Từ Ngọc không có... Từ Ngọc chỉ là vô tình cứu một người... chỉ là vô tình học lén tiểu thư nấu ăn... Từ Ngọc thật sự không có gan quyến rũ vương gia đầu tiểu thư!" Giọng Từ Ngọc nghẹn ngào, đầy uy khuất sợ hãi, trong lời nói dường như không có nửa phần dối gian.

"Vô tình ư? Ngươi vô tình cứu được Hạ Diễm trong lúc huynh ấy bị thương ta không có ý kiến! Nhưng ngươi vì cái gì nói đồ ăn ta nấu hàng ngày cho huynh ấy đều là ngươi nấu? Còn dám nói ra ta lúc trước như nào trước mặt huynh ấy? Còn nói cái gương mặt, thân thể này của ngươi bị ta đánh?"

"Ta hỏi ngươi! Ta đánh ngươi khi nào!" Nàng tròn mắt, đưa tay nâng cằm Từ Ngọc lên, để gương mặt thanh tú của Từ Ngọc cùng dấu tay trên mặt Từ Ngọc hiện rõ.

"Nô ti... nô ti..." Từ Ngọc hai tay nắm chặt góc áo, không biết đáp trả như nào, chính mình biểu hiện ra uy uy khuất khuất thật nhiều.

"Nếu ngươi thích nói dối, thích tự ngược bản thân như thế, bỏn tiểu thư ta sẽ giúp ngươi một tay! Đã mang danh ngược đãi ngươi rồi thì bỏn tiểu thư liền như cái danh ngươi tặng! Hôm nay ta cho ngươi nếm thử, thế nào là ngược đãi!" Nàng cao giọng, ánh mắt hung tợn nhìn Từ Ngọc.

Lấy ra roi da đã lâu không dùng đến, vung tay hướng khuôn mặt Từ Ngọc..

Vút... Chát.

Hai tiếng đặc sắc của roi da vang lên, theo tiếng hét đau đớn của Từ Ngọc...

"A...."

"Ta cho tiện nhân dối trá ngươi đau chết luôn!" Nhìn Từ Ngọc đón đau che mặt, sợ hãi lui lại lắc đầu trong mắt lệ chảy dài, nhìn tay nàng nâng lên lần nữa...

Nàng độc ác...

Nàng vô tình...

Nàng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Nhưng nàng có thể vì hân thay đổi, ba năm thiện lương, giúp đỡ người!

Nàng cũng có thể vì hân mà hiện tại ác độc lần nữa! Đánh người không nương tay!

Là hân nói: "Bỏn vương từ trước tới giờ không thích ngươi! Để ngươi tùy tiện là vì nể mặt thượng thư!"

Là hân dọa: "Bỏn vương cấm ngươi không được hành hạ Ngọc nhi, nếu không hậu quả ngươi không nhận nổi đâu!"

Là hân khinh thường, chán ghét: "Ngươi đừng tưởng rằng giả vờ hiền hòa, giúp người là ngươi có thể xóa sạch những gì ngươi làm lúc trước!"

Là Từ Ngọc này đã sau lưng nàng nói: "Vương gia... người đừng gần nô tì nữa... tiểu thư không vui đâu!"

"Thật ra trước kia tiểu thư không tốt... đều đánh người khác vô lý, nhưng tiểu thư từ khi ái mộ vương gia liền thay đổi! Tiểu thư thật sự thích vương gia người nên mới thế đó! Nô tì thật sự không muốn phá vỡ!"

"Đồ ăn này... thật ra là do nô tì nấu cả... vương gia xin đừng giận tiểu thư!"

Đúng vậy! Nàng hận tiện nhân này! Hồi hận lúc trước đã đối xử với nàng ta tốt! Trang sức, y phục, có gì tốt đều cho nàng ta! Coi nàng ta như tí muội thân sinh... Vậy mà nàng ta đối với nàng như thế ư?

Nếu nàng ta thích Hạ Diễm, nàng cũng chẳng ngại gì còn có thể giúp nàng ta! Vì với nàng, nam nhân tam thê tứ thiếp đều bình thường!

Mà Từ Ngọc? Nàng ta giả bộ tốt bụng trước nàng sau lưng thì tính kế nàng! Làm người nàng thích chán ghét nàng! Chuyện tốt của nàng đều bị phá hỏng bởi Từ Ngọc!

Nàng vừa hận vừa thương tâm!

Vì sao? Ba năm với nàng mà hân Hạ Diễm chút niềm tin, tình cảm cũng chẳng cho nàng?

Mấy lời nói kia của Từ Ngọc làm hân ghét nàng!

Chỉ cần nghĩ tới đây tim nàng lại nhói lên, thật sự đau lắm

Bao nhiêu hi vọng, cố gắng của nàng đều vì sự chán ghét hân mà biến tan...

...

"Vấn Thương!" Tiếng quát của Hạ Diễm vang lên, hân xuất hiện trước cửa rất nhanh nhìn thấy roi da rơi xuống trên người Từ Ngọc.

Tức giận, phẫn nộ, đau lòng nơi đáy mắt hân lộ rõ.

"A..." Hai tiếng thét đón đau đồng loạt vang lên...

Cánh tay vung roi của nàng đã bị chủy thủ bén nhọn đâm xuyên qua, thật nhiều máu bắn tung, máu tươi như mưa mà chảy xuống.

Nàng ngơ ngác nhìn tay mình... rồi nhìn đến nam nhân vót vào, ôm lấy Từ Ngọc đáng thương khóc kia.

Hân thâm trầm nhìn nàng, lạnh lùng cất giọng: "Vấn Thương, hay cho một nữ nhân ngu ngốc! Cứ chờ mà nhận lấy hậu quả đi!" Hân nói rồi bẻ ngang Từ Ngọc lên, bước chân rời đi nhanh chóng.

...

Hậu quả?

Chỉ có trời biết đất biết hậu quả hân nói là như nào...

Cánh tay bị hấn vô tình dùng chủy thủ xuyên qua vẫn chưa khỏi liền bị phế bỏ...

Nơi ẩm ướt, u tối hôi thối ngày đó... Nàng bị treo ngược lên, bị thuộc hạ hấn phải đến tra tấn, roi da quất mạnh vào da thịt trắng nõn của nàng, tạo nên vô vàn vết thương rỉ máu, y phục bị cởi bỏ cho một đám nam nhân chiêm ngưỡng... Ba ngày bị tra tấn, cảm giác đau đớn lan truyền khắp người, tuyệt vọng khổ đau dâng trào, gào thét thê lương vô vọng...

Dung mạo của nàng cũng bị hủy đi... thế nhưng vẫn chưa hết, nàng bị vứt vào rừng, theo nàng là những tên nam nhân vô cùng bẩn thỉu... Từng tên từng tên một lại gần nàng, thô bạo điên cuồng xé y phục của nàng, một chút rồi một chút... dâm tà sờ soạng sau đó mạnh mẽ tiến vào hạ thân của nàng... Tiếng hét nàng đã vang khắp rừng...

Trong sạch của nàng đã hủy rồi...

Ha... ha... ha...

Nhìn lại bản thân mình sau hai đêm bị cưỡng bức.. nàng ghê tởm chính mình...

Sau đó nàng trở về Ván phủ... chính là cửa lớn vẫn mở mà nàng đã không vào được rồi...

"Tiểu thư của Ván phủ không phải Ván Thương mà là Ván Từ Ngọc."

Lời nói của chính người trong phủ nói với nàng...

Tại sao?

Phụ mẫu của nàng... Ván gia này là nhà nàng cơ mà?

Những người từng cười lấy lòng nàng, sủng ái nàng...

Vì sao họ đều xua đuổi nàng vậy?

Có ai nói cho nàng biết không?

Cuối cùng thì nàng cũng nhận ra... mọi việc đều là hấn!

Là hấn đứng sau việc này!

Hấn không để cho nàng chết dễ dàng, hấn muốn nàng sống không bằng chết, để nàng thấy được sự sủng ái nàng từng có giờ thuộc về Từ Ngọc! Nữ nhân hấn yêu kia!

Muốn để Từ Ngọc thấy nàng chịu sự khi dễ, phi nhử của mọi người bởi những tin đồn nhảm về nàng...

Đêm mưa tầm tã, những cơn gió lạnh thay nhau nổi lên, đứng trong màn mưa nàng dờ khóc dờ cười, bước đi xiêu vẹo nghiêng ngã, y phục bẩn thỉu, rách rưới bộ dạng như kẻ điên, miệng thì lầm bầm: "Hạ Diễm.. Ván Thương ta đời này sai lầm khi thích người, sai lầm đặt người trong lòng nâng niu... hậu quả, kết cục này... Ván Thương ta nhận! Nhưng một khi ta chết, ta sẽ dùng hơi thở cuối cùng nguyện rửa người... ba đời ba kiếp không sinh được con... không có con cái... không có con cái..." Ngã xuống đất lạnh băng, mặc gió thổi vù vù bên tai, mặc giọt mưa rơi xuống mặt hòa cùng nước mắt cuối... nàng nhắm lại mắt mình...

Nàng không còn thích Hạ Diễm nữa...

Nàng hận hấn! Ván Thương nàng hận Hạ Diễm! Hận đến xương tủy!

[Hết Phần 1, muốn có phần hai chứ? Nói ra nội dung tình tiết mà mình mong muốn ở phần bình luận, ta sẽ đọc và nghĩ xem có nên ra phần hai không nha!!!!]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đói Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người không cần ván thương nữa? 2

Người Không Cần Ván Thương Nữa?

Hạ Dự...

Chàng là kẻ ngốc nhất Phường quốc, chính là một tên đại ngốc tử, trí thông minh của chàng chỉ bằng hải tử sáu tuổi... vốn dĩ chàng là một kẻ tầm thường mà thôi vậy mà dùng một cái thân phận của chàng biến đổi, thành vị cao cao quý quý, Thái tử mới của Phường quốc!

Vì mẫu thân năm xưa là phi tử hoàng đế sủng ái nhất, năm đó mẫu thân mang thai chàng thì đột nhiên mất tích... hai năm sau tìm được... là hiện tại đây... mẫu thân và chàng được đón vào hoàng cung, một tháng sau đó chàng một đại ngốc tử trở thành thái tử, một cái chiếu cáo thiên hạ! Mặc cho sự phản đối của các quần thần và dân chúng Phường quốc.

Chàng đến với nàng có lẽ là tình cờ, cứu giúp nàng là vì đôi mắt nàng khiến chàng có một cảm giác lạ lẫm, tính cách của nàng làm chàng yêu thích...

Không biết từ khi nào một ngốc tử như chàng đã chìm vào tình cảm nam nữ...

"Dự Dự không thể chữa được gương mặt của nàng cùng những vết sẹo trên người nàng... nhưng Dự Dự có thể chữa lành được trái tim rỉ máu của nàng... Một lần thôi... tin tưởng Dự Dự đi?"

...

Ngày đó Chàng là ngốc tử, thân phận là thái tử, có phụ hoàng che chở. Chàng tính tính trẻ con không hiểu gì, chỉ có ngây thơ hoạt bát, ngốc ngốc chơi đùa, ngày đó buồn chán quá nên trốn cung ra ngoài, dự định chơi thật vui ngoài trời đồ mưa lớn...

Chàng: "... " Phì phì phì!

Tại sao vô duyên như thế? Mưa lúc nào không mưa, đi mưa đúng lúc Dự Dự chạy ra ngoài chơi chứ!

"Trời cao kia! Nếu ông không ngừng mưa, Dự Dự sẽ ở đây bắt đền ông mãi đấy!"

Chàng đứng giữa đường, không quản mưa rơi ướt hết người mình tay chỉ trời cao, miệng chu chu tuôn từng câu chữ, bộ dạng vẻ mặt lộ rõ hung hãn, trắng trợn đe dọa trời cao.

Trời cao: "... " Đại ngốc tử lá gan không nhỏ! Dám đe dọa trời cao? Không sợ sét đánh cho tóc dựng ngược, mặt đen như nhọ nồi sao?

Không đúng! Đã là đại ngốc tử thì biết cái rắm gì đâu nhờ? Trời cao bao dung, rộng lượng không so đo với Đại Ngốc Tử nhà người!

Chàng đang hăng say dọa nạt, uy hiếp trời cao thì đột nhiên gió lạnh thổi qua, cảm giác lạnh lạnh bao quanh người nên chàng ngừng lại cái miệng nói nhiều của mình, tay ôm lấy bản thân thì phát hiện đã ướt sũng từ khi nào...

"Hu hu... ướt thế này rồi sao? Kiểu này về mẫu thân thấy thì Dự Dự sẽ bị đánh! Cũng tại ông đó trời cao vô duyên!"

Hự... chẳng nào trời cũng mưa, người cũng ướt rồi, chẳng có gì vui để chơi, vẫn là trở về thôi, rồi đi chưa lâu lắm không chừng chưa có ai phát hiện ra, lúc ấy nói dối một chút là chàng chỉ bị một tội thôi!

Nghĩ nghĩ Chàng hậm hực một tiếng, xoay người định đi trở về hoàng cung, ánh mắt vừa chuyển động thì mơ hồ thấy sau hạt mưa rơi phía xa xa có một đồng gì đó ở dưới đất đang hơi động, dự định trở về của chàng lập tức tan biến, cất bước chân theo tò mò của mình hướng cái 'Đồng' gì đó phía xa đi qua.

Lại gần đồng nằm trên đất, chàng ngửi thấy một mùi hôi từ đồng kia nhưng vẫn ngửi được, chưa đến nỗi bịt mũi, chờ khi mất thấy toàn bộ cái 'đồng' chàng đã biết đây là 'người' nha!

Khoảng khắc chàng nhìn gương mặt xấu xí của nàng, điều đầu tiên chàng chăm chú chẳng phải mấy vết sẹo ghê người mà là đôi mắt nàng, nhìn vào đôi mắt đen vô hồn, tối tăm mịt mờ như bầu trời hiện tại vì mưa mà âm u, đôi mắt nàng đang dần nhắm lại... sự mệt mỏi, tuyệt vọng, buồn thương ở trong mắt hiện rõ ràng tựa như trăng rằm...

Chàng không hiểu những thứ hiện ra trong mắt nàng, chỉ là thấy nó quen thuộc, nó giống như lần đầu tiên chàng thấy khi chàng sinh ra, ánh mắt của mẫu thân lúc đó... chỉ là nó không đen tối như mắt nàng hiện tại...

Bỗng dưng một cảm xúc xa lạ dâng lên trong lòng chàng...

"Này? Vị ti ti này người vì sao năm đây hứng mưa? Còn mặc thiếu vải như vậy?"

Nàng: "... "

"Ế! Vị ti ti đừng ngất!"

Đó là lần đầu tiên nàng và chàng gặp gỡ...

Dù nàng không nhìn được chàng...

Dù là nàng mơ hồ... đi nữa thì sau nàng vẫn rõ ràng...

Thời khắc nàng tuyệt vọng nhất là lúc chàng xuất hiện

Nhưng tại sao? Chàng xuất hiện vào lúc thiếp không còn gì nữa?

Thiếp biết lấy gì để trao cho chàng đây?

...

Khi nàng tỉnh lại thì đã ở trong một nhà gỗ đơn sơ... bên cạnh là một nam nhân đang ngủ say, cái làm nàng kinh ngạc là nàng đang ôm nam nhân đó...

Vội vàng ngồi dậy rời giường, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn thoát khỏi đây, là khi bước chân qua bậc thềm thì đột nhiên dừng lại. quay đầu nhìn nam nhân nằm trên giường...

Nàng dường như đã hôn mê rất lâu, rất lâu.. và có một giấc mộng nửa ác nửa đẹp...

Mơ thấy ngày hôm đó, sự tra tấn nàng chịu, sau một hơi thở xa lạ bủa vây nàng, mọi thứ biến đổi đều là tươi sáng đẹp đẽ, cảm giác ấm áp xua tan đi lạnh lẽo... có một giọng nói bên tai, lời an ủi dỗ dành nàng, nghe thật sự dịu dàng xen lẫn ngây ngô của một hài tử

"Tí tí đừng có sợ. có Dự Dự ở đây, Dự Dự sẽ không cho ai hại tí tí... đừng sợ nha, tí tí ngoan..."

"Tí tí ngủ an..."

Dự Dự... người nam nhân này là Dự Dự? Người đã dỗ dành nàng sao? A... ha, nàng nghĩ gì vậy? Giọng nói kia ngây ngô như vậy sao có thể là giọng của một đại nam nhân chứ? Với lại nàng như này rồi làm gì có ai quan tâm nàng thể chứ?

"Tí tí.. tí định đi đâu vậy?" Chàng lơ mơ mở mắt tỉnh lại, trước mắt không như mọi khi có thể thấy người mọi đêm luôn bám lấy mình không buông thì lòng chợt hoảng loạn vội vàng bật dậy, quay đầu nâng mắt liền thấy nàng đứng cửa tâm tình chàng lúc này mới ổn định lại. Chàng ngáp một cái lấy tay dụi mắt tròn trong sáng của mình, vừa dụi mắt vừa đứng dậy đến trước nàng hỏi.

Tí tí này từ lúc chàng mang về đến này đã ngủ gần hai tháng không tỉnh lại, trong gần hai tháng từng ngày, buổi sáng không có vấn đề gì cả thế nhưng buổi tối liền kêu gào liên miên, nước mắt chảy nhiều nhiều, nức nở khóc dài hơn cả khi chàng khóc!

Không chỉ thế còn giãy giụa phản kháng kịch liệt, bộ dạng tựa như bị ai đó bắt nạt... lúc đầu có một nha hoàn ở đây mỗi tối canh chừng... chính là bị tí tí vừa khóc la vừa dùng cánh tay lạnh lạnh cào lên mặt nha hoàn đó, không cào thì đánh đánh... nha hoàn sợ quá, sau chỉ dám ở đây ban ngày thôi, lúc thay thuốc cho tí tí xong thì vội vã về.

Sau có mấy người tới cũng tương tự như thế, bỏ của chạy lấy người!

May mà mẫu thân bảo chàng đem tí tí về nhà cũ của chàng và mẫu thân hỏi trước, nếu ở trong cung không chừng tí tí sẽ dọa hết người trong cung!

Rồi chàng thấy tí tí mỗi tối như vậy không nhịn được tự mình ở lại để ban đêm canh chừng cũng dỗ dành tí tí, đầu tiên chàng bị tí tí cào lên cổ một vết thương, sau từ từ dỗ tí tí, tí tí liền ngoan ngoãn ngủ... cơ mà mỗi lần ngủ là tí tí phải được ôm và ôm.. Thế là gần một tháng, chàng và tí tí đều là chung giường chung gối...

Ban đầu mẫu thân không đồng ý nhưng vì chàng nài nỉ nên mới đáp ứng..

Một phần chàng là thương tí tí, sau là ôm tí tí vô cùng thoải mái nga~~

Mềm mềm, nhỏ nhắn còn mát mát nữa!

Nàng: "...!!"

Giọng nói... quen thuộc lại lạ lẫm của chàng làm nàng ngạc nhiên chăm chú nhìn chàng.

Nàng lại nghĩ sai rồi? Nam nhân này chính là Dự Dự luôn an ủi nàng?!

"Tí tí, tí còn chưa có khỏe, muốn đi đâu thì để Dự Dự theo nha!" Đại phu đã nói rằng thân thể của tí tí vì bị tra tấn quá mức, một cánh tay bị phế bỏ cùng một mối quá độ, tinh thần không ổn định, rất cần thời gian nghỉ ngơi để hồi phục và trị thương.

Ngoài dặn nghỉ ngơi, uống thuốc, ăn uống đầy đủ còn phải giữ cho tinh thần thật tốt,

"Đa tạ công tử vì đã cứu ta, chiếu cố, quan tâm ta trong thời gian qua, nếu có thể sau ta sẽ trả ân này còn gờ cáo từ công tử." Nàng nói rồi chậm chậm bước chân rời đi.

Có phải vì thấy nàng đáng thương nên mới cứu giúp? Hay muốn gì từ nàng? Ha ha... nàng có gì đâu để mà muốn? Không cần biết vì gì nam nhân này cứu nàng, nàng cũng nên nói tiếng đa tạ và mang ơn chỉ là ân này không biết có thể trả hay không..

Bước chân chậm chậm, đầu hơi quay lại nhìn chàng đang đứng ngẩn ngơ gọi mình, dõi theo mình, khóe môi nàng không nhịn được cong cong...

Vấn Thương... sao quay đầu nhìn người nam nhân đó chứ? Có phải hay không luyến lưu hơi ấm vòng tay kia rồi? Cảm thấy thích thích sự dịu dàng của nam nhân ấy? Nếu không tại sao trong lòng có chút chút không nỡ rời khỏi?

Vấn Thương... đừng ảo mộng vào ai nữa, lúc trước xinh đẹp có tất cả mọi thứ cũng có mấy người thật lòng với người?

Giờ thảm hại, xấu xí, tàn phế thế này người nghĩ có người thật tâm với người ư?

Ngu ngốc...

Có khi cùng lắm người đó cũng chỉ thương hại người thôi...

...

Muốn biết sau đó thì sao à? Chính là ngu ngốc rồi đi, để rồi bước được một đoạn đường thì ngất lịm đi... lần thứ hai được người bế về...

Chàng sau một đoạn đường theo chân nàng khi thấy nàng lao đảo sắp ngã thì nhanh chóng chạy ra đỡ lấy nàng. Chàng mở to mắt nhìn nữ tử yếu đuối nhắm mắt lại ở trong lòng mình, khó hiểu nói khẽ: "Tì tì sao khi ngủ ngoan ngoan như thế, buổi tối còn cần Dự Dự sao khi tỉnh lại liền đòi rời đi? Sức khỏe mới hồi phục một chút liền bị tì tì dùng hết rồi! Thật là không ngoan!"

Chàng bế ngang người nàng lên, đem chiếc áo choàng đã mang theo đắp lên người nàng cẩn thận...

...

[Truyện đã được chuyển qua cho tác giả @moon20062003 nha!]

Bạn đang đọc truyện *Có Người Cho Vợ Tôi Đòi Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.